

รายงานการประชุมสภาผู้แทน  
ครั้งที่ ๓๓ / ๒๕๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑  
วันพุธที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐  
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้มีสมาชิก  
มาประชุม ๑๒๘ คน ครบองค์ประชุมแล้ว  
ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป มีเรื่องที่จะ  
แจ้งให้ที่ประชุมทราบ ๑ เรื่อง ขอเชิญ  
เลขาธิการแจ้ง

เลขาธิการรัฐสภา : ตามที่สภาผู้แทน  
ได้ลงมติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติควบคุม  
การประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.  
๒๕๕๐ ของรัฐบาล ร่างพระราชบัญญัติ  
การพนัน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ ของ  
นายสิงห์ ปกาสีสิทธิ์ ร่างพระราชบัญญัติ  
ประมวลระงับการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐  
ของนายดุสิต บุญธรรม และร่างพระราช  
บัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่ ๒)  
พ.ศ. ๒๕๕๐ ของรัฐบาล นายรังสฤษดิ์  
เชาวนะศิริ และนายดุสิต บุญธรรม พ.ศ.ท.  
พัฒน์ นิลวิฆานนท์ และนายไสว  
สุทธิพิทักษ์ ได้ และเสนอไปยังพดตสภา  
นั้น บัดนี้พดตสภาได้พิจารณาและลงมติ  
เห็นชอบด้วยโดยไม่แก้ไข

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทน : ในวาระต่อไป  
กระตุ้มตาม กระตุ้มที่ ๑ ของนายธรรมบุญ  
เทียนเงิน เรื่องแพชชานยนต์บางปะกง

นายธรรมบุญ เทียนเงิน (ชลบุรี) :  
ก่อนที่จะถามกระตุ้มนี้ต้องขอขอบคุณท่าน  
ประธานที่อนุญาตให้ถาม เพราะว่าเรื่องแพ  
บางปะกงได้ถามกันมา ๒ คราวแล้ว รวม  
กับคราวนี้เป็นคราวที่ ๓ และเข้าใจว่าเป็น  
คราวสุดท้ายได้

ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ้มตามรัฐธรรมนูญว่า  
การกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้ เนื่อง  
จากกรมทางได้โอนกิจการแพชชานยนต์  
บางปะกงจากแขวงกรุงเทพฯ ไปขึ้นกับ  
แขวงแปดริ้ว และได้เอารถยนต์ชานยนต์  
๓ ลำไปใช้เสียที่อื่น เหลือไว้ใช้ที่ท่าบาง  
ปะกงเพียง ๑ ลำ ซึ่งชำรุดทรุดโทรมมาก  
เดินๆ หยุดๆ เช่นเมื่อวันที่ ๑๘-๑๙ เดือนนี้  
เรือเดินไม่ได้ เป็นเหตุให้ผู้สัญจรไปมา  
ไม่ได้ เป็นการกระทบกระเทือนต่อเสรีภาพ  
ของประชาชนที่จะใช้ทางเส้นนี้เป็นทาง  
สัญจร และไม่มีทางอื่นที่จะไปมาได้ สิ้นคว

จำพวกปลาและผลไม้ ซึ่งลำเลียง อยู่ทุกวัน ระหว่างกรุงเทพฯ — ชลบุรี ก็ต้องชงักลง ด้วย เป็นการเสียหายในทางเศรษฐกิจ อย่างใหญ่หลวง เจ้าหน้าที่ได้รายงานขอ เรือเพิ่มเข้ามาแต่กรมทางก็ไม่จ่ายให้ ทั้งนี้ เป็นเพราะเหตุใด และตามที่ทางราชการ ได้เคยรับรองว่าจะจ่ายเงินนอกเวลาให้แก่ พนักงานที่ทำบางปะกงหลายเดือนมาแล้ว อยากทราบว่า จะจ่ายเงินนอกเวลาให้แก่ พนักงานที่ทำบางปะกงเมื่อไร และทำไม จึงยังไม่จ่ายให้ และที่เป็นเช่นนี้เพราะ เหตุใด

นายชิต เวชประสิทธิ์ รัฐมนตรีช่วย ว่าการกระทรวงคมนาคม : กระทรวงขอ ตอบในเรื่องนี้ว่า การที่ผู้ตั้งกระทู้ถามได้ ถามว่าเมื่อก่อนนี้ที่แพขนานยนต์มีเรือ ๓ ลำ เขาไปใช้ที่อื่น ๒ ลำ เหลืออยู่เพียงลำเดียว ทำให้เกิดความไม่สะดวก ในการนี้กระทรวง คมนาคมขอตอบว่า เมื่อเดิมมีเรืออยู่ ๓ ลำ จริง แต่ที่ที่เขาเอาไปใช้ที่อื่นเสีย ๒ ลำนั้น ไม่เป็นความจริงเลย เพราะเรือทั้ง ๓ ลำนี้ อยู่ในฐานะที่ชำรุด เหลือใช้ได้เพียงลำเดียว อีก ๒ ลำที่กรมทางเอามานั้นเวลานี้กำลัง ซ่อมแซมเป็นการใหญ่ เพราะเรือนั้นใน ระหว่างสงครามไม่ได้รับการซ่อมแซมและ ขณะนี้ได้ทำการซ่อมแซมอยู่ ในขณะเกิด เหตุ เรือลำที่เหลืออยู่เสียนั้นกรมทาง ได้รับ โทรเลขก็ได้จัดเรือยนต์ไปช่วยอยู่ ถ้าหาก ว่าเรือเหล่านั้นเสร็จเมื่อไรก็จะได้ส่งไป

ในส่วนที่ท่านถาม ถามว่าทางเจ้าหน้าที่ขอมาทำไมกรมทางจึงไม่จ่ายให้ นั้น เพราะเหตุว่ากรมทางไม่มีเรือแบบนี้ เลย และเวลานี้กำลังเจียดเรือย่องอื่นไป ช่วยเหลืออยู่แล้ว

และที่ว่าทางการรับรองว่าจะจ่ายเงิน นอกเวลาและเวลานี้ยังไม่ได้นั้น เพราะ เหตุว่าเรื่องนี้เกี่ยวกับการเงินจึงต้องส่งไป ให้กระทรวงการคลังพิจารณาเพื่ออนุมัติจ่าย ให้ แต่กระทรวงการคลังไม่เห็นชอบด้วย จึงไม่ได้จ่ายให้

นายธรรมบุญ เทียนเงิน (ชลบุรี) : โดยที่รัฐมนตรีตอบมาไม่มีทางที่แสดงว่า สมรรถภาพแพขนานยนต์บางปะกงจะดีขึ้น อย่างไร ท่านยอมรับว่าเรือมีอยู่ ๓ ลำจริง แต่แจ้งไป ๒ ลำ อีกลำจวนจะแจ้งอยู่แล้ว แล้วอย่างนี้ท่านบอกว่ากรมทางไม่มีเรือ ถ้า อย่างนั้นท่านจะทำอย่างไรเมื่อมีเรือเหลือ อยู่เพียงลำเดียว ซึ่งท่านก็ยอมรับว่าลำเดียว นั้นก็จวนจะแจ้งอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นท่านก็ อย่าทำ ให้ประมูลให้เอกชนที่เขา มีความ สามารถ....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษครับ คือว่าให้เป็นชักสักหน่อย ที่ท่านผู้เป็นการ อภิปรายต่อว่าต่อขาน ขอให้ท่านชักจาก คำตอบให้สั้น ๆ ประเดี๋ยวจะได้เสร็จ

นายธรรมบุญ เทียนเงิน (ชลบุรี) : ขี้พเจ้ากำลังจะชักอยู่แล้ว พยที่ท่านประ

ธานท์กพอคี้ คือจะซั๊กแล้วบอกเหตุที่มา สักหน่อย ก็ยถักกระทรวงคมนาคมไม่สามารถจะรักษาทางเสั้นนี้ได้แล้ว ตำริจะเล็กหรือไม่ คือปล่อยให้เอกชนที่เขามีความสามารถให้เขาทำได้

นายชิต เวชประสิทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ตามที่ผู้ถรมซั๊กว่าถักกระทรวงคมนาคมไม่สามารถทำได้จะตำริให้เอกชนทำได้หรือไม่ั้น ความจริงไม่ใช่กรรมทางไม่สามารถจะทำได้ ความจริงเมื่อเรือเสียเราก็ได้ส่งเรือไปช่วยแล้ว และเรือที่ซั๊กก็กำลังซ่อมแซม ถักทำการซ่อมแซมสำเร็จ เมื่อไรจะได้รับส่งไปช่วย ส่วนเรื่องเงินนอกเวลาที่ท่านถามนั้นไม่มีวิธีการที่จะทำได้ เพราะปัญหาเรื่องเงินนั้นสภาพจะต้องควบคุมจะต้องมีระเบียบ จริงอยู่ถักหากเป็นเอกชนนั้นทำไถ่ง่ายเมื่อเสียหายก็ทำไปไถ่ง่าย ไม่ต้องขออนุญาตจากใคร แต่ทางรัฐบาลนั้นม่ววิธีการซั๊กซั๊กกันหลายประการ ส่วนในข้อที่จะให้เอกชนรับไปทำนั้นทางกระทรวงคมนาคมยังไม่ตำริ

นายธรรมนุญ เทียนเงิน (ชลบุรี) : ซักพเจ้าขอเรียนถามต่อไปว่าถักสลัซั๊กซั๊กกันนั้นถักจะตำริไถ่งหรือยังที่จะให้เอกชนทำ

นายชิต เวชประสิทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ปัญหาสลั

ซั๊กซั๊กกันนั้นเป็นเรื่องวิธีการปฏิบัติและวิธีการเงิน แต่ในขณะนี้กระทรวงคมนาคมได้ส่งเรือไปช่วยเหลือ

นายธรรมนุญ เทียนเงิน (ชลบุรี) : ซักพเจ้าขอเรียนซั๊กอีกทีเรื่องเงินนอกเวลาข้อเท็จจริงนั้นไม่ตรงกัน คือครั้งเดิมตั้งถักหม่อมหลวงกรีฑ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมได้บอกถัก จะเพิ่มค่ารถและค่าโดยสารที่ผ่านไถ่งมา แล้วขอให้ซักพเจ้าเป็นตัวแทนไปถักเนินการเจรจากับพวกกรถว่ายินดีจะเพิ่มใหม่จะถักให้ดีขึ้น ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรับถักจะเพิ่มเงินนอกเวลาให้ถักเสมียนพนักงานที่ทำงานนอกเวลา นี้เป็นข้อตกลงกันถักยวจาแล้วถักได้มีถักเพิ่มค่ารถ ค่าโดยสารขึ้น แต่ตามถักสัญญาถักวันนั้นมันไม่เป็นเช่นนั้น ถักวันถักถักสัญญาถักถักยวไปแล้ว ถักวันถักถักอยู่ซักพเจ้าขอเรียนถามถัก ท่านรัฐมนตรีว่าการคมนาคมจะสามารถหรือไม่ถักจะไปเจรจากับกระทรวงการคลังโดยประการหนึ่งประการใดถักจะให้เจ้าหน้าถักที่บางปะกงนี้ได้เงินค่าทำงานล่วงเวลาเพื่อให้เขาเต็มใจทำ และเป็นเครื่องบำรุงน้ำใจให้เขาทำงานตามความสามารถ

นายชิต เวชประสิทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : เรื่องเงินเรื่องเวลานี้เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งซักพเจ้าพึงทราบ

ข้าพเจ้าคิดว่า อาจจะเชิญท่านผู้ตามไปตกลง บางทีจะมีทางที่จะทำความสำเร็จให้ได้

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ๋ต๋อไปของนายกมล ชลศึกษ์ ตามกระทรวงเกษตรธิการเรื่องราษฎรในต่างจังหวัดขาดพันธุ์ข้าวปลูก เจ้าของไม่มา ไม่ได้มอบหมายให้ผู้ใดมาตามระเบียบถือว่าได้ดอนไปแล้วตามข้อบังคับ กระตุ๋ต๋อไปของนายสวัสดิ์ คำประกอบ ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่องราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ขาดแคลนข้าวบริโภค

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ๋ต๋อตามรัฐมนตรีมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. เนื่องจากราษฎรในจังหวัดนครสวรรค์ ๒ ตำบลขาดแคลนข้าวบริโภค เพราะไม่มีเงินทองจะหาซื้อ ประกอบทั้งข้าวสารก็มีราคาแพงขึ้นกว่าปกติมาก ข้าวซึ่งกำลังเพาะปลูกอยู่ในท้องนา ก็ยังไม่ได้ผล จนบางแห่งถึงกับต้องขุดหัวกลอยมารับประทานแทนข้าว กรณีเป็นดังนี้รัฐบาลนี้ทราบหรือไม่ และได้จัดการไปแล้วอย่างไรหรือเปล่า

๒. เนื่องจากความมอดอยากของประชาชนดังกล่าวแล้วในข้อ ๑ จึงใคร่ขอให้รัฐบาลอนุมัติเงินก้อนหนึ่งจำนวนประมาณ ๗ แสนบาท เพื่อจัดซื้อข้าวส่งไปให้ราษฎรที่อดอยากมีข้าวคว่ำจะได้หรือไม่

พระยาสุรนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า กระตุ๋ต๋อเพิ่งได้รับเมื่อเย็นวานนี้ และเป็นเรื่องที่จะต้องสอบสวนถึงข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้น จึงไม่มีเวลาที่จะนำข้อเท็จจริงมาเสนอได้ แต่สำหรับในจังหวัดนครสวรรค์นั้น ปรากฏตามการสำรวจว่ามีข้าวพอกินจนเหลือขายออกนอกจังหวัดได้ ในส่วนการที่จะขอเงินสำหรับไปซื้อข้าวให้ราษฎรยืมเห็น ในการจ่ายข้าวให้ราษฎรผู้อดคัดได้บริโภคทางการได้มีระเบียบอยู่แล้ว เห็นว่ามีการขาดแคลนไม่มีข้าวจะกินจริงทางการก็จะได้จัดการไปตามระเบียบก็จะเอาข้าวไปให้กิน

ประธานสภาผู้แทน : ถือว่าเป็นการตอบหรือ

พระยาสุรนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ : (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าไ้จะขอตั้งกระตุ๋ต๋อตามรัฐมนตรีดังต่อไปนี้

๑. ตามที่ท่านได้ตอบว่าข้อเท็จจริงยังไม่ได้ปรากฏ เพราะเพิ่งได้รับกระตุ๋ต๋อข้าพเจ้าเมื่อวานนี้ จึงขอซักตั้งนี้ ถ้าหากความจริงปรากฏทั้งที่ข้าพเจ้าเรียนให้รัฐมนตรีทราบถึงนั้นแล้วรัฐบาลจะปฏิบัติและยกมารับว่าจะปฏิบัติตามคำขอของข้าพเจ้าจะได้หรือไม่

และใคร่ขอชักต่อไปว่า คำที่ข้าพเจ้าแถลง หรือแจ้งเป็นกระทู้ให้ท่านทราบนี้ท่านจะรับ ฟังเป็นข้อเท็จจริงได้หรือไม่ อีกประการ หนึ่งที่ท่านบอกไว้ในจังหวัดนครสวรรค์นั้น มีข้าวเหลือขายส่ง ไปให้ต่างจังหวัดอื่น ๆ ข้าพเจ้าขอแจ้งว่าเป็นความจริง แต่ที่ประ ชาชนอดอยากนั้นไม่ใช่อดอยากเพราะไม่มี ข้าวจะขายในจังหวัดนั้น เนื่องจากราษฎร อดอยากเพราะไม่มีเงินจะซื้อข้าว ในการ ปฏิบัติการที่เป็นมาแล้วรัฐบาลก็เคยจ่ายเงิน ยืมให้เพื่อนำไปซื้อข้าวเปลือกมาตีเป็นข้าว สารบริโภคนั้น จึงเรียนถามว่าในการที่ราษฎร อดอยาก ไม่มีเงินจะซื้อข้าวมาบริโภคนี้ รัฐบาลจะช่วยแก้ไขได้หรือไม่

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทย ขอตอบว่า จะได้รับสอบสวนข้อเท็จจริง ในเรื่องนี้ และถ้าปรากฏข้อเท็จจริงว่า ราษฎรนั้นอดข้าวจริงแล้ว ก็จะได้จัดการ ช่วยเหลือตามระเบียบการที่ได้มีไว้สำหรับ ปฏิบัติเป็นกรณีไปแล้ว

นายสวัสดิ์ ถ้าประกอบ (นคร- สวรรค์) : ข้าพเจ้าใคร่จะขอชักต่อไปว่า ตามที่ท่านรัฐมนตรีบอกว่าจะได้มีการสอบสวนไป ถ้าเป็นจริงจะจัดการตามระเบียบ นั้น ขอชักว่า ท่านจะส่งสอบสวนไป ประการใดและภายในระยะเวลากี่วันจึงจะ ทราบผล และท่านจะจัดการแก้ไขภาวะ

การขาดแคลนข้าวเปลือกของราษฎรจังหวัด นั้นภายในระยะกี่วัน นับแต่ทราบ และขอ ชักต่อไปว่า ท่านทราบหรือไม่ว่าความอด ยากของราษฎรนั้นมันไม่ รวดเวลาแม้แค่ เพียงวันเดียว

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย : การสอบสวนนี้ กระทรวงมหาดไทย จะได้จัดการ โดยทาง โทรเลข และเมื่อได้รับข้อเท็จจริงมาแล้ว เราก็จะได้จัดการกันโดยทันที

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไป ของ พ.ต.ท. พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ อาม กระทรวงมหาดไทย เรื่องชาวอำเภอเกาะ สมุยอดข้าว

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอกึ่งกระทู้ก่อน ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตั้ง ต่อไปนี้

ชาวอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ ธานีอดข้าว เป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อน มากมาย นายอำเภอเกาะสมุยเข้ามา กรุงเทพฯ เพื่อวิ่งค้นหาซื้อข้าวไปจำหน่าย ให้ แต่ทราบว่าเวลานี้ยังไม่ได้จัดส่งไป ขอ ทราบด่วนว่า เมื่อไรจะจัดส่งข้าวไปให้กิน และจะส่งไปสำรองไว้ เพื่อให้ได้ภายใน เวลาขาดแคลน เพราะเป็นอำเภอเกาะ ถ้า คลื่นลมไม่สะดวก ก็ไปมาลำบาก ฉะนั้น จะ ได้หรือไม่

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ  
กระทรวงมหาดไทย : เรื่องราษฎรชาว  
เกาะสมุยมีข้าวไม่พอบริโภคนั้น ทาง  
กระทรวงมหาดไทยได้ทราบอยู่แล้ว และ  
กระทรวงมหาดไทยได้จัดการส่งข้าว ไปให้  
ชาวเกาะสมุยบริโภคอยู่แล้ว เป็นจำนวน  
เดือนละ ๑,๒๐๐ กระสอบ และขณะนี้  
กำลังขนข้าวจากกรุงเทพฯ ไปให้อีก  
๒,๐๐๐ กระสอบ เป็นข้าวอะไหล่สำหรับใน  
เวลาามรุม

พันตำรวจโท พัฒน์ นีลวัฒน์านนท์  
(สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอชักท่าน  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตั้งข้อ  
ไปนี้ นายอำเภอไปพบข้าพเจ้าเองบอกว่า  
ข้าว ๒,๐๐๐ กระสอบนี้ไปถึงก็จ่ายทันทีไม่  
มีเหลือและต้องหาซื้ออีก เพราะฉะนั้น  
ข้าพเจ้าไม่ใช่อะไหล่ ที่ท่านรัฐมนตรีบอกว่า  
ส่งไปเดือนละ ๑,๒๐๐ กระสอบนั้น ข้าพเจ้า  
ขอเรียนถามว่า ข้าพเจ้าไปที่เกาะสมุยหรือ  
ถูกคลื่นซัดไปต่างประเทศเสียด้วย ขอให้  
ท่านยืนยันสักหน่อย

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ  
กระทรวงมหาดไทย : ในข้อที่ว่าข้าวส่ง  
ไปถึงเกาะสมุยหรือไม่นั้น ข้าหลวงภาค  
เป็นเจ้าหน้าที่จัดการปันส่วนข้าวในภาคได้  
และไม่เคยรายงานให้ข้าพเจ้าทราบว่ามียอด  
ล้นซัดพัดข้าวไปในทางไหนอย่างไรนั้น  
เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าข้าพเจ้าคงไปถึง

ถ้าไปไม่ถึงบ้านนี้คงอดตายกันแล้ว ส่วน  
เรื่องข้าว ๒,๐๐๐ กระสอบนั้นไม่พอนั้น  
เป็นเรื่องบริหารของเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาค  
ถ้าไม่พอก็ต้องขอเพิ่มมาอีก เพราะเป็น  
หน้าที่ของเขาที่จะไม่ให้ราษฎรอดข้าว

พันตำรวจโท พัฒน์ นีลวัฒน์านนท์  
(สุราษฎร์ธานี) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าอยากจะ  
เรียนด้วยความจริงใจว่า ชาวเกาะสมุยมี  
หนังสือส่วนตัวมาถึงข้าพเจ้าก็มี ให้นาย  
อำเภอบอกข้าพเจ้าก็มี เพราะฉะนั้นอยาก  
จะเรียนถามท่านว่าเมื่อไม่รายงานแล้วท่าน  
เข้าใจว่าจะถึง ในฐานะที่ท่านเป็นรัฐมนตรี  
ฝ่ายปกครองดูแลประชาชน ท่านได้สอ  
ส่องหรือเปล่านอกจากได้รับรายงาน ขอ  
ให้ท่านเอาใจใส่มากที่สุดเดี๋ยวจะมีคลื่นลม  
อย่างที่ข้าพเจ้าได้เรียนแล้ว นายอำเภอว่า  
อย่างนี้ ผมไม่กล้ากลับอำเภอแล้ว ราษฎร  
มาที่บ้านโคกบ้านแทบทุกวันว่า ไม่มีข้าวกิน  
ข้าพเจ้าใคร่ถามว่าท่านรัฐมนตรีจะกรุณาส่ง  
ข้าวให้เพียงพอได้หรือไม่ เพราะอยู่ใน  
อำเภอที่กันดารจริง ๆ ถ้ามีคลื่นลมก็อาจ  
อดตาย ท่านไม่ได้ท่านจะช่วยจัดการให้  
ชาวเกาะสมุยของข้าพเจ้าไม่อดข้าวต่อไป  
ได้ไหม

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ  
กระทรวงมหาดไทย : ในการที่นายอำเภอ  
วิ่งเข้ามาหาข้าพเจ้าถึงกรุงเทพฯ นั้น เป็นการ  
แสดงอยู่แล้วว่าทางราชการนั้นได้เอาใจใส่

หรือไม่ ถ้าเขาไม่เอาใจใส่เขาจะวิ่งเข้ามาหาข้าวกว่าทำไม เรื่องนี้ข้าพเจ้าสอบสวนกับข้าหลวงภาคว่าให้สอดส่องเรื่องเช่นนี้ และข้าหลวงภาคก็รับรองว่าเขาจะกลับออกไปสอบสวนตรวจตราให้แน่นอนว่าข้าพเจ้าจะขาดจริงหรือไม่ และถ้าไม่พอเพียงใดเขาจะได้จัดการต่อไป อย่างนี้แล้วจะให้ทำอย่างไรที่ว่าจะไม่ได้สอดส่องนั้น

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : คำว่าสอดส่องนั้นไม่ใช่รัฐบาลสอดส่อง นายอำเภอสอดส่อง ข้าพเจ้าขอชมนายอำเภอ แต่ทางรัฐบาลท่านบอกว่านายอำเภอเข้ามาอย่างนี้ข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนด้วยความเคารพต่อท่าน รัฐบาลว่าจะช่วยได้ไหม ถ้าท่านจะตอบแต่เพียงว่าวิ่งเต้น วิ่งเต้นไม่ใช่ช่วยอยากจะขอให้ส่งข้าวกว่าไปช่วยเพิ่มเติมได้ไหม ข้าพเจ้าอยากทราบอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : รัฐมนตรีไม่ตอบเสียแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร กระทู้ต่อไปของนายเลียบ นิลระตะ ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่องเจ้าหน้าที่ค้นบ้านเรือนราษฎรทำให้ราษฎรเดือดร้อน

นายเลียบ นิลระตะ (ตรัง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งข้อไปนี้ ด้วยเมื่อราวปลายเดือนที่แล้วหรือต้นเดือนนี้ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่คณะกรรมการ อำเภอเมืองตรัง

จังหวัดตรัง พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ไปทำการตรวจค้นบ้านเรือนราษฎร ตำบลนาโยงเหนือและตำบลนาโยงใต้ รวมหลายบ้านโดยเจ้าของบ้านไม่ทราบเหตุผล และบางบ้านเจ้าหน้าที่ได้เก็บเอาทรัพย์สินสมบัติของราษฎรไปด้วย ทำให้ราษฎรทั้งสองตำบลนี้เกิดการโกลาหลใจทักขานกันไปต่างๆ นานา และต่างหวาดเกรงเจ้าหน้าที่จะไปทำความเดือดร้อนให้ถึงเขาต่อไป จึงขอเรียนถามว่า

- ๑. เรื่องนี้กระทรวงทราบหรือไม่ ถ้าทราบทราบเมื่อใด
- ๒. การไปตรวจค้นบ้านเรือนราษฎรหลายบ้านนั้น เพื่อประสงค์อะไร
- ๓. เจ้าหน้าที่ที่ทราบฉ้อ เจ้าของบ้านที่ถูกค้นกระทำผิด เขากระทำผิดเรื่องอะไร ค้นได้หลักฐานอะไร

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทั่งนี้กระทรวงมหาดไทยก็ได้รับเมื่อเย็นวานนี้ และเกี่ยวกับข้อเท็จจริงก็ยังไม่ได้สอบสวนเหมือนกัน แต่ว่าขอตอบได้ดังนี้

- ๑. คือว่าเรื่องนี้กระทรวงมหาดไทยยังไม่ได้รับทราบ
- ๒. การที่เจ้าพนักงานไปตรวจค้นบ้านเรือนราษฎรนั้นเพื่อประสงค์อะไร ก็คงเพื่อประสงค์เกี่ยวแก่กรณี ซึ่งเป็นคดีอาญา

เขามีอำนาจที่จะตรวจค้น ได้ตามหน้าที่ของเขา

๓. ที่ว่าเจ้าหน้าที่ทราบว่าเป็นเจ้าของบ้านได้ถูกค้นกระทำผิด เขากระทำผิดเรื่องอะไร ได้หลักฐานอย่างไร ข้อนี้เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งกระทรวงมหาดไทยยังไม่ได้อบสวน

นายเลียม นิลระตะ (ตริง) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าทางกระทรวงมหาดไทยจะได้สอบสวนเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริง โดยด่วนหรือไม่ และนอกจากนั้น ไม่ได้ตอบว่าการที่เจ้าหน้าที่ไปค้นได้ทราบว่า ผู้กระทำผิดนั้นมาจากไหน ใครเป็นผู้แนะนำให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจค้นราษฎรถึง ๒ ตำบล ไหนๆ กระทรวงมหาดไทยก็ตอบข้อเท็จจริงไม่ได้ เพราะยังไม่ได้รับรายงาน ข้าพเจ้าอยากจะเรียนว่าการตรวจค้น บางทีคนบอกว่าเป็นรัฐมนตรีมหาดไทยหรือท่านรัฐมนตรีเกษมศรีมีของเดือนแล้ว เจ้าหน้าที่หูตาไม่รู้เรื่องอะไรเลย เชื่อกันแนะนำตรวจค้นทำให้ราษฎรเดือดร้อน นี้ก็เช่นเดียวกัน ก็คือว่า...

ประธานสภาผู้แทน : อย่าซัดซ้ำๆ นิ่งก่อน ท่านรัฐมนตรีได้รับกระทู้แต่ยังไม่ได้อบสวนข้อเท็จจริง ท่านน่าจะถามว่าเมื่อไรจะสอบสวน สอบสวนทางไหน

นายเลียม นิลระตะ (ตริง) : ได้ถามแล้ว และอยากจะเรียนเรื่องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยว่าคณะกรรมการอำเภอก็ดี จังหวัด

ก็ดี การใช้วิธีอย่างนี้จะเป็นการไม่เหมาะสม เพราะฉะนั้นขอให้กระทรวงมหาดไทยส่งวรรณลักษณ์น้อย ไม่อย่างนั้นจะเดือดร้อนมาก

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยจะได้สอบสวนเรื่องนี้โดยทางโทรเลข และถ้าปรากฏว่าเจ้าพนักงานไปกระทำการโดยไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมแล้ว นั้นจะต้องพิจารณาโทษกันตามระเบียบ

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไปของนายประมวล กุลมาตย์ ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เรื่องเกี่ยวกับการเลือกตั้งของคนต่างด้าว

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีตั้งต่อไปนี้ ตามข่าวที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้ คนต่างด้าวที่พำนักอยู่ในประเทศไทย จะตั้งเป็นการเลือกตั้งผู้แทนของตน เพื่อเป็นสมาชิกแห่งรัฐสภาในต่างประเทศ ฉะนั้นจึงใคร่ขอถามรัฐบาลในหลักการตั้งต่อไปนี้

๑. รัฐบาลยินยอมให้คนต่างด้าวจัดการเลือกตั้งผู้แทนของตนในดินแดนไทยหรือไม่

๒. ในกรณีที่จะมีการหาเสียงระหว่างบุคคลต่างด้าวที่สมัครเลือกตั้ง รัฐบาลจะมีวิธีดำเนินการอย่างไรที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยภายในของตน

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์  
 นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลตอบว่าในเรื่องนี้  
 รัฐบาลยังไม่ทราบเป็นทางการอย่างไรเลย  
 แต่การเลือกตั้งของชาติใด ๆ ในดินแดน  
 ไทยนั้นเป็นการดำเนินการทางการเมืองใน  
 ดินแดนไทย และละเมิดอธิปไตยของไทย  
 ซึ่งรัฐบาลจะต้องยืนยันทุกประการ รัฐบาล  
 เชื่อว่าประเทศที่มีมรยาทและเป็นมิตร  
 ต่อไทยย่อมเคารพอธิปไตยของไทยและไม่  
 กระทบการอันใด ซึ่งรัฐบาลไทยจำต้องปฏิ-  
 เสธเมื่อเป็นการละเมิดอธิปไตยของไทย  
 ด้วย ส่วนในข้อสองปัญหายังไม่เกิดขึ้นก็  
 ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงวิธีดำเนินการรักษา  
 ความสงบเรียบร้อยซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาล  
 อยู่โดยปกติแล้ว

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) :  
 ข้าพเจ้าขอซักถามไปว่าการที่รัฐหนึ่งละเมิด  
 อธิปไตยของอีกรัฐหนึ่งนั้น ในทางปฏิบัติ  
 เขาย่อมไม่บอกกันเป็นทางการทุก เป็นกา  
 ละเมิดกันโดยผิดกฎหมายระหว่างประเทศ  
 เมื่อเห็นเช่นนั้นเขาย่อมไม่บอกแก่รัฐ ซึ่ง  
 เขาประสงค์จะเข้าไปแทรกแซงหรือละเมิด  
 อธิปไตยนั้น ในกรณีนี้ถ้าหากว่ามี  
 การเลือกตั้งของชนต่างท้าวในประเทศไทย  
 จริงๆ แล้ว คือมิได้มีการเลือกตั้งโดยนิตินัย  
 แต่เลือกกันโดยพฤตินัย หรืออีกประการ  
 หนึ่งจะมีการเลือกตั้งกันนอกอาณาเขต คือ  
 ต่างจากชายฝั่งทะเลไป ๓ ไมล์ เช่นนี้

รัฐบาลจะว่าประการใด และอยากจะซัก  
 ต่อ ไปว่าสมมติว่าสมาชิกแห่งรัฐสภาของ  
 ประเทศที่เป็นตัวแทนอยู่ในประเทศนั้นให้  
 ออกไปดำเนินการเมืองในประเทศของตน  
 แล้ว แล้วกลับเข้ามาดำเนินการเมืองใน  
 ประเทศไทยต่อไปอีกโดยสุภิปวายหรือไม่  
 ได้ดำเนินในทางนิตินัย ก็ดำเนินการโดยใน  
 ทางพฤตินัยแล้ว ถ้ารัฐบาลทราบรัฐบาลจะ  
 จัดการกับบุคคลเหล่านั้นประการใด

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์  
 นายกรัฐมนตรี : การดำเนินการซึ่งถือว่า  
 ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมในกฎ-  
 หมายระหว่างประเทศนั้น ถ้าหากว่าได้  
 มีการกระทำขึ้นในประเทศของเรา ซึ่งเป็น  
 การละเมิดต่ออธิปไตยแล้ว รัฐบาลก็จำเป็น  
 จะต้องจัดการให้เป็นไปตามกฎหมายของ  
 บ้านเมือง ส่วนในคำซักในข้อสุดท้ายที่  
 กล่าวว่าสมมตินั้น รัฐบาลคิดว่าควรจะได้  
 ตอบในเมื่อมีเรื่องขึ้นจริง ๆ เพราะว่าเป็น  
 เรื่องซักถามที่ตั้งขึ้นโดยสมมติ

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไป  
 ของนายศิริ เพ็ชรโรจน์ ตามรัฐมนตรีว่าการ  
 กระทรวงการคลัง เรื่องความมั่นคงของ  
 เงินตรา

นายศิริ เพ็ชรโรจน์ (เชียงราย) :  
 ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามถามรัฐมนตรีว่าการ  
 กระทรวงการคลัง ดังต่อไปนี้

๑. เนื่องจากการเงินของประเทศไทยได้ผูกพันอยู่กับเงินดอลลาร์ของอเมริกันและเงินปอนด์สเตอร์ลิงของอังกฤษเป็นสำคัญ บัดนี้ได้ทราบว่าอังกฤษได้ยับยั้งเงินปอนด์สเตอร์ลิงมิให้แลกเปลี่ยนกับเงินดอลลาร์ของอเมริกันในตลาดเสรีนั้น อาจเป็นเหตุทำให้การเงินของประเทศไทยได้รับความกระทบกระเทือนและปั่นป่วน ตลอดจนกระทบทั้งการเศรษฐกิจในด้านอื่น ๆ เพราะการนี้อีกด้วย เหตุนี้จึงขอเรียนถามว่า ทางกระทรวงการคลังได้หาทางป้องกันความปั่นป่วนแห่งเงินตราในประเทศไทยหรือไม่

๒. ตามข่าวหนังสือพิมพ์ตะวันตกว่า มีสเตอร์คอลลี ที่ปรึกษาการคลังของรัฐบาลได้เดินทางไปประเทศอังกฤษเพื่อเจรจาการแลกเปลี่ยนเงินปอนด์สเตอร์ลิงกับอังกฤษนั้นเป็นความจริงเพียงไร

นายวิจิตร ดุสิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : กระทรวงการคลังขอตอบกระทู้ของท่านสมาชิกว่าดังนี้ ในเรื่องการแลกเปลี่ยนเงินปอนด์สเตอร์ลิงเป็นเหรียญดอลลาร์อเมริกันนั้น ความจริงก็แตกต่างกันไม่ได้อยู่แล้วที่แล้ว ๆ มา เพราะฉะนั้น การที่อังกฤษเขายับยั้งก็ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงอย่างไรมากเลย ส่วนปัญหาว่าจะกระทบกระเทือนขึ้นเนื่องจากการแลกเปลี่ยนเงินนี้ ทางกระทรวงการคลังจะมี

วิธีการป้องกันหรือแก้ไขอย่างไรนั้น เป็นวิธีการธรรมดากระทรวงการคลังต้องมีความระแวดระวัง และนี่ตามวิธีการก็ป้องกันอย่างเรื่องนี้แล้ว ส่วนมีสเตอร์คอลลีไปอังกฤษหรือไม่นั้นก็ก็เป็นความจริง

นายศิริ เพ็ชรโรจน์ (เรียงราย) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังว่า เงินดอลลาร์กับเงินปอนด์นั้น เดียวกันก็ไม่มีผลเช่นนี้ขอทราบ ว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยและพ่อค้าที่ถือเงินปอนด์นั้นจะมีความกระทบกระเทือนอย่างไรบ้าง โดยที่พ่อค้าซื้อเงินปอนด์สเตอร์ลิงในตลาดมีตมมาก จะทำให้การเงินปั่นป่วนประการใดบ้างหรือไม่ในการที่รัฐบาลอังกฤษยับยั้งเงินปอนด์สเตอร์ลิงเช่นนี้ และรัฐบาลจะป้องกันอย่างไรหรือไม่

นายวิจิตร ดุสิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : เมื่อกันที่ตอบแล้วว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นขอยืนยันว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไปของนายसानนท์ สายสว่าง ถามรัฐมนตรีว่าการคลัง เรื่องเกี่ยวกับเงินที่ให้ผู้แทนนำไปแลก

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ขอประทานโทษ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท่านสมาชิก ข้าพเจ้าใคร่จะขอเวลาสัก ๑ นาที เพื่อที่จะชี้แจงเองความเข้าใจ เพราะ

กระทู้นี้กระทบกระเทือนถึงท่านสมาชิก  
และมีการต่อว่าต่อขาน ข้าพเจ้าขอยกย

ประธานสภาผู้แทน ตามข้อบังคับ  
ไม่มีอะไรชี้แจงกับสมาชิก ไม่ต้องทำความเข้าใจ

นายสนานท์ สายสว่าง (นครปฐม):  
ขออนุญาตท่านประธาน ให้ก็ได้ ไม่ให้ก็ได้  
ความจริงไม่มีอะไร อยากจะให้เงินได้คืน  
คลัง เกี่ยวกับตัวบุคคลไม่สำคัญ ข้าพเจ้า  
ขอตั้งกระทู้ถามตามท่านรัฐมนตรีว่าการ  
กระทรวงการคลัง ดังต่อไปนี้

๑. เพราะเหตุใดท่านจึงจ่ายเงินให้ผู้  
แทนนำไปแลกธนบัตร โปละ ๒๐ บาท และ  
๕๐ บาท

๒. การที่กระทรวงการคลังจ่ายเงิน  
ให้ผู้แทนไปนั้นอาศัยอำนาจอะไร

๓. ผู้แทนที่ยังไม่นำเงินมาคืน มีกี่  
ราย ใครบ้าง และเป็นจำนวนเงินคนละ  
เท่าไร

๔. เงินที่ยังขาดส่งถ้าเรียกร้องไม่ได้  
ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบใช้ให้แก่แผ่นดิน

นายวิจิตร ดุสิตานนท์ รัฐมนตรีว่า  
การกระทรวงการคลัง: กระทรวงการคลัง  
ขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกว่าดังนี้  
ในเรื่องที่ ๑ เพราะเหตุใดกระทรวงการคลัง  
จึงได้มอบเงินให้ผู้แทนรับแลกนั้น นี้ก็  
เป็นเพราะเหตุว่า ได้มีผู้แทนเป็นจำนวนมาก

ได้แสดงความปรารถนาดีในอันที่จะช่วย  
ให้ราษฎรได้รับความสะดวกในการรับแลก  
เงินยิ่งขึ้น ซึ่งความจริงในทางปฏิบัติทาง  
กระทรวงการคลังก็ได้มีวิธีการที่จะให้ความ  
สะดวกแก่ราษฎรอยู่แล้ว ตามที่จัดให้  
หน่วยการเงินของราชการทุกแห่งช่วยใน  
การรับแลกเงิน ตลอดจนสถานีรถไฟทุก  
แห่งหรือที่ทำการไปรษณีย์ทุกแห่ง แต่ถึง  
กระนั้นก็ได้มีท่านผู้แทนเป็นจำนวนมาก  
มาบอกว่าอยากจะขอความช่วยเหลือให้แก่  
ราษฎรยิ่งขึ้นอีก ด้วยความปรารถนาดีของ  
ท่านผู้แทนเหล่านั้น ทางกระทรวงการคลัง  
จึงเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะมอบหมายให้  
ท่านผู้แทนเหล่านั้นไปทำการช่วยเหลือให้  
ราษฎรได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น จึงมอบ  
ให้ไป ส่วนที่ว่าอาศัยอำนาจอะไรให้ไปนั้น  
ขอเรียนว่า เป็นอำนาจตามระเบียบปฏิบัติ  
ราชการคลังซึ่งกระทรวงการคลังเห็นว่าเป็น  
การเหมาะสมที่จะจัดทำไปเช่นนั้นได้ จึงได้  
ปฏิบัติไป ในข้อที่ว่าผู้แทนคนใดบ้างยังไม่  
นำเงินคืนหรือนำเงินคืนไม่ครบ เป็น  
จำนวนเงินคนละเท่าไร ขอเรียนตอบว่า  
ผู้แทนราษฎรที่ยังนำเงินมาคืนไม่ครบ หรือ  
ยังไม่ได้นำมาคืนเลย มีจำนวน ๕ รายด้วย  
กัน มี

๑. นายทองปาน วงศ์สง่า ๑๒,๐๐๐  
บาท

๒. นายประเทือง ธรรมสวัสดิ์ ๕๐,๐๐๐ บาท
๓. นายผล คีตารัตน์ ๒๐,๐๐๐ บาท
๔. นายวิเชียรบำรุงพาณิชย์ ๕๐,๐๐๐ บาท
๕. นายจรัส ทับแสง ๓๐,๐๐๐ บาท
๖. นายแก้ว สิงหนกเซนทร์ ๖๐,๐๐๐ บาท
๗. นายเลียบ นิลระทะ ๕๐,๐๐๐ บาท
๘. นายทองคำ กลังอาวุธ ๕๐,๐๐๐ บาท
๙. นายมนตรี วีระแพทย์ ๕๐,๐๐๐ บาท

ที่นี้เงินที่ขาดส่ง ถ้าหากว่าเรียกร้องกันไม่ได้จะทำอย่างไร ก็เรียนตอบได้ว่า ถ้าไปตามระเบียบตามกฎหมายส่วนกรณีสุดท้ายในเรื่องของ นายแก้ว สิงหนกเซนทร์ นั้น ก็คือความจริงตามระเบียบกระทรวงการคลังก็เรียกว่าท่านสมาชิกนายหนึ่งรับไปแต่เพียงจังหวัดเดียว ทั้งที่ทราบกันแล้วแต่ราย นายแก้ว สิงหนกเซนทร์ มารับไป ๒ จังหวัด ได้สอบถามนายแก้วดูแล้ว นายแก้วก็คิดว่ารับได้ เป็นด้วยความเข้าใจผิด

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ข้าพเจ้าใคร่จะขอซักต่อไปว่า จำนวนบุคคลที่ยังไม่ได้ส่งเงินนี้เป็นจำนวน ๕ นายนั้น และจำนวนเงินคงปรากฏนี้ จำนวนเงินนี้เป็นเลือดเนื้อของประชาชนที่เสียภาษีอากร

มา เพราะฉะนั้น ระยะเวลาที่หมดไปแล้ว ในการส่งคืน อยากจะทราบที่ท่านได้ดำเนินการอย่างไรในการเรียกร้องเงินจำนวนนี้ให้เขาชดใช้คืนอยู่แล้วหรือเปล่า ท่านได้พยายาม ไปแล้วจนบัดนี้ก็ยังไม่ได้ผล ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เป็นที่เรียบร้อยและจริง จัง โดยไม่คำนึงถึงหน้าบุคคลและคะแนนเสียงของรัฐบาล และข้าพเจ้าอยากทราบว่าจะจริงจังภายในระยะเวลาเท่าไร ในการที่จะนำเงินคืนกระทรวงการคลัง

นายวิจิตร ฤทธิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : เรื่องนี้ความจริงกระทรวงการคลังก็ได้จัดการจริงจังแล้ว ความจริงก็ปรากฏว่าเราได้มอบเรื่องไปให้ทางตำรวจแล้ว ส่วนทางตำรวจเขาจะดำเนินการอย่างไรนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าทางตำรวจเขาก็จะดำเนินการตามระเบียบแบบแผน และตามกฎหมายที่เขาได้อยู่

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : การที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ดำเนินการมอบหมาย ไปให้ทางตำรวจนั้น นั่นก็เป็นฝ่ายหนึ่ง แต่ปัญหานั้นเป็นปัญหาทางแพ่ง หรือทางอาญาก็ตาม และเพราะเหตุว่าจึงไม่ฟ้องบุคคลเหล่านี้ ซึ่งมีหนี้สินเกินกว่าพันบาทให้บุคคลล้มละลายเสีย เพราะเขาเกณฑ์ล้มละลายแล้ว เพียบให้เป็นตัวอย่าง อัน ไม่ทำตามที่ไม่ให้อุ่น หนุน

หลังไม่เป็นตัวอย่างต่อไป ท่านจะดำเนิน  
คดีต่อบุคคลเหล่านี้เมื่อสภาพเปิด หรือไม่

นายวิจิตร ลุคิตานนท์ รัฐมนตรีว่า  
การกระทรวงการคลัง : ข้าพเจ้าว่าเรื่องนี้  
ก็ต้องว่ากันไปเป็นขั้น ๆ ไป ถ้าจำเป็น  
จะต้องทำเช่นนั้นก็จะต้องทำ

ประธานสภานิติมนตรี : กระทู้ต่อไป  
ของ พ.ต.ท. พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ ตาม  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรการเรื่อง  
การส่งเสริมการชลประทานทางภาคใต้

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์  
(สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรการ ดัง  
ต่อไปนี้ ตามที่รัฐบาลนี้ได้มีนโยบายและ  
โครงการดำเนินการบูรณะประเทศทางภาค  
อื่น ๆ มีภาคอีสาน และภาคกลางเป็นต้น  
อยู่หลายประการนั้น ใครจะขอทราบ  
ในจังหวัดต่าง ๆ ทางปีกษ์ใต้รัฐบาลมีนโยบาย  
และ โครงการส่งเสริมการชลประทาน  
ไว้โดยเฉพาะประการใดบ้างหรือไม่

พันเอกช่วง เขวงศักดิ์สงคราม รัฐ-  
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรการ : กระทรวง  
เกษตรการขอตอบว่า เรื่องการส่งเสริม  
การชลประทานในจังหวัดต่าง ๆ ทาง  
ภาคใต้นั้น ทางราชการไม่ได้จัดว่าเป็นโครงการ  
โดยเฉพาะ ทั้งนี้ เนื่องจากภูมิประเทศ  
ของจังหวัดภาคใต้ไม่เหมาะสมในการที่จะ  
จัดการให้เป็นชลประทานขนาดใหญ่เหมือน

ภาคกลางและภาคอีสาน นอกจากนั้น  
ปริมาณน้ำก็ปรากฏว่ามีอยู่โดยบริบูรณ์ จึง  
ได้ดำเนินการช่วยเหลือโดยการชลประทาน  
ห้องที่ไปพลาง ๆ ก่อน แต่ถึงกระนั้นก็ยัง  
ปัญหาการช่วยเหลือการทำนาในภาคนี้ยังมี  
การระบายน้ำฝนและการชื้อกันอุทกภัย  
ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญอยู่มากซึ่งกรมชลประ-  
ทานก็ได้ดำเนินการสำรวจพื้นที่และสำรวจ  
ปริมาณน้ำฝนเพื่อหาทางช่วยเหลืออยู่ ใน  
ขณะนี้ก็ได้ส่งนายช่างชลประทานออกไป  
ดำเนินการก่อสร้างอยู่ในจังหวัดปัตตานี  
เพื่อส่งเสริมจังหวัดนั้นอยู่แล้ว ส่วนจังหวัด  
อื่น ๆ ทางภาคใต้อีกกำลังค่อยทำค่อยไปตาม  
ความเหมาะสมแก่ภูมิประเทศและ โอกาส  
อันควร

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์  
(สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเรียนซักข้อ  
ไปว่า การชลประทานที่ไม่สามารถจะจัดทำ  
เป็นการชลประทานใหญ่ได้นั้น ข้าพเจ้าก็  
เห็นด้วยเพราะพื้นที่ทางใต้นั้นไม่เป็นผืนใหญ่  
อย่างภาคกลางและภาคอีสาน แต่การ  
ชลประทานราษฎรข้าพเจ้าก็คิดว่าควรจะ  
ส่งเสริมให้เร่งร้อนสักหน่อย อยากเรียน  
ถามว่าจะกรุณาส่งสำรวจการชลประทาน  
ราษฎรอย่างรีบด่วนและจัดงบประมาณไป  
ช่วยเหลือส่งเสริมอย่างนี้ กระทรวงเกษตรการ  
ได้ทำริบ้างหรือเปล่าที่จะดำเนินการทุก  
จังหวัดพร้อม ๆ กันไป จะช้าชองหรือไม่

เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้ทราบว่าจะไม่ต้องการผู้  
เชี่ยวชาญเท่าไรนัก และเรื่องภาคใต้มีฝน  
สมบูรณ์หรือไม่นั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่  
จำเป็นจะต้องสมบูรณ์ทุกปี พอข้าพเจ้าเป็นต้น  
น้ำแห้งไปข้าพเจ้าก็ตาย นี่ยากจะเรียนถาม  
ว่าฐานะของประเทศถ้าไม่ให้ข้าพเจ้าจะเป็น  
อย่างไร จึงอยากจะทราบว่า จะดำเนินการ  
อย่างไรเท่าที่เรียนถามมา

พันเอก ช่วง เสงวนศักดิ์สงคราม รัฐ-  
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ : สํา-  
หรับการช่วยเหลือในด้านการชลประทาน  
ราษฎร ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดย  
กรมชลประทานก็ได้ร่วมมือกับทางจังหวัด  
อยู่โดยเสมอมา เพราะฉะนั้น ขอรับรองว่า  
ในทางจังหวัดต่าง ๆ ได้พยายามรีบสำรวจ  
การที่จะช่วยเหลือในด้านการชลประทาน  
ราษฎร ก็คือการเปิดทำนบ ขุดลอกคลอง  
ระบายน้ำต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วเหล่านั้นให้เป็น  
ประโยชน์แก่การทำนายิ่งขึ้น เรื่องนี้  
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พร้อมที่จะรับตั้งงบประมาณให้ และบางแห่งที่เป็นโครงการที่  
ยากอาจจะไม่มีความรู้เพียงพอที่จะพยายาม  
ส่งช่างออกไปช่วยดูแลสำรวจและจะ ได้ก่อสร้าง  
สร้างโดยประหยัดและสมควรยิ่งขึ้น

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒน์นานนท์  
(สุราษฎร์ธานี) : ขอเรียนถามเล็กน้อย  
ก่อนหน้าที่ท่านได้ตอบว่าจะทำให้จังหวัด  
ปัตตานีมีก่อน ส่วนที่อื่นค่อยทำค่อยไป

ข้าพเจ้าขอซักว่า ขอให้ทำพร้อมกัน ไม่ใช่  
การปลูกข้าวนั้นจังหวัดหนึ่งปลูกจังหวัด  
หนึ่งเว้นตามที่ได้ จึงอยากจะเรียนถามว่า  
ขอให้ดำเนินการไปพร้อม ๆ กัน อย่าทำ  
ทยอยกันจะได้หรือไม่

พันเอก ช่วง เสงวนศักดิ์สงคราม รัฐ-  
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ : สํา-  
หรับชลประทานราษฎร อย่างนี้ก่อนเรา  
ประชุมข้าหลวงประจำจังหวัดเราได้เต็มที  
คือใครจะทำอย่างไรก็เอา อย่างนี้ผู้ใด  
ขอมาเราก็พร้อมที่จะให้เสมอ

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไป  
ของนายประยูร ปานะดิษฐ์ เรื่องการควบคุม  
ข้าว การมอบเสื้อผ้า จอบ แก้วสมาชิกนำ  
ไปจำหน่ายให้แก่ประชาชน

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท) :  
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ  
กระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. เกี่ยวกับการควบคุมข้าวราชการ  
นั้น ท่านทราบหรือไม่ว่าได้จับผู้กระทำ  
ความผิดในการที่หนีลอบส่งข้าวไปต่างประเทศ  
นั้นก็ร้อย

๒. การจ่ายเสื้อผ้า จอบ แก้วสมาชิก  
นำไปให้กับประชาชนนั้น อยากทราบว่ามี  
สมาชิกรับไปกี่คน และจังหวัดหนึ่งก็ส่ง  
เสื้อผ้าก็ชุด พอกับความต้องการหรือไม่  
และได้ส่ง ไปให้จังหวัดใดบ้าง

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ๑. เกี่ยวกับการควบคุมข้าวและราคาข้าวนั้น การจับกุมผู้กระทำความผิดในการลักลอบนำข้าวหลบหนีไปต่างประเทศยังไม่สามารถทราบจำนวนแน่นอนได้ เพราะการจับกุมนี้เจ้าหน้าที่ได้ตระหนักครออยู่หลายทาง เช่น ศุลกากร ตำรวจ และอำเภอ ต่างฝ่ายต่างดำเนินการกันคนละทาง จึงเป็นการยากที่จะทราบจำนวนให้แน่นอนได้

๒. การจำหน่ายเสื้อผ้าให้แก่สมาชิกสภาผู้แทนฯ ไปจำหน่ายให้ประชาชนนั้น กระทรวงมหาดไทยไม่ได้มอบหมายให้ไปได้มอบให้ฝ่ายบริหารดำเนินการ การจำหน่ายขอให้สมาชิกรับไปให้กับประชาชนนั้นไม่ใช่หน้าที่ของกระทรวงมหาดไทย

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท): ตามที่ท่านรัฐมนตรีตอบว่าการจับกุมผู้ลักนำข้าวหนีส่งไปต่างประเทศนั้นทางรัฐบาลได้ตอบว่าไม่ทราบว่ามีราย และแถลงไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าอยากซักต่อไปว่าตั้งแต่รัฐบาลชุดนี้ได้ออกพระราชบัญญัติควบคุมข้าวนี้ทำให้ประชาชนต้องหาซื้อข้าวบริโภคไม่ได้ ทั้งนี้ คงที่ท่านสมาชิกต่าง ๆ ได้ยื่นกระทู้เข้ามาได้ทำความเดือดร้อนให้เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าใคร่อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่า การที่ท่านได้จับกุมผู้กระทำ

ผิดนำข้าวหนีไปในประเทศนั้นได้ทำความเดือดร้อนให้ประชาชนภายในประเทศเป็นอย่างมากใช่หรือไม่ และข้าพเจ้าขอเรียนท่านประธานซักต่อไปว่า การที่ท่านได้มีพระราชบัญญัติต่าง ๆ ออกไปเพื่อควบคุมข้าวไม่ให้หนีออกไปต่างจังหวัดและต่างจังหวัดต่าง ๆ นั้น ยืนยันว่ารัฐบาลไทยจะวิจัยได้หรือไม่ว่าข้าวจะมีอยู่ในความควบคุมของทางรัฐบาลนี้จะพอกับความต้องการเป็นอันมากของประชาชนหรือไม่ และพระราชบัญญัติฉบับนั้นออกไปเพื่ออะไร ถ้าไม่จึงทำงานไม่ให้ลืมนกับที่กฎหมายฉบับนั้นได้ผ่านรัฐสภาไปซึ่งทำให้ความเดือดร้อนของประชาชน ทั้งนี้ ปรากฏว่าในทุกวันนี้ซึ่งหาซื้อข้าวไม่ได้ ทั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ซื้อข้าวไม่ได้จะได้ก็เพียง ๓ ลิตร ๕ ลิตร ที่ร้านปันส่วน บางครั้งก็มีบางครั้งก็ไม่มี ไม่ต้องที่อื่น ที่ข้างบ้านนายก นี่ขอแถลงข้อเท็จจริง

และชัย ๒ การจำหน่ายเสื้อผ้านั้นตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้รับไป ได้ไปขอร้องต่อทางฝ่ายบริหารหรือทางฝ่ายบริหารได้มอบหมายให้สมาชิกรับ ไปจำหน่ายแก่ประชาชน และผลของการจำหน่ายนั้นข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า ท่านได้สอบสวนหรือเปล่าว่าพวกเหล่านั้นได้ฝ่าฝืนหรือฝ่าใหม่ และอีกประการหนึ่ง การจำหน่าย

จอบแก่ประชาชนนั้นท่านจะปฏิเสธว่า เป็นเรื่องของกระทรวงนั้นกระทรวงนั้นนั้น ข้าพเจ้าว่าเป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทย และการซื้อจอบไปจำหน่ายแก่ผู้อื่นเป็นจำนวน ๒ พัน ๓ พันบาท ท่านได้ทราบหรือเปล่าว่าการจ่ายสิ่งของต่าง ๆ นั้นครบถ้วนแล้วหรือยังหรือว่าได้จ่ายแก่ประชาชน

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: สำหรับข้อซักถามในประเด็นข้อ ๑ นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องนอกกระทู้ซึ่งข้าพเจ้าก็สามารถจะตอบท่านได้ แต่เกรงว่าจะผิดระเบียบ เพราะฉะนั้น ไม่ตอบ ในประเด็นเรื่องผู้แทนนำผ้าไปจำหน่ายนั้นก็ได้เรียนแล้วว่ากระทรวงมหาดไทยไม่ได้มอบหมายให้ไป เพราะฉะนั้น จะเป็นผ้าเก่าผ้าใหม่นั้น ข้าพเจ้าจะไม่รับได้อะไร ในเรื่องจอบก็เช่นเดียวกัน ที่ผู้แทนไปเซ็นรับจอบนั้น ไปเซ็นที่พาณิชย์ ไม่ได้เซ็นที่มหาดไทย มหาดไทยไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย แล้วทำไมจะไปรู้ รัฐมนตรีมหาดไทยก็ต้องรับผิดชอบด้วย ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์จะได้มาว่าข้าพเจ้าเซ็น

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชื่อนาม): ข้าพเจ้าขอยืนยันในคำตอบของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่ท่านกรุณาตอบว่าไม่ใช่เรื่องของกระทรวงมหาดไทยนั้น แต่ฝ่ายบริหารของจังหวัดต่าง ๆ นั้น

ผลของการที่ผู้แทนได้นำสิ่งของดังกล่าวจากกระทรวงพาณิชย์ไปแจกจ่ายแก่ประชาชนนั้น ข้าพเจ้ายืนยันได้ว่า ผลของการจำหน่ายแก่ประชาชนซึ่งฝ่ายบริหารจะต้องแจ้งมายังกระทรวงมหาดไทย มหาดไทยจะต้องสอบสวนไปยังกระทรวงพาณิชย์ ที่นี้ผลของการเกี่ยวโยงระหว่างกระทรวงมหาดไทยกับกระทรวงพาณิชย์ แต่ท่านตอบไปว่าเป็นนอกเรื่อง ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าทำความเดือดร้อนอะไร บัดนี้ได้ทำความเดือดร้อนอะไรเรื่องข้าวเหนียว มีการควบคุมข้าวในจังหวัดต่าง ๆ นั้นหนีส่งออกนอกประเทศ ท่านก็ไม่แดงงว่าจำใครได้บ้าง นี่จวนจะปิดสมัยประชุมแล้วก็โดนมาแล้วท่านก็ยังไม่ได้เผยแพร่ผู้ต้องหา ผลที่สุดก็วิ่งเต้นกัน ไปมาแล้วก็ไม่ได้ใคร ข้าพเจ้าอยากเรียนถามท่านว่าท่านเป็นผู้ที่ดูแลความสุขของประชาชน เพราะฉะนั้น ข้าวเหนียวและจะทำให้เกิดการจลาจลขึ้นก็ได้ซึ่งข้าพเจ้าก็รับแล้วว่า ข้าพเจ้าต้องเดือดร้อนอยู่ในขณะนี้ เพราะฉะนั้น ท่านจะทำให้การบริหารราชการแผ่นดินระหว่างกระทรวงมหาดไทยกับกระทรวงพาณิชย์ซึ่งเชื่อมกันอยู่ให้ประชาชนได้ยืรเวทจากเรื่องบ้างไหม แล้วท่านจะให้ไปตามกระทรวงพาณิชย์เช่นนี้ ข้าพเจ้าขอยืนยันกับท่านรัฐมนตรีว่าเรื่องข้าวท่านจะทำให้ดีกว่านี้ไม่ให้ประชาชนได้กินข้าวปนแฉลบ ปน

กรวด เช่นนี้ ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ท่านไปซื้อกับข้าพเจ้าก็ได้ .....

ประธานสภาผู้แทน : เชิญนั่งก่อนที่แรกข้าพเจ้านึกว่าจะไม่นั้นอะไรท่านแล้ว คือคุณทวงที่ท่านยังไม่ลงเอยสักทีจะเสียเวลามากไป คือข้อ ๑ ท่านได้ถามเรื่องข่าวเพียงว่าส่งออกไปนอกจับได้ก็ร้ายเท่านั้นเอง ข่าวภายในท่านไม่ได้มีความมุ่งหมายถึงเลย เพราะฉะนั้น ท่านซักเรื่องข้างนอกเท่านั้นแหละ

นายประยูร ปานะดิษฐ์ ( ชัยนาท ) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องการอยากจะซักว่า การควบคุมข่าวออกไปนอกประเทศนั้น ทั้งที่ข่าวในประเทศไม่มี ที่ข้าพเจ้าซัก .....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านไม่ได้ขมวดปัญหาอย่างนั้น ท่านเขียนมาแคบและการที่เขาไม่ตอบก็ถูกแล้ว ถึงท่านจะซักอีกเขาก็ไม่ตอบ ข้าพเจ้าไม่อยากจะซักต่อ เราบอกเมื่อไรจะลงเอยสักที

นายประยูร ปานะดิษฐ์ ( ชัยนาท ) : เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าก็อยากให้รัฐมนตรียืนยัน ได้ไหมว่าการควบคุมข่าวที่ส่งไปต่างประเทศรัฐมนตรีจะเผยแพร่ชื่อให้ทราบได้หรือไม่ ที่บุคคลเหล่านั้นได้นำข่าวหนีออกไปนั้นก็ร้าย และท่านทำไมจึงไม่ยืนยันตอบในรัฐสภาว่ามีบุคคลที่ร้ายท่านก็ยังไม่รับทราบและจะรับปากว่าจะตอบ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องล่าช้ามาแล้ว เพราะฉะนั้น ขอ

วิงวอนต่อท่านรัฐมนตรีว่าถ้าจะกรุณาตอบว่าจับกุมไปแล้วก็ร้ายและที่จับกุมไม่ได้ก็ร้าย คือที่หนีออกไป

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ข้าพเจ้าขอเรียนตอบว่าการจับผู้ที่ลักลอบนำข่าวออกนอกประเทศนี้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หลายแห่งด้วยกัน ทั้งที่ใดเรียนมาแล้วเมื่อคืนเพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าไม่มีหน้าที่ที่จะไปสำรวจเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เหล่านี้ว่าเขาจับได้ก็ร้าย เรื่องเป็นอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : พอที่ กระหู่ต่อไปของนายประยูร ปานะดิษฐ์ ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องแบบเรียนและเครื่องเขียน

นายประยูร ปานะดิษฐ์ ( ชัยนาท ) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระหู่ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการดังต่อไปนี้

- ๑. แบบเรียนเครื่องเขียนต่าง ๆ ที่กระทรวงได้ให้ศึกษาภัณฑ์จัดหน่ายแก่องค์การรัฐบาลแต่ละจังหวัด ๆ นั้น ให้คุณประโยชน์สมควรความมุ่งหมายของทางการเพียงใด
- ๒. ตามที่ราชการออกหนังสือเวียนไปยังโรงพิมพ์ต่าง ๆ ให้จัดพิมพ์ตำราเรียนจำหน่ายแก่นักเรียนนั้นมีความมุ่งหมายประการใด และบรรดาครูประจำกระทรวงต่างๆ ที่ผ่านการศึกษาทั้งในประเทศและนอกประเทศมีความรู้ความสามารถแก่จัดทำโรง-

พิมพ์เอกชนพิมพ์จำหน่ายโดยราคาถูก แต่ทำไมกระทรวงศึกษาธิการจึงไม่ให้โรงเรียนใช้ตำราของบรรดาครูประจำกระทรวงเหล่านั้น ท่านทราบหรือไม่ว่าวิธีการเช่นนี้เป็น การส่งเสริมให้มีตลาดมืดในการค้าแบบเรียนมากขึ้น และจะแก้ไขอย่างไร

นายวิโรจน์ กมลพันธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : กระทรวงศึกษาธิการขอตอบดังนี้ ๑. กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ทำการจำหน่ายแบบเรียนและเครื่องเขียนต่างๆ แก่องค์กรรัฐบาลแต่ละจังหวัดอยู่แล้ว ได้ประโยชน์ กล่าวคือ ให้นักเรียนแต่ละจังหวัดซื้อเครื่องเขียนแบบเรียนต่าง ๆ ในราคาถูกและมีใช้ทั่วกัน ๒. เนื่องจากแบบเรียนขาดแคลนและโรงพิมพ์คุรุสภาไม่สามารถจะผลิตได้ทันตามความต้องการ กระทรวงศึกษาจึงออกหนังสือเวียนไปยังโรงพิมพ์ต่าง ๆ ที่ประสงค์จะพิมพ์ตำราเรียนของกระทรวงจำหน่ายเพื่อให้มีตำราเรียนใช้ทั่วถึงกัน ในการอนุญาตให้โรงพิมพ์เอกชนพิมพ์แบบเรียนจำหน่ายนี้กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดราคาจำหน่ายไว้ให้ด้วยแล้ว ... อ้อหนึ่ง ที่ว่าบรรดาครูประจำกระทรวงที่มีความรู้ความสามารถได้แต่งตำราเรียนให้โรงพิมพ์เอกชนจำหน่ายด้วยราคาถูกและกระทรวงศึกษาไม่ให้โรงเรียนใช้ตำราเช่นนั้น เป็นระเบียบของกระทรวง

ศึกษาธิการซึ่งได้ประกาศเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๑ ก็เพื่อให้แบบเรียนที่ใช้ในโรงเรียนได้รับการตรวจตราโดยรอบคอบทุกแห่งทุกมุมตามหลักวิชาศีลธรรม ทั้งนี้ ไซ้เป็นการส่งเสริมให้เกิดมีตลาดมืดในการค้าแบบเรียนแต่ประการใด แต่ที่มีตลาดมืดเกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะตำราเรียนที่รับอนุญาตแล้วมีจำนวนจำกัดซึ่งขณะนี้กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแก้ไขโดยผลิตแบบเรียนให้เพียงพอแก่ความต้องการ และปรากฏว่าการขายแบบเรียนในทำนองนี้ได้แก้ไขตลาดมืดไปแล้ว

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันต) : ข้าพเจ้าขอซักท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า ๑. ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ร้านศึกษาภัณฑ์จำหน่ายนั้น ข้าพเจ้าแลเห็นว่าตามที่ศึกษาภัณฑ์จำหน่ายแต่ผู้เดียวโดยไม่ปฏิบัติตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ออก人去ทำการประมูลส่งเครื่องเขียนและแบบเรียนต่อกระทรวงศึกษาธิการนั้น ข้าพเจ้าเห็นวิธีทำให้นักเรียนทุกคนตลอดทั้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ไปทำการซื้อตำราเรียนและเครื่องเขียนที่ร้านศึกษาภัณฑ์ ข้าพเจ้าจะขอยืนยันกับท่านรัฐมนตรีว่า ข้อนี้ทำให้นักเรียนเหล่านี้พากันเป็นอย่างมากมายว่า ไปซื้อที่ศึกษาภัณฑ์เท่าไรก็ได้ บอกว่าไม่มีหมดแล้วๆ ข้าพเจ้าอยากจะซักต่อไปว่า ใน

ข้อ ๑. นั้น ทางรัฐบาลนี้จะเลิกได้ไหม ไม่ให้ศึกษาภัณฑ์จำหน่าย จะให้องค์การหรือเอกชนจำหน่ายตั้งแต่ก่อนจะเลิกหรือไม่ เพราะเวลานี้ตำราเรียนตกอยู่กับศึกษาภัณฑ์ผู้เดียว ซึ่งทำความเดือดร้อนมาก ข้าพเจ้าอยากทราบที่ท่านจะยกเลิกศึกษาภัณฑ์ได้ไหม ให้เอกชนหรือประชาชนประมูลคงที่ เคยทำมา ๒. ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ ออกหนังสือเวียน ไปโรงพิมพ์ต่าง ๆ ข้าพเจ้าอยากถามว่ามีหนังสือยืนยันฉบับหนึ่งว่า ครูเวลานี้มีครูปลอมครูแปลงแต่ปรากฏว่าครูเหล่านี้ศึกษามาจากต่างประเทศ ทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างว่ามีหลวงศรีภักษะเวทิน วิจารณ์แล้วว่าเป็นตำราที่เหมาะสมกับนักเรียน กระทรวงศึกษาธิการไม่สามารถจะทำตำราแบบเรียนที่ดีซึ่งแต่งโดยครูที่มีความรู้ความสามารถ และทำไมจึงประกาศว่าครูเหล่านี้เป็นครูปลอมครูแปลง แต่กระทรวงศึกษาธิการประกาศเช่นนั้น ซึ่งอาจารย์ประจำกระทรวงศึกษาก็ได้มีหนังสือชมเชยไป ซึ่งนักเรียนต่าง ๆ เหล่านี้ก็ได้รับฟัง แล้วบอกว่าแต่งหนังสือปลอมหนังสือแปลง เพราะฉะนั้น หมายความว่าในกระทรวงศึกษาธิการนี้มีครูล้วนแต่ปลอม ๆ แปลง ๆ ทั้งนี้แล้วไม่มีความสามารถ ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนว่า ถ้าชมเชยของท่านรัฐมนตรีก็มีว่าหนังสือที่

อาจารย์ออกที่แต่ง ไปให้โรงพิมพ์ประชาชนจำหน่ายนั้นชมเชย แต่มาอีกไม่กี่วันเกิดมีการโน้ตแล้ว ว่า หนังสือนี้ปลอมแปลงให้จงใช้ นี่ข้าพเจ้าอยากถามว่ากระทรวงศึกษาธิการทำความเดือดร้อนให้ใครหรือไม่

นายวิโรจน์ กมลพันธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ที่จะให้เลิกร้านศึกษาภัณฑ์นั้นยังเลิกไม่ได้ เพราะเหตุว่า ร้านศึกษาภัณฑ์ยังทำประโยชน์อยู่ การที่ให้ร้านศึกษาภัณฑ์ทำนั้นก็เพื่อจะให้แบบเรียนและเครื่องเขียนแพร่หลาย ไปยังจังหวัดต่าง ๆ โดยไม่ต้องผ่านมือคนกลาง และให้จังหวัดต่าง ๆ ซื้อได้ในราคาถูก ที่เราไม่จ่ายให้เอกชนหรือร้านค้าทั่ว ๆ ไปนั้น ก็เนื่องจากว่าแบบเรียนและเครื่องเขียนมีจำนวนจำกัด เมื่อมีจำกัดเช่นนี้แล้วเราก็ต้องการจะให้เครื่องเขียนและแบบเรียนนี้ ตกไปถึงมือนักเรียนโดยตรง แต่เมื่อเครื่องเขียนและแบบเรียนมีจำนวนมากแล้ว ความจำเป็นทางร้านศึกษาภัณฑ์ก็หมดไปเอง ถ้าหากว่าปล่อยให้เอกชนซื้อไปจำหน่ายได้หรือให้เอกชนทำแบบเรียนที่มีจำนวนจำกัดก็ไปค้างอยู่ที่ม้านของเอกชนที่จะขายราคาแพงก็จะมีขึ้น การที่ให้ศึกษาภัณฑ์จำหน่ายแก่ผู้เดียว นั้นเรามุ่งหมายแต่เพื่อส่งให้ไปจังหวัดหรือส่งให้แก่โรงเรียน ไม่ให้ขายปลีก ความที่ท่านว่ามีเอกชน

ไปซื้อไม่ขาย ถูกแล้ว คือเราไม่ต้องการ  
 ขายให้แก่ประชาชน ต้องการขายให้โรง  
 เรียนโดยตรง เมื่อโรงเรียนไหนไม่มีก็ซื้อที่  
 นั้นโดยเอาหนังสือของโรงเรียนหรือจังหวัด  
 มา เราไม่มีความมุ่งหมายที่จะให้ขายโดย  
 ทั่วไป โดยที่เรียนแล้วว่า เพราะมีจำกัด  
 ส่วนการแต่งแบบเรียนนั้นก็ได้เรียนแล้วว่า  
 การที่จะเป็นแบบเรียนได้นั้นไม่ใช่ว่าต่างครู  
 ต่างทำกัน ถ้าเราปล่อยให้ต่างครูต่างทำกัน  
 แล้วโดยไม่ผ่านการตรวจตราหนังสือเรียน  
 ก็จะไม่เหมือนกัน จะมีต่างกันและจะมี  
 การขู่เข็ญบังคับ โรงเรียนมีที่ร่อยโรงเรียน  
 ก็จะปรากฏว่าแบบเรียนนั้นมีเท่านั้น เมื่อมี  
 จำนวนแบบเรียนอย่างนั้นแล้วก็เกิดการค่า  
 โรงเรียนนั้นบังคับให้ใช้ของครูคนนั้นครูคน  
 นี้ อย่างนี้ตัวเราก็เกิดไม่สม่ำเสมอ เกิด  
 เป็นการก้ากั้นขึ้น ผลที่จะเกิดแก่เด็กก็ไม่  
 ดีขึ้น และตามที่ทำหน้าที่ทำไม่อาจารย์ใน

ประจำกระทรวงที่เก่งที่สามารถแล้วแต่งให้  
 ทำไม่จึงไปห้ามเสีย กระทรวงศึกษาไม่ได้  
 ห้าม กระทรวงส่งเสริมการแข่งทำรา ส่ง  
 เสริมให้แต่งโดยเสรีแต่ต้องการผ่านการ  
 ตรวจเพื่อให้ใช้เป็นแบบเรียนได้ ถ้าหากว่า  
 ใครแต่งดีเราให้รางวัลและมีการประกวด  
 อันเป็นการส่งเสริม เป็นการเพิ่มเติม ที่ว่า  
 มีค่าชมเชยจากที่นั่นที่นี้หรือแม้แต่ตัว  
 ข้าพเจ้าก็มีค่าชมเชยนั้นไม่จริง ผู้ที่มาติด  
 ต่อต้องการให้ข้าพเจ้าชมเชย แต่ข้าพเจ้า  
 ชมเชยแล้วเป็นการส่งเสริมให้ร้านนั้นดีกว่า  
 ร้านนี้ ให้ตำรานี้ดีกว่าตำรานี้ซึ่งข้าพเจ้า  
 ไม่ทำ

ประธานสภาผู้แทน : หมควาระ  
 กระทำแล้ว ต่อไปขอให้ประชุมพิจารณา  
 ร่างพระราชบัญญัติสร้างทาง พ.ศ. ๒๔๕๐  
 ของนายศิริ เพ็ชรโรจน์

( ตำนาน )

บันทึกหลักการและเหตุผล  
 ประกอบร่างพระราชบัญญัติสร้างทาง

พ.ศ. ๒๔๕๐

หลักการ

เพื่อตั้งเงินทุนสำรองสำหรับก่อสร้างทาง

เหตุผล

ตามพระราชบัญญัติการสร้างทาง พุทธศักราช ๒๔๓๖ ได้ตั้งเงินทุนสำรองสำหรับ  
 ก่อสร้างทางไว้เป็นเงิน ๓๐ ล้านบาท และกำหนดระยะเวลาสร้างตามโครงการ ๕ ปีแรก

นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไป บัดนี้ ครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าวมาแล้ว  
เป็นการสมควรจัดสร้างทางตามโครงการเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศในกั้น  
การเศรษฐกิจ การคมนาคม และการปกครอง จึงสมควรตราพระราชบัญญัติขึ้นใช้ต่อไป  
เหตุผลโดยละเอียดจะได้แถลงในสภาฯ

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติสร้างทาง พ.ศ. ๒๕๕๐

.....  
.....  
.....  
.....

โดยที่เป็นการสมควรจัดสร้างทางขึ้นตามโครงการ เพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้า  
ของประเทศ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสร้างทาง พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดสรรเงินทุนสำรองขึ้นจำนวนหนึ่ง เป็นเงินสองร้อยห้าสิบล้านบาท  
เรียกว่า “เงินทุนสำรองสำหรับก่อสร้างทาง” ตั้งไว้ในงบประมาณแผ่นดิน

มาตรา ๔ ให้มีคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งไม่น้อยกว่า ๗ นาย ประกอบด้วย  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเป็นประธานโดยตำแหน่ง พิจารณาวางโครงการการสร้าง  
ทางทั่วประเทศ

มาตรา ๕ โครงการสร้างทางทั่วประเทศดังกล่าวในมาตราก่อน ให้มีกำหนดเวลา  
๕ ปี นับตั้งแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....  
.....

รับรอง

(ลงชื่อ) ถ. ชำรงนาวาสวัสดิ์  
นายกรัฐมนตรี

(ลงชื่อ) ศิริ เพ็ชรโรจน์ ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) บุญช่วย มาประเสริฐ, ร.ต.อ. เอิบ อินทกนก, พร มากวงศ์, บุญคุ้ม, ทองหนัก,  
ร.ต.ท. กลาด ขุทรานนท์, ประเสริฐสรรพกิจ, ขุนพิพิธสุขอำนวย, ดุสิต, อ. บุญชัย,  
ไสว สุทธิพิทักษ์, พร มลิตอง, เทียม ณ สงขลา, ทองปาน วงศ์สง่า, สุเทพ,  
ท. พงศ์อนันต์, ศ. จันทรปัญญา, ก. ชลศึกษ์, จารุบุตร, ร.ต.อ. อภัย, ดุม อินทวงศ์

นายศิริ เพ็ชรโรจน์ (เชียงราย) :  
ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติสร้าง  
ทาง พ.ศ. ๒๔๕๐ โดยมีหลักการว่า เพื่อ  
ตั้งเงินทุนสำรองสำหรับก่อสร้างทาง เหตุ  
ผลตามพระราชบัญญัติการสร้างทาง พุทธ-  
ศักราช ๒๔๗๘ ได้ตั้งเงินทุนสำรองสำหรับ  
ก่อสร้างทางไว้เป็นเงิน ๓๐ ล้านบาท และ  
กำหนดระยะเวลาสร้างตามโครงการ ๕ ปี  
แรก นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๗๘ เป็น  
ต้นไป บัดนี้ครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว  
นั้นแล้วเป็นการสมควรจัดสร้างทางตาม  
โครงการเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้า  
ของประเทศในด้านการเศรษฐกิจ การ  
คมนาคม และการปกครอง จึงสมควรตรา  
พระราชบัญญัติขึ้นใช้ต่อไป

ข้าพเจ้าขอเรียนว่ากรณีที่ข้าพเจ้าเสนอ  
พระราชบัญญัติขึ้นนั้นนั้นใคร่ที่จะได้เรียน  
ประวัติของการสร้างทางในประเทศไทยให้  
ท่านสมาชิกทั้งหลายทราบดังต่อไปนี้ การ

สร้างทางในประเทศไทยนั้นได้เริ่มเป็นกิจ  
ลักษณะตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๑ จนถึง พ.ศ.  
๒๔๗๘ มีทางประมาณ ๒,๐๐๐ กิโลเมตร  
เมื่อเทียบกับต่างประเทศใกล้เคียงแล้ว  
จำนวนนี้ที่เป็นตารางกิโลเมตรต่อหนึ่งกิโล-  
เมตรของทาง การบันทึกสร้างทางตาม  
โครงการมีว่า มะลายู ๘ ญี่ปุ่น ๑๓  
ฟิลิปปินส์ ๒๑ อินโดจีน ๒๒ ชวาและ  
สุมาตรา ๓๒ จีน ๒๑๔ สยาม ๓๑๐ สหรัฐ-  
อเมริกา ๑.๓ ย่อมแสดงให้เห็นว่าประเทศ  
เรายังขาดทางอยู่เป็นอันมาก ใน พ.ศ.  
๒๔๗๘ รัฐบาลในครั้งนั้นจึงได้มีโครงการ  
ขึ้นในอันที่จะจัดสร้างทางติดต่อเชื่อมกัน  
ทั้งประเทศ มีระยะความยาว ๑๔,๕๐๐.  
กิโลเมตรเป็นเงินงบประมาณ ๑๕๓ ล้าน  
บาท กำหนดจะทำเสร็จภายใน ๑๕ ปี และ  
ได้แบ่งกิจการจัดสร้างทางเป็นงวดๆ ใน  
งวดแรก ๕ ปี เงินทุน ๓๐ ล้านบาท สร้าง  
ทางยาวประมาณ ๓,๐๘๖ กิโลเมตร คิดเฉลี่ย

ค่าก่อสร้างนี้ราว ๕,๐๐๐ กว่าบาท จึงได้ตราพระราชบัญญัติขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ ซึ่งเริ่มสร้างทางตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๘ ซึ่งมีคำปรารภในพระราชบัญญัติสร้างทางนั้น โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าประเทศสยามยังขาดทางเป็นอันมากควรจัดสร้างทางเพิ่มขึ้นเพื่อส่งเสริมความเจริญในประเทศ โครงการสร้างทาง ๑๔,๕๐๐ กิโลเมตร ด้วยเงินทุน ๑๕๓ ล้านบาท ในระยะเวลา ๑๕ ปีนั้น ปรากฏว่าได้กระทำขึ้นแล้วได้เป็นประโยชน์หลายประการ คือ ในด้านการเศรษฐกิจ การปกครอง การยุทธศาสตร์ โครงการที่จะสร้างขึ้นนั้นนับว่าเป็นโครงการของชาติและได้สร้างทางสายสำคัญ ๆ ไปตามลำดับในระยะเวลา ๕ ปีงวดแรกนี้ จึงปรากฏผลว่าทำให้การค้ำกสิกรรม อุตสาหกรรมเจริญขึ้น ทำให้ราคาที่ดินค้ำขึ้น ทำให้การขนส่งเร็วขึ้นได้ตามความต้องการ ทำให้สุขภาพ การสื่อสาร การสัญจรไปมาสะดวกขึ้น ระบายพลเมืองจากในเมืองหรือในที่ชุมนุมชนที่อัดแอไปอยู่ในที่ภายนอก ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายจะให้เห็นได้ว่าเมื่อก่อนนี้ทางระหว่างกรุงเทพฯ ฯ ไปสมุทรปราการ ไคส์ ๆ ท่านจะเห็นได้ว่าบ้านช่อง แดวบางกะปิหาไม่เมื่อมีทางขึ้นแล้วก็ปรากฏว่ามีผู้นิยมไปสร้างบ้านเรือนอยู่ นับเป็นประโยชน์ไม่ใช่น้อย การสร้างทางมีฤทธิประโยชน์เช่นนี้

อยากจะเรียนต่อไปว่า ในการสร้างทางได้แบ่งเขตเป็นสามประเภท คือ ๑. ทางหลวงแผ่นดินซึ่งเวลานี้อยู่ในอำนาจของกรมทางซึ่งมีงบประมาณแผ่นดินเป็นผู้จัดทำ ๒. ทางหลวงของจังหวัดที่อยู่ในอำนาจของจังหวัดเป็นผู้จัดทำ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติปกครองท้องที่ และมีเงินงบประมาณซึ่งรัฐบาลได้แบ่งไปให้เป็นครั้งคราว ๓. ทางชนบททางนี้เป็นทางตอน ๆ เป็นทางระหว่างอำเภอต่ออำเภอหรือระหว่างตำบลมาบ้านซึ่งอยู่ในความควบคุมของกรมการอำเภอและทางนี้ได้รับการบูรณะจากเงินประมวลรัษฎากร คือเงินบูรณะท้องที่ และโดยอาศัยพระราชบัญญัติปกครองท้องที่ โครงการสร้างทาง ๒๔๗๘ นั้นได้วางโครงการขึ้นทั่วประเทศ และได้กำหนดโครงการสำหรับทางหลวงจังหวัดขึ้นไว้เป็น ๑๕ สาย พระราชบัญญัติสร้างทาง พ.ศ. ๒๔๗๘ นั้น บัดนี้ได้หมดอายุแล้ว แต่ว่าความจำเป็นที่จะให้ทางสอดเชื่อมกันนั้น หากได้มีผลสำเร็จไม่ คงจะเห็นได้ว่าทางในสายต่าง ๆ นั้น เช่นอย่างว่าทางจากกรุงเทพฯ ฯ ไปภาคเหนือนั้นจะเห็นได้ว่าทางนั้นได้สำเร็จเป็นบางตอน เช่น กรุงเทพฯ ฯ ถึงอำเภอโคกสำโรง จากโคกสำโรงจะไปนครสวรรค์ไม่ได้ แต่จากท่าค้ำถึงนครสวรรค์ได้ จากนครสวรรค์ถึงอำเภอชลบุรีได้ จากอำเภอชลบุรีถึงจังหวัดกำแพง

เพชรไม่ได้ ทางตอนเหนือจากอุบลถึง  
เชียงใหม่ได้ จากเชียงใหม่ถึงภาคอีสาน  
จะเห็นได้ว่าจากกรุงเทพฯ ถึงนครราชสีมา  
จากนครราชสีมาไปแล้วยังไม่มี แต่มีตั้งแต่  
บ้านไผ่ไปเชื่อมต่อจังหวัดหลายจังหวัด เช่น  
จังหวัดมหาสารคาม ร้อยเอ็ด อุบลราชธานี  
ขอนแก่น อุดร หนองคาย นครพนม มี  
เป็นตอนๆ แต่ว่าทางหาได้เชื่อมตลอดไม่  
หรือเช่นว่าทางสายใต้ จากกรุงเทพฯ -  
ปัตตานี จะมีทางจากกรุงเทพฯ ถึงเพชร-  
บุรี จากเพชรบุรีนั้นทางยังไม่มี เพราะ  
กำลังก่อสร้างอยู่ ไปมีจากหัวหินถึงหนอง-  
แก จากหนองแกไปแล้วไม่มีทาง แต่ไป  
มีจากชุมพรไปถึงกระบี่ และจากกระบี่  
ไปไม่มีทาง ไปมีเอาตั้งแต่กระบี่ไปหาตรัง  
เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งบางแห่งทำแล้ว บาง  
แห่งหาได้ทำไม่ ทางต่างๆ เหล่านี้ยังหาได้  
มีติดต่อกันไปโดยสะดวกไม่ เพราะฉะนั้น  
เราจะหวังว่าถ้าหากว่าการสร้างทางนี้เป็น  
ความสำคัญส่วนหนึ่งแล้วก็ใครจะให้เป็นที่  
พิจารณาเห็นว่า การสร้างทางภายหลังสงคราม  
นั้น รัฐบาลได้วางกำหนดเงินงบประมาณ  
ขึ้นสำหรับในการสร้างทางนั้นมีเพียงใด  
ข้าพเจ้าใคร่ที่จะนำตัวเลขสำหรับการลงทุน  
และก่อสร้างทางใน พ.ศ. ๒๔๘๘ และ  
พ.ศ. ๒๔๙๐ มาเสนอให้ท่านสมาชิกได้  
พิจารณาเห็นว่าในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ และ พ.ศ.  
๒๔๙๐ นั้น เราได้มีเงินงบประมาณในการ

ลงทุนคือใช้จ่ายในการสร้างทาง คือ

๑. เงินเดือนสำหรับสร้างทาง พ.ศ.  
๒๔๘๘ เงิน ๕,๘๕๑,๒๐๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐  
เงิน ๗,๕๓๒,๑๘๐ บาท

๒. การก่อสร้างทาง พ.ศ. ๒๔๘๘  
เงิน ๗๓๕,๕๐๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐ เงิน  
๕๖,๐๐๐ บาท

๓. ค่าซื้อสะพานเบสีย์ พ.ศ. ๒๔๘๘  
เงิน ๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท รวม พ.ศ. ๒๔๘๘  
เงิน ๑๐,๓๓๖,๗๐๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐  
เงิน ๘,๐๘๒,๑๘๐ บาท

งบประมาณประจำคือการบำรุงซ่อม  
แซมทางสะพานที่ชำรุด เป็นเงินเดือนและ  
ค่าใช้จ่ายของเจ้าหน้าที่

๑. เงินเดือน พ.ศ. ๒๔๘๘ เงิน  
๓๖๔,๖๘๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐ เงิน  
๓๖๓,๔๘๐ บาท

๒. ค่าใช้สอย พ.ศ. ๒๔๘๘ เงิน  
๗,๑๘๘,๘๖๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐ เงิน  
๑๐,๒๐๑,๒๐๘ บาท

๓. การจร พ.ศ. ๒๔๘๘ เงิน  
๓๕๕,๘๑๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐ เงิน  
๒๘๓,๘๒๐ บาท รวม พ.ศ. ๒๔๘๘ เงิน  
๗,๘๓๐,๔๕๐ บาท พ.ศ. ๒๔๙๐ เงิน  
๑๐,๘๐๘,๖๐๘ บาท ซึ่งโดยเฉพาะ พ.ศ.

๒๔๙๐ นี้ คณะกรรมาธิการพิจารณางบ  
ประมาณประจำปี และท่านสมาชิกสภาผู้  
มีเกียรติทั้งหลายต่างมีความเห็นด้วยถึงคุณ

ประโยชน์ในการสร้างทางและบำรุงทางว่ามีความสำคัญ จึงได้เพิ่มงบประมาณในการสร้างอีกต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการพิจารณางบประมาณประจำปี ๒๔๕๐ พร้อมด้วยผู้แปรญัตติทั้งหลายได้ทำความตกลงกันตัดเงินค่าพื้นของกรมรถไฟออกเสีย ๓ ล้านบาทมาเป็นเงินสร้างทางสายจังหวัดต่าง ๆ ทางหลวงจังหวัด ๑๘ สาย เงิน ๓ ล้านบาทและในงบประมาณเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๕๐ คงมีงบประมาณเกี่ยวกับการทาง คืองบประมาณเงินลงทุนเพิ่มอีก ๔,๑๗๗,๐๐๐ บาท จ่ายเป็นค่าขนส่งและค่าภาษีสำหรับสะพานเบตีย์ ๓,๔๗๗,๐๐๐ บาท ค่าบำรุงในทาง ๔ จังหวัดภาคใต้ ๗ แสนบาท งบประมาณประจำเพิ่มขึ้น ๓,๔๑๓,๕๕๓ บาท งบประมาณประจำเพิ่มขึ้นสามล้านสี่แสนหนึ่งหมื่นสามพันห้าร้อยสี่สิบสามบาท ใช้เป็นค่าซ่อมสะพานพุทธสองล้านบาท ค่าทรัพย์สินที่รับมาจากกรมเชื้อเพลิงสามแสนหนึ่งหมื่นแปดพันเก้าสิบสี่บาท ค่าดำเนินการขุดขุดสี่แสนสองแสนสองหมื่นสี่พันบาท ค่าก่อสร้างสะพานทางภาคเหนือ ๕ สะพาน แปดแสนเจ็ดหมื่นหนึ่งพันบาท เมื่อข้าพเจ้าได้เสนอรายการตัวเลขเช่นนี้แล้ว ท่านย่อมเห็นว่าในการที่ข้าพเจ้าเสนอพระราชบัญญัติเช่นนี้นั้น จะเห็นได้ว่า ๒ ปีที่ล่วงมาแล้วนี้ เราได้มีงบประมาณในการ

สร้างทางนั้น เป็นผลที่เราไม่สามารถที่จะทำทางให้เป็นไปตามโครงการที่รัฐบาลในขณะนั้นได้วางขึ้นไปได้ ถ้าเฉลี่ยแล้วตามในงบประมาณปี พ.ศ. ๒๔๕๐ นี้เรามีทางที่จะสร้างในการใช้จ่ายสร้างทางไปนั้นมียู่อประมาณปีละล้าน ห้าสิบล้านกิโลเมตร ซึ่งถ้าหากว่าเป็นเช่นนี้แล้ว จะเห็นว่าโครงการที่ได้วางไว้ในขณะนี้หนึ่งหมื่นสี่พันเก้าร้อยกิโลเมตรนั้น เราคงจะสร้างได้ไม่สำเร็จโดยภายในเวลา ๑๘ ปี จะสร้างสำเร็จนั้นก็ประมาณ ๗๐ กว่าปี เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าได้เสนอมานั้นก็เพื่อที่จะคิดว่าปีหนึ่งประมาณห้าสิบล้านบาท ซึ่งคิดว่าในระหว่างห้าปีนี้เราสามารถจะทำทางได้ ๓๐๐๐ กิโลเมตร ซึ่งทั้งนี้มิใช่ที่เราจะไปสร้างงานให้แก่กองทัพเป็นจำนวนเท่านี้ก็หาไม่ได้ แต่ในการเสนอนี้ก็เพื่อปรับปรุงเครื่องไม้เครื่องมือที่มีอยู่แต่เดิมนั้นให้ดีขึ้น และกำลังงานที่ทำอยู่เวลานั้นนั้นก็สามรถทำได้ เพราะเหตุที่เราคิดถึงค่าเงินตราในขณะนี้ว่าประมาณ ๘ เท่าของเงินตราแต่เดิมนั้น เพราะฉะนั้นคือว่างาน ๕ ปีตามพระราชบัญญัตินั้นเองถ้าจะทำต่อไปนี้มีใช้ว่าจะเงินมากมายขึ้น หรือจะต้องเพิ่มเงินกำลังที่กรมทางจะทำได้ ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้พิจารณาว่า เรามีเจตนาที่ได้เข้ามาอยู่ในสภาแห่งนี้ ได้เข้ามาออกกฎหมายในทางที่จะจำกัดสิทธิของประชาชนนั้นมี

จำนวนมาก แต่ว่าการที่ข้าพเจ้าเสนอพระราชบัญญัตินั้นนั้น คิดว่าจะเป็นทุนแก่ราษฎร เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายโปรดกรุณาว่าการที่ท่านจะให้ความคิดความร่วมมือนั้น เป็นการกรุณาที่จะก่อสร้างให้เป็นประโยชน์แก่ราษฎร เพราะฉะนั้น จึงหวังว่าบรรดาท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะได้มีใจเห็นดีเห็นชอบตามที่ข้าพเจ้าเสนอนี้ ส่วนสาระสำคัญในพระราชบัญญัตินี้มีเพียง ๖ มาตราเท่านั้น ถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้ใดยังมีความข้องใจ เราก็อาจจะทำได้โดยการแปรญัตติ ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าคงจะได้รับความเห็นใจจากบรรดาท่านสมาชิกทั้งหลาย

พระยาประทีปกมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม : ในเรื่องนี้ทางกระทรวงคมนาคมได้เตรียมตัวเลขและโครงการอยู่แล้วที่จะดำเนินการโครงการที่เคยมีมา และตั้งใจที่จะเสนอสภาในคราวหน้า ถ้าท่านผู้เสนอพระราชบัญญัตินั้นจะมอบให้ทางรัฐบาลไปร่วมพิจารณาด้วยก็จะเป็นการดี

นายศิริ เพ็ชรโรจน์ ( เชียงราย ) : ข้าพเจ้าขอขอบิณฑุบบาลที่ได้มีใจอารีแก่

ประชาราษฎร์ที่จะอาศัยทางเดินต่อไปด้วยดี การที่รัฐบาลจะรับไปนั้น ข้าพเจ้าไม่มีการขัดข้อง และใคร่ขอถามเล็กน้อย ว่าโครงการที่จะทำเช่นนั้นจะเสนอในงบประมาณปี ๒๔๙๑ จะได้หรือไม่

พระยาประทีปกมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม : ได้

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปพิจารณา เจ้าของไม่ขัดข้อง ถ้าไม่มีผู้ใดมีความเห็นขัดข้องเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติขอพัก เริ่มเวลา ๑๔.๐๐ น.

พักประชุมเวลา ๑๒.๐๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : บัดนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระต่อไป ขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้ที่ประชุมพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป

๓๐๐๕

บันทึก

การประชุมกรรมการวิสามัญ  
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง

พ.ศ. ๒๔...

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๗ ราย คือ นายญาติ ไหวติ นายสวน พรหมประดา นายประสิทธิ์ บุณยารมย์ นายเนาวฤ มนต์เสวี นายทิม ภูริพัฒน์ นายมนตรี วีระแพทย์ และหลวงอรรดพรพิศาล รัฐบาลได้แต่งตั้งให้นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ เป็นผู้แทนรัฐบาล ปรากฏผลของการพิจารณา ดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒	ไม่มีการแปรญัตติ	มีการแก้ไขโดยกรรมการ
มาตรา ๓	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕	ไม่มีการแปรญัตติ	มีการแก้ไขโดยกรรมการ
มาตรา ๖	ไม่มีการแก้ไข	มีแปรญัตติ ๔ รายคือ นายเนาวฤ มนต์เสวี นายทิม ภูริพัฒน์ และนายมนตรี วีระแพทย์ ไม่มาชี้แจงต่อคณะกรรมการ
		นายญาติ ไหวติ ให้เพิ่มคำแห่ง "ปลัดกระทรวงฝ่ายการเมือง" และขอสงวนไว้ข้อที่ปรายในสภา
มาตรา ๗	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘	มีการแก้ไขโดยกรรมการ	มีแปรญัตติรายเดียว คือ นายทิม ภูริพัฒน์ ไม่มาชี้แจงต่อคณะกรรมการ
มาตรา ๙	ไม่มีการแปรญัตติ	มีการแก้ไขโดยกรรมการ
มาตรา ๑๐	ไม่มีการแปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

บัญชีตราเงินเดือนท้ายพระราชบัญญัติ กรรมการแก้ไขเป็น "เงินประจำ  
ตำแหน่ง" มีแปรรูปคดี ๗ ราย คือ นายนาถ มณฑลเสวี  
นายทิม ภูริพัฒน์ นายมนตรี วีระแพทย์ และหลวง  
อรรถพรพิศาล ไม่มาชี้แจงต่อคณะกรรมการ  
นายญาติ ไหวดี ขอสงวน "ปลัดกระทรวงฝ่ายการเมือง  
เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท"

นายประสิทธิ์ บุณยารมย์ ขอสงวน "รัฐมนตรีเดือนละ  
๑,๐๐๐ บาท เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เดือนละ  
๕๐๐ บาท"

นายสวน พรหมประกาย ขอสงวนดังนี้

- |     |   |                   |
|-----|---|-------------------|
| (ก) | นายกรัฐมนตรี                                  | เดือนละ ๒,๕๐๐ บาท |
| (ข) | รองนายกรัฐมนตรี หรือ<br>รัฐมนตรีว่าการกระทรวง | .. ๒,๐๐๐ ..       |
| (ค) | รัฐมนตรีช่วยว่าการ<br>กระทรวง                 | .. ๑,๗๕๐ ..       |
| (ง) | รัฐมนตรี                                      | .. ๑,๕๐๐ ..       |
| (จ) | เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการ<br>กระทรวง            | .. ๘๕๐ ..         |
| (ฉ) | ผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรี<br>ว่าการกระทรวง     | .. ๕๐๐ ..         |

(ลงชื่อ) พันธุ์พัฒนามาศย์

(หลวงพันธุ์พัฒนามาศย์)

เลขานุการ

ร่าง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง

พ.ศ. ๒๔(๘๕)..

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๔(๘๕)..”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วัน (ที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๐) ตัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการการเมือง” หมายความว่าบุคคลที่รับราชการในตำแหน่งการเมือง

มาตรา ๕ ข้าราชการการเมืองจะได้รับเงิน (เดือน) ประจำตำแหน่งตามอัตราตั้งปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ตำแหน่งข้าราชการการเมือง มีดังนี้

- (๑) นายกรัฐมนตรี
- (๒) รองนายกรัฐมนตรี
- (๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
- (๔) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง

- (๕) รัฐมนตรี  
 (๖) เลขานุการรัฐมนตรี  
 (๗) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรี

มาตรา ๗ การแต่งตั้งรัฐมนตรีก็ตี การออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีก็ตี ต้องปฏิบัติ  
 ตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๘ การแต่งตั้งข้าราชการการเมืองในตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ให้รัฐมนตรี  
 ว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดเลือกตั้งบุคคลซึ่งเห็นสมควรตามเหตุผลในทางการเมือง โดยได้รับ  
 อนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๙ ข้าราชการการเมืองในตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ออกจากตำแหน่ง

(๑) ทาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดมีคำสั่งให้ออก โดยอนุมัติของคณะรัฐ-  
 มंत्री จะเป็นการออกโดยมีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ตาม

(๔) คณะรัฐมนตรีที่อนุมัติให้แต่งตั้งออกจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือรัฐมนตรี  
 ว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๑๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระ รชบัญญัตินี้

บัญชีอัตราเงิน (เดือน) ประจำตำแหน่งข้าราชการการเมือง

(ก) นายกรัฐมนตรี	เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท
(ข) รองนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวง	เดือนละ ๑,๗๕๐ บาท
(ค) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง	เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท
(ง) รัฐมนตรี	เดือนละ ๑,๒๕๐ บาท
(จ) เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง	เดือนละ ๖๕๐ บาท
(ฉ) ผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง	เดือนละ ๔๖๑ บาท

ประธานสภาผู้แทน: ขอเชิญกรมมา-  
ธการเข้าประจำตำแหน่ง ขอเชิญเลขาธิการ  
อ่าน

นายประเสริฐ ปัทมสุคนธ์ เลขา-  
นุกรการสำนักงาน ทำการแทนเลขาธิการรัฐ-  
สภา: ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ  
การเมือง พ.ศ. ๒๔๙๐ ชื่อร่างพระราช  
บัญญัติ คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑  
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นคร  
สวรรค์) : ในมาตรา ๕ นี้ ได้มีการแก้ไข  
โดยคณะกรรมการ การแก้ไขโดยคณะ  
กรรมธิการจากคำว่า “เงินเดือน” กลาย  
เป็น “เงินประจำตำแหน่ง” รู้สึกว่าจะเป็น  
การแก้ไข ซึ่งเข้าใจว่าสภานี้คงจะมีการเข้า  
ใจและอภิปรายกันมากในประเด็นนี้ ซึ่งถือ  
ว่าเป็นประเด็นใหญ่ และการเปลี่ยนแปลง  
หลักการอันสำคัญยิ่งของพระราชบัญญัติ  
การเมือง ซึ่งสภานี้ได้รับหลักการไปแล้ว  
เมื่อคราวก่อนนั้น สำหรับความเห็นของ  
ข้าพเจ้านั้น เห็นว่าการที่คณะกรรมการ  
แก้ไขหลักการให้ผิดไปจากหลักการเดิม  
จาก “เงินเดือน” กลายเป็น “เงินประจำ  
ตำแหน่ง” นั้น เห็นว่าเป็นการไม่ชอบและ  
ไม่ควรปฏิบัติเช่นนั้น ทั้งนี้ การที่แก้ไข  
จากเงินเดือนเป็นเงินประจำตำแหน่ง ไม่  
ชอบด้วยเหตุผลหลายประการ ก่อนอื่น  
ข้าพเจ้าใคร่ขอชี้แจงดังนี้ คำว่า “เงิน

เดือน” กับ “เงินประจำตำแหน่ง” แยก  
ต่างกันในสาระสำคัญหลายอย่าง ในเรื่อง  
ที่ได้เบี้ยบำนาญในเมื่อออกจากตำแหน่งไป  
แล้ว คนที่ได้เงินประจำตำแหน่งในฐานะ  
เป็นรัฐมนตรีหรือเป็นข้าราชการการเมืองก็  
ดี ไม่มีโอกาสที่จะได้อัตราเงินเดือนประจำ  
ตำแหน่งไปคิดอัตราบำนาญได้ด้วย แต่ถ้า  
เป็นเงินเดือนแล้วจะไปคิดอัตราเงินเบี้ย-  
บำนาญเมื่อออกจากราชการได้ ซึ่งมีผล  
แตกต่างกันเช่นนี้ การเปลี่ยนแปลงจึงไม่  
เหมาะสม ก่อนอื่นข้าพเจ้าขออภิปรายว่า  
การที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากคำว่า “เงิน  
เดือน” เป็น “เงินประจำตำแหน่ง” นั้น  
ได้พยายามสอบสวนจากคณะกรรมการนี้  
เป็นการส่วนตัว และจากเพื่อนฝูงสมาชิก  
สภานี้หลายท่าน ก็ได้ความมาเป็นอย่างดี  
เดียวกันว่า การที่เปลี่ยนแปลงจากเงิน  
เดือนเป็นเงินประจำนี้ มีเหตุผลอันไม่สู้จะ  
เหมาะสมนัก มีเหตุผลอันสำคัญประการ  
หนึ่งก็คือว่า เพื่อป้องกันมิให้สมาชิกของ  
สภานี้ คือป้องกันมิให้พยายามที่จะวิ่งเต้น  
ที่จะเป็นข้าราชการการเมือง เพราะว่าถ้าว  
เป็นข้าราชการการเมืองแล้ว เมื่อได้เงิน  
เดือนสูงขึ้นแล้วก็มีโอกาสที่จะได้บำนาญที่  
สูงขึ้นด้วย เมื่อเป็นดังนี้ ฉะนั้นเหตุผลของ  
การที่เปลี่ยนจากเงินเดือนเป็นเงินประจำ  
ตำแหน่งก็เพื่อป้องกันมิให้นักการเมือง  
ของสภานี้หรือที่อื่น ๆ ก็ดี พยายามแย่งกัน

เป็นข้าราชการการเมือง ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูก การแก้ไขอย่างนี้เพื่อให้เราเข้าใจได้ว่า คณะกรรมการเข้าใจสปีริตหรือจิตของนักการเมืองของสถานนี้ต่ำต้อยเกินไป ซึ่งความจริงนั้น ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าสมาชิกสถานหรือนักการเมืองสถานนี้คงจะไม่มีผู้ใดที่จะพยายามแย่งกัน แข่งขันกัน เพื่อเป็นข้าราชการการเมืองเพื่อให้ได้รับเงินเดือนสูง และเพื่อคำนวณบำนาญเมื่อออก ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่เป็นเช่นนั้น ทำไมกรรมการจึงแย่งแก่ข้าพเจ้าเป็นส่วนตัวว่าเพื่อป้องกันนักการเมืองที่แสวงหรือแสวงหาโอกาสอย่างนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าถ้านักการเมืองของเรามีจิตใจกึ่งที่คณะกรรมการแย่งให้ ข้าพเจ้าทราบแล้ว การเป็นมาในทางการเมืองของเราก็เป็นการณ์ที่ไม่เภาดู ข้าราชการการเมืองเราถือว่าเป็นชีวิตจิตใจ ถือว่าเป็นความสำคัญของชาติ ในการที่จะทำให้ชาติเจริญก้าวหน้าไปสู่อนาคตได้อยู่ที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐบาล ถ้าหากว่าคณะรัฐมนตรีนี้ได้ชื่อว่า จะหวังบำเหน็จบำนาญอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นของที่ไม่สมควร ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอฝากข้อสังเกตอย่างนี้ว่า เราไม่ควรจะประณามนักการเมืองของเราว่ามีจิตใจมุ่งหวังอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในเมื่อเราจะมองเห็นว่าการแก้คำว่าเงินเดือนเป็นเงินประจำตำแหน่งอย่างนี้แล้ว เราก็ไม่ควรจะให้เป็นไป ทั้งนี้ เราเชื่อ

หรือเปล่าว่านักการเมืองในสถานนี้หวังเงินเดือนที่จะคำนวณบำเหน็จบำนาญ ถ้าเช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความประโยชน์ที่เราจะแก้ ถ้านักการเมืองเมืองไทยหวังที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญให้สูงกว่าปกติ โดยการเป็นนักการเมืองแล้ว เมืองไทยแย่

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลพัฒนานนท์ (กรรมการ) : ในการแก้ที่ข้าพเจ้าอยาก จะเรียนเพื่อให้เข้าใจกระจ่างเสียก่อน คือก่อนอื่นขอช่วยโอกาสเทียบเคียงเรื่องเงินเดือนตามลำดับมาว่า มีลำดับมาอย่างไร ในปี ๒๔๗๑ ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้น เสนาบดีมีเงินเดือนไม่เกิน ๓,๐๐๐ บาท อธิบดีชั้นหนึ่งไม่เกิน ๑,๕๐๐ บาท ชั้นสองไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท เจ้ากรมชั้นหนึ่งไม่เกิน ๗๐๐ บาท ชั้นสองไม่เกิน ๕๐๐ บาท เมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้วในปี ๒๔๗๖ เป็นตำแหน่งแรกที่ได้ตราพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้น นายกรัฐมนตรีมีเงินเดือน ๑,๖๐๐ บาท รัฐมนตรีว่าการ ๑,๕๐๐ บาท รัฐมนตรีช่วยฯ ๑,๒๐๐ บาท รัฐมนตรีลดยไม่มีตำแหน่งในขณะนั้น ตำแหน่งเสนาบดีการฯ ได้ ๔๐๐ บาท ตำแหน่งผู้ช่วยเสนาบดีการฯ ไม่มี ในปี ๒๔๗๕ นายกรัฐมนตรีได้ ๑,๖๐๐ บาท รัฐมนตรีว่าการ ๑,๕๐๐ บาท รัฐมนตรีช่วยฯ ๑,๒๐๐ บาท รัฐมนตรีลดยได้ ๖๐๐ บาท แล้ว

เลขานุการได้ ๕๐๐ บาทเท่านั้น เพิ่ม  
ตำแหน่งผู้ช่วยเลขานุการ ๖ ได้ ๓๐๐ บาท  
ไปปี ๒๔๘๒ นายกรัฐมนตรีได้ ๒,๐๐๐ บาท  
รัฐมนตรีว่าการเพิ่มจาก ๑,๕๐๐ บาท เป็น  
๑,๗๐๐ บาท รัฐมนตรีช่วย ๖ ๑,๒๐๐ บาท  
เท่าเดิม แต่ถ้าเผอิญเป็นข้าราชการประจำ  
อย่างเช่นเป็นอธิบดีหรือปลัดกระทรวงได้  
๑,๕๐๐ บาท และรัฐมนตรีลอยได้ ๑,๒๐๐  
บาท แล้วก็เลขานุการ ๖ ได้ ๕๐๐ บาท  
ผู้ช่วยได้ ๔๐๐ บาท ข้าพเจ้าอยากจะเรียน  
ว่ามากหรือน้อยกว่ากัน ครั้งในปี ๒๔๘๕  
นายกรัฐมนตรีได้ ๒,๐๐๐ บาทเท่าเดิม  
รัฐมนตรีว่าการได้ ๑,๗๐๐ บาทเหมือนกับ  
ของเดิม ถ้าเป็นรัฐมนตรีลอยได้ ๑,๑๐๐  
บาท และถ้าหากว่าเป็นอธิบดีหรือปลัด  
กระทรวงก็ได้ ๑,๒๐๐ บาท และในปี  
๒๔๘๕ นี้ได้มีตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี  
ขึ้นมีเงินเดือน ๘๐๐ บาท เลขานุการ  
๖ ได้ ๕๐๐ บาท ผู้ช่วยได้ ๔๐๐ บาท  
ปี ๒๔๙๐ คือปีที่เรากำลังร่างนี้ นาย  
กรัฐมนตรีได้ ๒,๐๐๐ บาทเท่าเดิม รัฐมนตรี  
ว่าการ ๑,๗๐๐ บาทเท่าเดิม รัฐมนตรีช่วย  
ว่าการได้ ๑,๕๐๐ บาท ส่วนรัฐมนตรีลอย  
ก็เหมือนกัน เดิมทีเดียวได้ ๑,๒๐๐ บาท  
เฉพาะผู้ที่เป็นรัฐมนตรีช่วยและเป็นข้าราชการ  
ประจำด้วย แต่เวลานี้เราไม่รวมกัน  
ก็ทั้งเท่าเดิม เมื่อก่อนเป็นรัฐมนตรีช่วย  
เป็นปลัดกระทรวงหรืออธิบดีด้วย ส่วน

เลขานุการได้ ๖๐๐ บาท ผู้ช่วย ๔๐๐  
บาท เพราะฉะนั้น ในการที่มาแก้เงินเดือน  
ประจำตำแหน่งนี้ เมื่อกี้มีผู้อภิปรายว่ามี  
กรรมวิธีการบางคนได้กล่าวอธิบายเหตุผล  
ข้าพเจ้าขอเรียนว่าข้าพเจ้าเองเป็นผู้พูด แต่  
เราถือว่าสภาพไม่ใช่เป็นเสถียรภาพ เมื่อ  
มีเหตุผลอย่างไร เราก็ชี้แจงกันด้วยวิธีการ  
คิดที่จะแก้ไขนี้ประการใด

ในข้อนี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่าท่านรัฐ  
มนตรีทองอินทร์ ๖ ได้ให้เหตุผลในชั้น  
กรรมวิธีการว่าดังนี้ ก็คือถ้าขึ้นเป็นเงิน  
เดือนอยู่แล้วสมาชิกจะพยายามวิ่งเต้นเข้า  
ไปเป็นรัฐมนตรี เมื่อมีเหตุผลที่จะไม่ให้  
วิ่งเต้นก็ควรจะเป็นเงินประจำตำแหน่งเสีย  
เมื่อเป็นเงินประจำตำแหน่งแล้วไม่มีโอกาส  
ที่จะได้เงินบำนาญในฐานะที่เป็นข้าราชการ  
การเมืองอะไรเหล่านี้ ซึ่งข้าพเจ้าเองเห็น  
เหตุผลแล้วรู้สึกว่าได้ช่วย ให้ความเป็นธรรม  
การที่เป็นรัฐมนตรีนั้น ยื่นเลขานุการนั้น  
เพื่อจะหวังบำนาญบำนาญเท่านั้นหรือ  
หรือจะมาทำงานให้แก่ชาติ หรือบุคคลใด  
บุคคลหนึ่งมุ่งหวังมากกว่านั้น ต้องทำงาน  
ของชาติด้วยความเป็นธรรม ได้เงินเพิ่ม  
ประจำตำแหน่งแล้วต่อไปก็เงินเพิ่มประจำ  
ตำแหน่งสมาชิกก็ได้อีกด้วย ถ้าเป็นเงิน  
เดือนตามระเบียบของคลังเขาไม่ยอมให้  
บุคคลใดกินเงินเดือนเกินกว่าตำแหน่ง เงิน  
ประจำตำแหน่ง ซึ่งประจำตำแหน่งเลขานุการ

ก็สามารถกินเงินประจำตำแหน่งของฝ่าย  
การเมือง กินเงินประจำตำแหน่งของฝ่าย  
สมาชิกสภา แล้วกินเงินบำนาญที่รับอยู่นี้  
ข้าพเจ้าขอเรียนในฐานะเป็นกรรมาธิการคน  
หนึ่ง ได้คิดหน้าคิดหลังว่าดำเนินการอย่าง  
นี้เป็นธรรมหรือ อายากจะเรียนตามต่อสภา  
เป็นข้อฝากไว้ ถ้าหากว่าได้มาแล้วไม่เป็น  
ธรรม จึงแก้ไขแล้วขอความเป็นธรรม ถ้า  
ได้มาแล้วไม่เป็นธรรมจะควรได้ไหม กรรมา-  
ธิการส่วนน้อยไม่เห็นควรให้เป็นเงินประจำ  
ตำแหน่ง เห็นควรให้เป็นเงินเดือน ข้าพเจ้า  
เห็นอย่างนี้จึงเรียน ได้ว่ากรรมาธิการส่วน  
มากไม่เอาได้ไหม เพื่อจะเดินให้ถูกต้อง  
ดังนี้

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ  
(ขอนแก่น) : ที่ข้าพเจ้าคิดใจและถือ  
โอกาสเข้ามาอภิปรายเกี่ยวกับมาตรา ๕ นี้  
ก็มีความข้องใจและวิตกห่วงใยผลของเงิน  
เดือน กับเรื่องเงินประจำตำแหน่งนี้มันจะ  
มีผลแตกต่างจากกันเป็นอันมาก เพราะ  
ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นมาพูด และปัญหา  
ข้อเท็จจริงในเรื่องการวิ่งเต้นช่วงชิงกันเรื่อง  
จะเป็นข้าราชการการเมืองนั้นข้าพเจ้าไม่มี  
ความรู้ แต่ท่านกรรมาธิการว่าเป็นไปอย่าง  
ไรนั้น นั่นเป็นประเด็นที่ผู้อื่นจะถกเถียงกัน  
แต่สำหรับประเด็นของข้าพเจ้าที่มาพูดใน  
วันนี้ก็คือว่ามีข้อเท็จจริงที่เราจะเปรียบเทียบ  
เทียบได้ ถ้าหากว่าเราถือว่ามีมาตรา ๕

ข้าราชการการเมืองจะได้รับเงินประจำตำแหน่ง  
แล้วผลที่จะบังเกิดคือข้าราชการ  
ฝ่ายการเมืองนั้น ข้าพเจ้าจะคิดให้ดูอย่าง  
ง่าย ๆ ข้าพเจ้าต้องขอโทษ เงินตำแหน่ง  
นายกรัฐมนตรียี่สิบต้น มีเงินเดือนในปีจ-  
จุบันนี้เป็น ๒,๐๐๐ บาทแล้ว และเงินเพิ่ม  
คราวนี้ให้อีก ๒ เท่าตัว เขา ๕ ศูนย์ก็เป็น  
๔ พันบาท บวก ๑๕๐ บาท เป็น ๔,๑๕๐ บาท  
ถ้าหากว่าเป็นเงินเดือนถือไว้ตามร่างเดิม  
นายกรัฐมนตรียี่สิบต้นก็ได้รับเงินเดือนเพียง ๔,๑๕๐  
บาท ถ้ากลับเงินเดือนนี้เป็นเงินประจำ  
ตำแหน่ง ไม่ใช่เงินเดือน ก็เป็นเงินพิเศษ  
ต่างหาก ถ้าถือเป็นเงินประจำตำแหน่ง  
นายกรัฐมนตรียี่สิบต้นได้ ๒,๐๐๐ บาท บวกเงินเพิ่ม  
๒,๐๐๐ เป็น ๔,๐๐๐ บาท บวก ๑๕๐ บาท  
เป็น ๔,๑๕๐ บาท บวกบำนาญท่านด้วย  
บำนาญท่านนายกรัฐมนตรียี่สิบต้นอาจจะ  
บอกได้ว่านายกรัฐมนตรียี่สิบต้นอย่างสูง  
ก็ ๖๐๐ บาท และบวกเงินเพิ่มบำนาญ  
อีก ๓๐๐ บาท เป็น ๙๐๐ บาท เพิ่มไป  
เพิ่มมาผลของเงินประจำตำแหน่งนี้จะไป  
กันใหญ่ พวกผู้แทนเดี๋ยวนี้ก็ต้องบวกเงิน  
เพิ่มประจำตำแหน่งผู้แทน เมื่อนายกรัฐ-  
มนตรีเป็นผู้แทนอีกด้วย ก็ก็ต้องบวกอีก  
๑,๐๖๐ บาทเป็นต้น นี่ผลของเงินเดือนกับ  
เงินเพิ่มประจำตำแหน่งแตกต่างกันอย่างนี้  
ผลอย่างอื่นนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยห่วงใย แต่  
ก็มีปัญหาในเรื่องที่ว่าอาจจะตัดไม่ได้

บุคคลที่เป็นข้าราชการการเมืองนี้มีอิทธิพลการคิดบำเหน็จบำนาญให้สูงขึ้นนั้น ปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าก็ได้คิดดูเหมือนกัน เราอาจจะ มีทางทำได้โดยปรับปรุงพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญซึ่งเป็นกฎหมายอีกฉบับ หนึ่ง ปรับปรุงว่าข้าราชการการเมืองนั้น ถ้าท่านห่วงใยวิตกว่าการเงินงบประมาณ ของประเทศบ้านเมืองนี้จะใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ไปในการให้บำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่าย การเมือง ท่านอาจจะปรับปรุงได้โดยไปแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญนั้น โดย ระบุไว้ให้ชัดเจนว่า ข้าราชการการเมืองนั้น ห้ามไม่ให้คิดบำเหน็จบำนาญ เพราะฉะนั้น ในเรื่องการที่จะวิ่งเต้นเป็นตำแหน่งการ เมืองหวังที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญนั้น ถ้า เราเปิดประตูนี้ไปกันได้ ข้าพเจ้าขอพูด เพียงย่อ ๆ เท่านั้น อธิบายเหตุผลว่าแตก ต่างกันอย่างนี้ คือถ้าหากว่าพลิกคำเป็นอีก คำหนึ่งเท่านั้นก็ไปกันใหญ่ ข้าพเจ้าวิตก เงินของชาติเช่นนี้ และข้าพเจ้าก็คิดเหมือน กันว่าข้าราชการฝ่ายการเมืองทั้งหลาย เมื่อ ท่านคิดถึงเรื่องนี้แล้วท่านคงจะเห็นพ้องกับ ข้าพเจ้า เมื่อท่านคิดถึงเรื่องส่วนรวมทั่วไป ถ้าหากว่าท่านคิดถึงเรื่องส่วนตัวของ ท่านที่จะเอามากชิ้นนั้นก็ เป็นเรื่องที่ไม่ช่วย ไม่ ได้ ข้าพเจ้ามีข้อที่จะฝากข้อสังเกตไว้เพียง เท่านั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กรรมการ- ธิการ: บางที่ที่กรรมการผู้หนึ่งอภิปราย ก็ดี และที่ท่านสมาชิกอภิปรายลงไปทั้ง สองท่านก็ดี คงจะเข้าใจข้อความคลาดเคลื่อน และไม่เข้าใจข้อความคลาดเคลื่อน ก็คงจะจับแต่เฉพาะบางตอนมาพูดเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงขอชี้แจงหลักการที่กรรมการ ได้ประชุมกันวันนั้นทุกท่าน นอกจากคุณ พัฒน์ นิลวัฒน์นันทน์ แล้ว ได้เห็นชอบด้วย ในหลักการที่กรรมการได้แก้ไขนี้ แต่ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้มีการแก้ไขพระราช- บัญญัติฉบับนี้แล้ว ทางคณะรัฐมนตรีได้ ประชุมปรึกษากันเหมือนกันว่า จะเอาอย่าง ไร ข้าพเจ้าขอเรียนว่าทางคณะรัฐมนตรี นั้นขอสงวนที่จะคงไว้ตามร่างเดิม เพราะ ฉะนั้น เมื่อทางคณะรัฐมนตรีขอสงวนไว้ ตามร่างเดิมแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของสถานที่ จะวินิจฉัยถึงทางใดทางเสียโดยทั่ว ๆ ไปว่า เราควรจะให้คงไว้เป็นเงินเดือนหรือเงิน ประจำตำแหน่ง ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงว่า ในเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วนั้น ในการคำนวณ บำเหน็จบำนาญของข้าราชการเฉพาะฝ่าย การเมืองนั้น ได้ถือเงินเดือนครั้งสุดท้าย เป็นยอดในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ เพราะฉะนั้น ถ้าข้าราชการผู้ใดเดิม ได้รับ เงินเดือนอยู่จำนวนเท่าใด ๆ ก็ตาม ที่เสีย ๒๐๐ บาท ถ้าได้มีอัตราเข้ามาบรรดา

การในตำแหน่งการเมือง เป็นรัฐมนตรีลอย ก็ได้รับเงินเดือน ๑,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้น ผลในการคำนวณบำเหน็จบำนาญซึ่งจะคำนวณนั้นก็คำนวณจากอัตรา ๑,๐๐๐ บาท ก็ทำให้บำเหน็จบำนาญสูงขึ้น ในข้อนี้ก็ให้มีบรรดาสมาชิกบางท่าน และหนังสือพิมพ์ อีกหลายฉบับที่ได้ทำหนังสือเวียนวิธีการเช่นนี้ว่า ในการที่สมาชิกกิติ หรือบุคคลบางคนก็ได้เข้ามาเป็นข้าราชการฝ่ายการเมืองนั้น ได้เป็นเหตุหนึ่งที่ได้ถือว่าเป็นบันไดทองในการที่จะก้าวไปสู่บำเหน็จบำนาญสูงขึ้น เพราะฉะนั้น กรรมการจึงได้ระลึกลงข้อนี้ในการที่จะได้พยายามแก้ไขข้อความให้ เป็นไปตามเสียงของประชาชนบางหมู่บางเหล่า และเฉพาะอย่างยิ่งเสียงหนังสือพิมพ์ ที่ได้เคยพูดในปัญหาเรื่องนี้ในข้อความที่ว่า เป็นการป้องกันมิให้บรรดานักการเมืองวิ่งขึ้นไปเป็นรัฐมนตรีนั้น ความข้อนี้อาจจะเข้าใจกันคลาดเคลื่อนบ้าง ที่ข้าพเจ้าชี้แจงนั้น ข้าพเจ้าชี้แจงว่าถ้าในการที่ผู้ที่ได้มีเงินเดือนน้อยภายหลังจากมารับตำแหน่งการเมือง ได้รับเงินเดือนมากขึ้นก็ออกจากราชการไป ต้องคำนวณบำเหน็จบำนาญในยอดที่สูงนั้น ทางหนึ่งที่ทำให้เกิดครหาขึ้น เพราะฉะนั้น เราจึงวางวิธีป้องกันที่จะมิให้เสียงครหานั้น ได้คงอยู่ คำว่าป้องกันในที่นี้ หมายถึงการป้องกันมิให้เกิดเสียงครหา มิใช่เป็นการป้องกันมิให้บรรดาสมาชิกได้เป็น

ผู้ที่จะทะเยอทะยาน อีกประการหนึ่งที่ท่านชี้แจงว่าในกรณีที่ถ้าเราเปลี่ยนเป็นเงินประจำตำแหน่งแล้ว บรรดาข้าราชการฝ่ายการเมืองนั้นจะได้รับเงินเดือนถึง ๓ ทาง ข้อนี้หาได้เป็นความจริงเช่นนั้นไม่ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเงินเดือนในทางผู้แทนนั้น เรามีพระราชบัญญัตินั้น ได้มีบทบังคับไว้ชัดเจนว่า ถ้าผู้แทนได้รับเงินเดือนหรือผลประโยชน์ทางอื่นแล้ว ผลประโยชน์ที่ได้จากในฐานะที่เป็นผู้แทนนั้นก็หมดไป นี่เป็นข้อความในพระราชบัญญัติเงินประจำตำแหน่งของสมาชิกรัฐสภาซึ่งปรากฏชัดเจนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ข้อความที่กรรมการผู้หนึ่งกิติ หรือผู้แทนขุนแก่นอภิปรายเมื่อกิติ ก็ว่าจะเอาเงินเดือนของผู้แทนไปบวกอีกนั้นจึงเป็นไปไม่ได้ แต่อาจจะเป็นไปได้ในกรณีสำหรับผู้ที่ได้รับบำเหน็จบำนาญอยู่แล้วอาจได้รับบำเหน็จบำนาญอีกทางหนึ่ง แต่ในกรณีนี้เราอาจจะป้องกันหรือแก้ไขได้ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงว่าพระราชบัญญัติฉบับนั้นนั้นกว่าจะได้ประกาศใช้ก็คงจะตกไปปี พ.ศ. ๒๔๕๑ ซึ่งพ้นในระยะเวลาที่เราจะใช้กฎหมายนี้ใครจะมาเป็นรัฐบาลนั้นเราก็ไม่คิดคำนึงถึงแต่อย่างไรก็ตาม ในบรรดาผู้ที่จะมาเป็นรัฐบาลในเบื้องต้น ถ้าเราได้วางหลักว่าข้าราชการการเมือง ถ้าได้รับราชการประจำมาเท่าไร เมื่อออกจากราชการประจำแล้ว

ก็ควรได้รับบำเหน็จบำนาญเท่านั้น ไม่ควร  
จะถือทางที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเพิ่มขึ้น  
แต่ท่านอาจจะแย้งได้ว่าถ้าเช่นนั้นทำไม  
จะต้องรับบำเหน็จบำนาญอีกทางหนึ่ง ถ้า  
ข้าพเจ้าจะชี้แจงว่าผลของการบำเหน็จบำ  
นาญที่ได้มาแล้วนั้นเป็นผลตอบแทนในทาง  
ราชการของผู้นั้นอีกส่วนหนึ่งต่างหากจาก  
บุคคลที่ไม่เป็นข้าราชการประจำมาซึ่งผล  
ต่างกันอยู่

อีกประการหนึ่ง ขอเรียนชี้แจงว่าใน  
ขณะที่เราจะคิดว่าเงินบำเหน็จบำนาญ ถ้า  
สมมติว่าจะได้รับอีกทางหนึ่งนั้นจะเป็น  
เหตุให้ชาติจะต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้นอีกหรือไม่  
ข้อนี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่าในทางแง่ของบ-  
ประมาณแผ่นดิน หรือเงินของชาติที่จะต้อง  
เสียไปนั้น ในรูปที่เราเปลี่ยนเงินเดือนเป็น  
เงินประจำตำแหน่งนี้ เงินคงจะเสียน้อย  
กว่า ถ้าว่าเสียน้อยกว่านั้นก็เพราะเหตุว่า เมื่อ  
สมมติว่าข้าราชการผู้นั้นได้รับเงินเดือน  
๒๐๐ บาท ถ้าเขาได้รับราชการมาเป็นเวลา  
๓๐ ปี ถ้าเขาออกจากราชการเขาคงได้  
บำนาญ ๑๐๐ บาท เพราะฉะนั้น ถ้าเขามา  
เป็นรัฐมนตรีได้ ๑,๒๐๐ บาท บวกอีก ๓๐๐  
ก็เป็น ๑,๕๐๐ บาท อัตราเพิ่มเราถือเป็นเรื่อง  
ธรรมดา ถ้าข้าราชการผู้นั้นรับราชการ  
ต่อไป ๕ ปี หมายความว่ารัฐบาลจะต้อง  
จ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นในทางบำเหน็จ  
บำนาญไปด้วยรวม ๕ ปี ๕,๕๐๐ บาท นี้

หมายความว่าประเทศชาติเสียไป แต่ถ้าเรา  
ให้เอายอดเงินเดือนของรัฐมนตรีผู้นั้นมา  
เป็นยอดเงินเดือนบำเหน็จบำนาญด้วยแล้ว  
ข้าราชการผู้นั้นรับราชการมา ๓๐ ปีด้วยแล้ว  
อีก ๕ ปีก็เป็นอายุราชการ ๓๐ ปีบวกกับ  
อายุราชการอีก ๕ ปีเป็น ๓๕ ปี กำหนด  
บำเหน็จบำนาญ ๓๕ ปีจาก ๑,๐๐๐ บาท ก็  
หมายความว่าคนนั้นจะออกจากราชการไป  
ได้รับบำเหน็จบำนาญ ๖๐๐ บาท ในการ  
รับบำนาญ ๖๐๐ บาทนี้หมายความว่าเขาได้  
รับสูงกว่า ๕๐๐ บาท เมื่อคำนวณสูงกว่า  
๕๐๐ บาทเช่นนี้ไปหารจาก ๔,๕๐๐ บาทที่  
ผู้นั้นได้รับก็เป็น ๑ เดือน จากถ้าบุคคลผู้นั้น  
มีอายุราชการยืนกว่า ๑๐ เดือน ก็หมาย  
ความว่ารัฐและประเทศชาติต้องเสียบำนาญ  
มากกว่า ๔,๕๐๐ บาทที่ใช้จ่ายในบุคคลผู้  
นั้นไปแล้ว วิธีการคำนวณเราจะต้องคำนวณ  
ระยะไกลเช่นนี้ อีกประการหนึ่ง ที่ท่าน  
กรรมาธิการผู้หนึ่งชี้แจงว่าถ้าเช่นนั้นผู้ที่รับ  
ประโยชน์มาแล้วก็ควรเสีย การที่จะควร  
หรือไม่นั้นเป็นเรื่องของกฎหมาย ถ้าเรา  
ถือหลักเช่นนั้นก็หมายความว่าเราอภิปราย  
ด้วยหวังผลประโยชน์ที่จะรับเช่นบุคคลที่  
ผ่านมาแล้ว ก็ไม่ใช่หลักที่เราจะต้องผูกพัน

ร้อยตำรวจโท สภากรมณ์ อุตมศิริ

(เลย) : ได้ฟังท่านกรรมาธิการพูดแล้ว  
ยังไม่เลื่อมใสในการที่จะให้เป็นประจำตำแหน่ง  
ท่านวิคกว่าเป็นประจำตำแหน่งแล้ว

เงินจะน้อย ข้าพเจ้าเห็นว่าเงินจะมากเพราะพระราชบัญญัติเลือกตั้งของเราที่จะออกมานั้น คนที่จะมาเป็นผู้แทนจะต้องออกจากราชการเสียก่อน ๑ ปีหรือ ๒ ปี อย่างนี้ท่านไม่ต้องวิตกเลยว่าคนนั้นจะต้องมาบอกบ้านาญ

นายใหญ่ สวิตชาติ (กรรมวิธีการ): ในฐานะที่กรรมวิธีการ อย่างที่ทูลสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้กล่าวนายหนึ่งถึงเรื่องเมื่อก่อนว่าปัญหาเรื่องบ้านาญนั้น ความจริงกฎหมายเลือกตั้งออกมาเป็นรูปนั้น และกรรมวิธีการก็เห็นด้วยไม่ขัดข้อง และกรรมวิธีการก็ได้ชี้แจงแล้วว่าเป็นเรื่องของสภา ทั้งนี้ก็แล้วแต่สภานั้นจะวินิจฉัย กรรมวิธีการไม่คิดใจอะไรนัก คือจะว่าผลดีก็ยาก กรรมวิธีการนายหนึ่งได้ชี้แจงแล้วว่าถ้ามีการติดต่อบ้านาญเพิ่มขึ้น ถ้าจะกล่าวถึงผลเสียก็อาจจะมืออย่างท่านกล่าว คือว่าอาจจะได้รับอีกทางหนึ่ง เงินประจำตำแหน่งอีกหลายทาง เพราะฉะนั้น การอภิปรายมาทั้งหมดนั้น เป็นความจริงทั้งนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเป็นความจริงอย่างนี้แล้ว ก็เป็นหน้าที่ของสภานี้จะวินิจฉัยผลดีหรือผลร้าย ความจริงที่เกี่ยวในฐานะกรรมวิธีการอยากจะเรียนว่าที่ร่างมาอย่างนี้สมาชิกอาจจะไม่พอใจ คือรัฐมนตรีอาจจะได้เงินหลายตำแหน่ง อย่างว่า ๒ กระทรวงจะเอา ๒ อัน อย่างนี้ก็ไม่มีย่อไรห้าม ดังนั้นเป็นต้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อทำงาน ๒ ตำแหน่ง กรรมวิธีการ

คิดว่าควรจะได้เงินเดือน ๒ ทาง ถ้าได้ ๒ ทางอย่างนั้นไม่เอาก็ไม่คิดใจอะไรนัก ที่พูดนั้นก็คือคณะกรรมการบอกว่ามีที่ก็มีชั่วโมงเหมือนกัน สมาชิกอ้างว่าชั่วโมงกรรมการว่าดี ก็เป็นการเปรียบเทียบกัน แล้วกรรมการก็เรียนแต่กันแล้วว่าไม่คิดใจอะไรนัก เอาตามร่างเดิมก็ตามใจ หรือจะเอาตามร่างใหม่ก็ตามใจ อย่างนี้ก็พอจะวินิจฉัยกันได้

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนฤวาธวัสดี นายกรัฐมนตรี: ตามที่กรรมวิธีการได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงร่างผิดไปจากร่างเดิมของรัฐบาลนั้น รัฐบาลใครจะแสดงความความคิดเห็นในเรื่องนี้สักเล็กน้อยในส่วระสำคัญ รัฐบาลไม่เห็นชอบด้วยในการที่เปลี่ยนแปลงไปตามร่างของกรรมวิธีการ และรัฐบาลประสงค์จะให้คงไว้ตามร่างเดิม ซึ่งทั้งนี้กรรมวิธีการผู้หนึ่งชี้แจงแล้วว่าคณะรัฐมนตรีมีความเห็นเช่นนั้น ที่คณะรัฐมนตรีมีความเห็นเช่นนั้น ไม่ใช่ไม่ได้รับฟังความคิดเห็นความเห็นหรือในแง่ที่ของกรรมวิธีการก็หาไม่ได้ แต่เห็นว่าในสถานการณ์เท่าที่ได้เป็นอยู่เวลานี้ ในการที่เปลี่ยนแปลงสิ่งใดไปจากเดิมนั้นอาจจะเป็นการพัวพันให้มีความรู้สึกนึกคิดไปในทางที่ไม่ควร จริงอยู่พระราชบัญญัตินี้ถึงแม้ว่าจะผ่านสภาในรูปใดก็ตาม ก็มีผลไปเพียงจนกว่าจะถึงต้นปี ๒๔๙๑ เพราะพระราชบัญญัติหมู่อย่างนี้

ข้าราชการพลเรือนก็ดี ครูก็ดี การเมืองก็ดี คงไม่ออกในสมัยประชุมนี้ ถึงแม้ว่ารัฐบาล จะมีความเห็นอย่างกรรมวิธีการ ก็ไม่หมายความว่ารัฐบาลทำเรื่องนี้ไว้เพื่อประโยชน์ ของรัฐบาล คือเรื่องนี้ในปี ๒๔๘๑ ซึ่ง รัฐบาลชุดนี้อาจจะอยู่หรือไม่อยู่ก็ไม่มีใครรู้ และโดยเหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้น รัฐบาล จึงเห็นว่าเรารักษาสภาพเดิมเอาไว้ คือขณะ นี้เป็นไปอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้น และ เมื่อระยะเวลาสัก ๒-๓ ปี เมื่อเหตุการณ์ เข้าสู่รูปปกติ ในโอกาสนั้นก็ควรจะทำการ ยกเลิกเงิน พ.ช. พ.ค. อะไรต่าง ๆ รวมทั้ง แพก ตอร์ตัวประจำก็ยกเลิก ก็ถึงเวลาที่จะปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับข้าราชการอีก สักครั้งหนึ่ง ในเวลานั้นก็ปรับปรุงกฎหมาย ในเรื่องนี้ รวมตลอดถึงเงินเดือนก็ช่วยให้ เป็นการเรียบร้อย เมื่อเป็นเช่นนั้น รัฐบาล นี้จึงเห็นว่าควรเป็นไปอย่างเดิม ส่วนสำหรับข้าราชการก็ได้มีการขยับขึ้นบ้างเล็กน้อย ๆ เป็นสิ่งซึ่งเป็นไปได้ ทั้งนี้ก็เกี่ยวกับ ข้าราชการฝ่ายการเมืองในตำแหน่ง รัฐมนตรี ตำแหน่งเลขานุการ โดยเฉพาะ สำหรับรัฐมนตรีก็เป็นสิ่งไม่พึงประสงค์ สำหรับเหตุการณ์ในขณะนี้ รัฐบาลจึงขอ ยืนตามร่างเดิม คือเรียกว่าเงินเดือน ไม่ ใช้นเงินประจำตำแหน่ง

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าเห็นว่า พยายามวินิจฉัยได้แล้ว จึงขอให้ที่ประชุม

วินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่าง เดิม ขอให้ไปรคยกมือขึ้น  
มีสมาชิกยกมือส่วนมาก  
ประธานสภาผู้แทน : ส่วนมากตกลงให้เป็นไปตามเดิม

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๖

นายญาติ ไหวดี (พิบูลสงคราม) : ตามมาตรา ๖ นี้ ข้าพเจ้าได้แปรญัตติเพิ่ม ตำแหน่งข้าราชการการเมืองอีกตำแหน่ง หนึ่ง คือเพิ่มตำแหน่งปลัดกระทรวงฝ่าย การเมือง ทั้งนี้ด้วยเหตุผล ๓ ประการ ประการที่ ๑ คือข้าพเจ้าในฐานะที่เคยเป็น ข้าราชการสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงมา แล้ว เห็นว่าข้าราชการปลัดกระทรวงนั้น ในขณะนี้มียานปฏิบัติมากกว่ากำลังที่จะ กระทำไปได้ ทำให้งานล่าช้า เหตุนี้จึงอยาก ให้แบ่งงานกับกระทรวง ซึ่งเป็นข้าราชการ ประจำให้สมดุลย์กันกับข้าราชการบางกรม คือต้องการจะแบ่งงานเกี่ยวกับราชการ ประจำแยกกับการเมือง ออกโดยเด็ดขาด ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ไปค้นหนังสือของเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี ซึ่งมีไปถึงกระทรวงต่าง ๆ ลงมติคณะรัฐมนตรีให้ปฏิบัติตามหน้าที่ของ ปลัดกระทรวง ได้กำหนดไว้ว่าให้ปลัดกระทรวง มีอำนาจหน้าที่ตามมติ ของคณะรัฐมนตรีดังนี้

ข้อ ๑. เรื่องที่จะเสนอรัฐมนตรี

ข้อ ๒.

ข้อ ๓. เรื่องซึ่งตกลงกัน ไม่ได้  
ระหว่างกรม

ข้อ ๔. เรื่องการติดต่อกันระหว่างกระ-  
ทรวงเพื่อประสานงานกัน

ข้อ ๕. เรื่องในหน้าที่สำนักงานปลัด  
กระทรวง

ข้อ ๖. เรื่องที่อธิบดีหรือหัวหน้า  
กรม เป็นปัญหาหรือเป็นกรณีพิเศษ

ข้อ ๗. เรื่องที่ปลัดกระทรวงสั่งโดย  
เฉพาะ

ข้อ ๘. เรื่องที่อธิบดีหรือหัวหน้า  
กรมเสนอเพื่อทราบ

เมื่อพิจารณาหน้าที่ปลัดกระทรวง  
ตามหัวข้อนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าปลัด  
กระทรวงซึ่งเป็นข้าราชการประจำขณะนี้  
ปฏิบัติงานเหลือกำลัง เหตุนี้จึงต้องการ  
แบ่งหน้าที่อีกตำแหน่งหนึ่ง คือให้ข้าราชการ  
ประจำปฏิบัติงานเกี่ยวกับประจำ ไป  
ข้าราชการการเมืองก็ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการ  
เมืองไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเสนอให้มีปลัด  
กระทรวงฝ่ายการเมืองโดยเหตุผลข้อ ๑  
สำหรับเหตุผลข้อ ๒ นั้น ตามกฎหมายที่  
รัฐสภากำลังพิจารณาขณะนี้เราก็แบ่งอำนาจ  
ข้าราชการการเมืองกับข้าราชการประจำโดย  
ชัดขาดแล้ว เพราะฉะนั้น งานในหน้าที่  
ของราชการประจำซึ่งเป็นหน้าที่ของปลัด  
กระทรวงก็ควรแบ่งให้เด็ดขาดลงไป หาก  
ทำงานส่วนใดของข้าราชการประจำก็ได้

เป็นหน้าที่ของปลัดกระทรวงซึ่งเป็นเอกซ์-  
เปอร์ตในงานประจำ ส่วนหน้าที่ของฝ่าย  
การเมืองก็ให้เป็นหน้าที่ของปลัดกระทรวง  
การเมือง ส่วนเหตุผลข้อ ๓ นั้น ตาม  
รัฐธรรมนูญบริติชเขาก็มีกำหนดไว้ว่า  
ข้าราชการการเมืองนั้นซึ่งประกอบด้วย  
ส่วนคล้ายรัฐบาลนั้นเขามีราว ๖๐-๗๐ แล้ว  
แบ่งออกเป็นพวก ๆ ประเภท ๑ เรียกว่า  
รัฐมนตรี ประเภท ๒ เรียกว่าเจ้ากระทรวง  
ซึ่งไม่มีสิทธิ์ในการเข้าไปประชุมในคณะ  
รัฐมนตรีประเภท ๓ เรียกว่าปลัดกระทรวง  
ฝ่ายรัฐสภา ประเภท ๔ เรียกว่าเลขาธิการ  
รัฐมนตรี เขามีสี่ประเภท เหตุผลข้าพเจ้านี้  
จึงขอเพิ่มตำแหน่งปลัดกระทรวงฝ่ายการ  
เมืองอีกตำแหน่งหนึ่ง

นายใหญ่ สวิตชาติ (นักรบวรรค์)  
กรรมวิธีการ : การที่รัฐบาลไม่รับคำแปร-  
ญัตติของท่านสมาชิกนั้นก็มิใช่เหตุผลที่คำนึง  
ถึงงานในประเภทเรามากกว่าที่จะเอาตาม  
แบบของประเทศอื่น ๆ ตามที่ปรากฏใน  
กระทรวงทบวงกรมของประเทศเราเนั้น  
งานการก็ไม่มีมากมายจนถึงกับจะต้องตั้ง  
ตำแหน่งปลัดกระทรวงขึ้น ถึงแม้ในสำนัก  
งานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจะมีตำแหน่ง  
ไว้ถึง ๒ ตำแหน่ง คือประจำแผนกและ  
หัวหน้าแผนกการเมืองก็มิได้มีการตั้งกัน  
ทุกกระทรวงทบวงกรมไม่ บางกระทรวง  
วางตำแหน่งไว้แต่ไม่ได้ตั้งก็มี แต่ที่ปรากฏ

ว่างานในสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ก็ไม่มีเหลือบ้างว่าแรงอย่างไร ยิ่งมาแยก ข้าราชการการเมืองกับฝ่ายประจำออกด้วย แล้ว งานทางฝ่ายการเมืองก็ยิ่งน้อยลง เพราะฉะนั้น การที่เราจะตั้งตำแหน่งไว้โดยไม่มียานนั้นก็ย่อมไม่เป็นประโยชน์แก่บ้านเมือง รัฐบาลก็คำนึงถึงต่างประเทศเขาเหมือนกันแต่เราก็คำนึงถึงฐานะของประเทศเราด้วย เราจะเอาตามแบบเขาทุกอย่างนั้นก็ไม่เป็นผลดี ฉะนั้นกรรมาธิการจึงไม่รับคำแปรญัตติ ที่ไม่รับนั้นก็โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริงและงานการที่ปฏิบัติอยู่ในกระทรวงทบวงกรมที่ปฏิบัติกันอยู่ในทุกวันนี้ ซึ่งเป็นหลักสำคัญ

นายชยกเสียง เหมะภูติ (ระยอง) : พระราชบัญญัตินี้อย่าให้มีอะไรมากนัก ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอเปิดอภิปรายและขอปิดอภิปราย ต่างก็มีผู้รับรองทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรให้เปิดอภิปรายต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๙ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าลงมติได้ ผู้ใดเห็นสมควรให้เพิ่มตำแหน่งปลัดกระทรวงฝ่ายการเมืองขึ้นอีกตำแหน่งหนึ่งตามคำแปรญัตติของนายภูติ ใหลดี ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงว่าไม่เห็นควรให้เพิ่ม

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๗ ไม่แก้ไข มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ บัญชีท้ายพระราชบัญญัติ

นายประสิทธิ์ บุณยารมย์ (สกลนคร) : ข้าพเจ้าขอสงวนไว้อภิปรายในบัญชีอัตราเงินเดือน คือเหตุผลที่ขอสงวนนี้มีอยู่ ๒ อย่าง ๑ แรกเหตุผลเรื่องว่าเงินเดือน เหตุที่ ๒ ประจำตำแหน่ง ข้าพเจ้าขอเรียนต่อเพื่อนสมาชิกในสภานี้ในประเด็นแรกคือเรื่องเงินเดือน ที่นี้ต้องขอยกยเพื่อนสมาชิกที่มีโอกาสได้ไปเสวย เพราะว่ามันกระทบกระเทือนบ้าง แต่ข้าพเจ้าต้องพูดและพูดตามเหตุผล

ในการอภิปรายในเรื่องเงินเดือนคือว่าเงินเดือน ๒ รายการ คือตำแหน่งรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีลอยตำแหน่งหนึ่ง แล้วเลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงตำแหน่งหนึ่ง ใน ๒ ตำแหน่งนี้และที่ข้าพเจ้าสวณไว้อภิปรายโดยที่คณะกรรมการก็ไม่เห็นด้วย คือว่าให้รัฐมนตรีลอยมีตำแหน่งพันสอง เลขาธิการมีอัตรา ๖๐๐ ทั้ง ๆ ที่ ๒ ตำแหน่งไม่มีอะไรทำ เหตุผลของข้าพเจ้ามีอยู่ว่า ผู้ที่ไปอยู่ในตำแหน่งการเมือง ๒ ตำแหน่ง โดยมากก็ไปตามพรรคการเมืองคือไปจากผู้แทนของเรา แล้วในตำแหน่ง ๒ ตำแหน่งนี้ข้าพเจ้ามีเหตุผลว่าไม่ใช่ตำแหน่งที่มีเกียรติอะไรมากมายนัก เพราะว่ารัฐมนตรีก็ เลขาธิการรัฐมนตรีก็ มีเกียรติอย่างไรไปก็ต้อง ไปหาเก้าอี้ไปหาหม้อข้าวไปเข้าบ้านอยู่ มิใช่เซวีมีเครื่องใช้สอยอุปกรณ์ต่างๆอยู่หรือเปล่าเลยก็ไม่มีเกียรติอย่างนี้ แล้วเมื่อไปใคร ๆ ก็ต้องไปแสวงหาหม้อข้าวหม้อปลา เมื่อไปแล้วก็ต้องไปหาช่องทาง เพราะเป็นผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง ไม่อยากจะทำให้ผู้แทนไปอยู่ในตำแหน่งนี้ ให้มาทำหน้าที่ผู้แทนของเราดีกว่า อย่าหาว่าข้าพเจ้ารังเกียจหรืออิจฉาริษยาเพื่อนที่ได้เป็นเลขาธิการหรือรัฐมนตรีมาได้ แล้วเมื่อรัฐมนตรีลอยมีกระทรวงไหนที่รัฐมนตรีว่างลง หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมีงานมากก็ไปเป็น

รัฐมนตรีช่วยว่าการหรือสังฆการ สำหรับเลขาธิการก็มีผู้ช่วยเลขาธิการอยู่แล้วเหตุใดก็ถ่วงจากผู้แทนไปมากเหลือเกิน จาก ๓๕๐ ไปเสวย ๖๐๐ บาท หรือจาก ๓๕๐ ไปเสวย ๑,๒๐๐ บาท มันใกล้เคียงมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ามีเหตุผลอย่างนี้จึงขอแปรญัตติว่า ใน ๒ ตำแหน่งนี้ขอให้อลดลงมาจาก ๑,๒๐๐ บาทมาเป็น ๑,๐๐๐ บาทตามที่มืออยู่ตามตำแหน่งเมื่อ พ.ศ. อะไรจำไม่ได้แต่จำได้ตั้งแต่สมัยรัฐบาลควงรัฐมนตรีลอย ๑,๐๐๐ บาทเหมาะสมแล้ว แล้วเลขาธิการ พ.ศ. ไคไม่ทราบ ข้าพเจ้าพอใจว่า พ.ศ. ที่มีเงินเดือนตำแหน่งเลขาธิการ ๕๐๐ บาทเหมาะสมแก่เกียรติแล้ว ถ้าผู้ใดรังเกียจเห็นว่าถ้ารัฐบาลตั้งไว้อย่างนี้ก็ยกไปก็แล้วกัน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอจึงวอนเพื่อนสมาชิกว่าเพื่อไม่ให้เปลือง ขอให้เป็นอย่างนี้ รัฐมนตรีลอย ๑,๐๐๐ บาท เลขาธิการ ๕๐๐ บาท ข้าพเจ้ามีความกตัญญูนี้

นายสวน พรหมประกาย (อุครธานี) : ข้าพเจ้ายินดีที่จะต้องคำนึงในโอกาสนี้ ท่านต้องอย่าลืมว่าระบอบประชาธิปไตยนั้นใครจะเป็นผู้บริหารเป็นรัฐมนตรี ผู้แทนของเราโดยมากพอมาสภาแล้วก็ฉวยคิดว่ารัฐบาลนั้น ไม่ใช่รัฐบาลนี้ ไม่ใช่ ฉะนั้นอยากจะลองเป็นรัฐบาลบ้าง นี้ประชาธิปไตยในต่างประเทศหรือในประเทศเราก็ตามจึงได้ยึดถือหลักประชาธิปไตยว่าราษฎรปกครองราษฎร

เอง ราษฎรคนไหนอวดดีไปลงเป็นรัฐบาล  
 ทุ ไมตรีเราก็อปเปตี นี่เป็นหลักประชาธิปไตย  
 ที่นี้ข้อที่ท่านเสนอ บอกว่าจะขอลด  
 เงินเดือนของรัฐมนตรีเป็น ๑,๐๐๐ บาทแล้ว  
 เลขานุการเป็น ๕๐๐ บาทนั้น ข้าพเจ้าเห็น  
 ว่าท่านถูกเกียรติของผู้แทน ถูกเกียรติ  
 ของรัฐมนตรีและเกียรติของรัฐบาล ท่านหา  
 นึกไม่ว่าก่อนที่ท่านจะเป็นผู้แทนมานั้นท่าน  
 เอาชีวิตแลกใช้หรือไม่ ลงทุนก็หมิ่น คัด  
 เลือกก็ครั้งถึงได้ พอเป็นรัฐมนตรีแล้ว  
 รัฐมนตรีของใคร ของพรรคไหน ข้าพเจ้า  
 ไม่เชื่อว่ารัฐมนตรีของพรรคไหน เป็นรัฐ  
 มंत्रीของชาติ รัฐคือแผ่นดิน มंत्रीคือ  
 ขุนนางผู้ยิ่งใหญ่ ก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ของชาติ  
 เพราะฉะนั้น การที่เขาเกียรติของขุนนางผู้  
 ใหญ่คือรัฐมนตรีคือ รัฐบาลมาเหยียบย่ำเช่น  
 นี้แล้ว ข้าพเจ้าไม่ชอบ นอกจากนั้น  
 ข้าพเจ้ายังไม่ต้องการเห็นรัฐมนตรีของเรา  
 ไปสี่สามลื้อ หุงข้าวกินเอง เพราะฉะนั้น  
 ถ้ารัฐมนตรีเงี้ยวออกไป เกียรติของชาติ  
 อยู่ที่ไหน รัฐมนตรีอยู่ที่กินดีเราก็มีความ  
 นีติ ในฐานะที่เป็นปวงชนข้าพเจ้าก็นึกถึง  
 ส่วนรวม นอกจากนั้นข้าพเจ้าก็มีเรื่องที่จะ  
 พูด เรื่องเกี่ยวกับไม่ใช่ส่วนตัว ในกรณีที่  
 ข้าพเจ้ามาพูดหรือสงวนแปรญัตติไว้ไม่ใช่  
 เป็นความนึกคิดที่จะประจบสอพลอ รัฐบาล  
 หามิได้ ข้าพเจ้าไม่ต้องการอะไรอีกใน

ระยะนี้ ข้าพเจ้าทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ  
 ถ้าข้าพเจ้าได้เป็นผู้แทนมาถึง ๑๒ ปีหรือ  
 ๘ ปีแล้วอาจจะมุ่งหวังเป็นรัฐบาลบ้าง แต่  
 ข้าพเจ้ายังอ่อนอยู่ยังไม่หาญ เพราะฉะนั้น  
 ข้าพเจ้าจึง ได้คัดค้าน

นายใหญ่ สวิตชาติ กรรมการ :  
 กรรมการก็อยากจะเรียนขอเท็จจริงอย่าง  
 ที่สมาชิกได้พูดก็คนนายหนึ่งแปรญัตติขอลด  
 เงินเดือนลง อีกนายหนึ่งแปรญัตติขอเพิ่ม  
 เงินเดือนรัฐมนตรีขึ้น กรรมการก็ไม่ได้  
 นึกถึงเรื่องเกียรติหรือนึกถึงว่าเงินจะทำให้  
 เสียเกียรติหรือเพิ่มเกียรติ กรรมการก็  
 เอาในทางกลาง ไม่ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลง  
 โดยคำนึงถึงสถานะการณ์โดยทั่วๆ ไป โดย  
 จะเพาะกฎหมายตุลาการโดยชยบเงินเดือน  
 ข้าราชการในตำแหน่งนั้น ให้สูงขึ้นอีกให้ได้  
 ระดับกัน รัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่าย  
 บริหารจึงได้ถือคามข้างนี้ เหตุที่ดีในข้างนี้  
 ก็ไม่ได้คำนึงถึงในเรื่องที่สมาชิกได้อภิปราย  
 กันในเรื่องเกียรติก็หามิได้ แต่คำนึงถึง  
 ความเหมาะสมในการบังคับบัญชาเป็นที่ตั้ง  
 ว่าควรจะได้เงินเดือนสักเท่าไร ที่กรรมา  
 ธิการได้ยืนยันมานั้น ข้าพเจ้าคิดว่าร่างที่  
 กรรมการได้ยืนยันมานั้นมีเหตุผลอย่าง  
 ที่ได้เรียนมาแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอ  
 ทำความเข้าใจต่อที่ประชุมในเรื่องนี้สักเล็ก

น้อย คือทางกรรมวิธีการเสนอมาอย่างหนึ่ง  
ตามร่างเดิมของรัฐบาล แต่ผู้แปรญัตติที่  
สงวนไว้ไม่เหมือนกัน ของคุณประสิทธิ์ ฯ  
สงวนไว้ให้เงินเดือนน้อยลงมา แต่ของคุณ  
สวน ฯ ให้เพิ่มขึ้น ไม่ตรงกัน แต่ที่ตรง  
กันอย่างหนึ่งคือเปลี่ยนแปลงจากของเดิม  
เพราะฉะนั้น จะให้ลงมติว่าจะเปลี่ยนแปลง  
หรือไม่เสียก่อน ถ้าที่ประชุมลงมติว่าจะ  
เอาของใหม่แล้วก็จะเอาของคุณประสิทธิ์ ฯ  
หรือจะเอาของคุณสวน ฯ เพราะฉะนั้น  
ในที่นี้จะให้ลงมติว่าจะเอาของเดิมหรือของ  
ใหม่เสียก่อน กรรมวิธีการจะเอาของเดิม  
ใครจะเอาของใหม่ก็ว่ามา

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) :  
ก่อนที่จะลงมติว่าจะเอาของเดิมหรือของ  
ใหม่นั้น ถ้าจะลงมติเอาของเดิมก็ไม่มี  
โอกาสอภิปราย ควรจะให้อภิปรายกันเสีย  
ก่อนว่าจะเอาของคุณสวน ฯ หรือของคุณ  
ประสิทธิ์ ฯ ถ้าท่านไม่ให้อภิปรายก็ไม่ได้  
ฟังเหตุผลว่าจะเอาอย่างไร จึงควรเพิ่ม  
หรือลด ถ้าข้าพเจ้าจะขออภิปราย สนับสนุน  
คุณสวน ฯ .....

ประธานสภาผู้แทน : ประเด็นที่  
ข้าพเจ้าตั้งนี้ท่านคิดดูให้ดี ผู้แปรญัตติที่  
สงวนทั้งสองได้เปรียบคือ ผู้ที่มีความเห็น  
อย่างคุณสวน ฯ ผู้มีความเห็นอย่างคุณ  
ประสิทธิ์ ฯ ก็เห็นข้างลดยกมือได้ เห็น  
ข้างเพิ่มยกมือได้

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) :  
นี่เข้าใจแล้วแต่ต้องให้อภิปรายก่อนว่าควร  
จะเพิ่มหรือลด ถ้าจะให้ลงมติก็ปิดประทุ  
เลย

ประธานสภาผู้แทน : ที่ข้าพเจ้าว่า  
นี้ไม่ใช่ตั้งประเด็นลงมติดังนี้ คือตั้งประ  
เด็นให้อภิปรายกัน

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) :  
ตามอัตราเงินเดือนที่ตั้งไว้ นั้นไม่เหมาะสม  
ควรเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น  
ในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อให้เหมาะสม  
นั้นข้าพเจ้ายินดีสนับสนุนตามคำแปรญัตติ  
ของคุณสวน ฯ คือ นายกรัฐมนตรี ได้เงิน  
เดือน ๒,๕๐๐ บาท รัฐมนตรีว่ากักรได้ ๒,๐๐๐  
รัฐมนตรีช่วยว่าการ ๑๗๐๐ รัฐมนตรีเฉย ๆ  
เดือนละ ๑๕๐๐ เลขา ฯ ๘๐๐ ผู้ช่วย ฯ ๕๐๐  
นี่ข้าพเจ้าสนับสนุนมิใช่ว่าจะเพิ่มเงินของ  
ชาติให้หมดเปลืองเปล่าประโยชน์ก็หาไม่ได้  
ข้าพเจ้าได้มองเห็นภาระท่านที่ประจำตำแหน่ง  
รัฐมนตรีและเลขาธิการ ส่วนตัวท่าน  
จะสนับสนุนคำแปรญัตติเพื่อตัวท่านเองหา  
ได้ไม่ เพื่อให้ความเป็นธรรมควรจะมีแค่  
ไหนความรับผิดชอบ มีเพียงไรในการที่จะ  
ทำงานของประเทศชาติเพื่อให้ได้ผลดี คน  
เราทุกคนเกียรติเป็นของที่เรายูถูกกันต้อง  
การ แต่อย่างไรก็ตามกรรมวิธีการผู้หนึ่ง  
บอกว่าจะเกี่ยวกับเงินไม่เกี่ยวกับ ขอเรียนว่า  
มนุษย์จะอยู่ได้ก็ด้วยปัจจัยดี ๆ อยู่ได้เพราะ

เงินตราแลกเปลี่ยนตามจุดศูนย์กลาง บ้างจึย  
 ส้อยู่ใต้ท้องอาศัยเงินตรา ข้อสำคัญจะต้อง  
 เป็นห่วงในครอบครัวมิให้บุตรภรรยาอก  
 หยากหรือไม่ให้ซำคแคลนขณะทีบุคคลนั้น  
 ทำงานเพื่อจะ ได้ให้คนบ้านหลังสบายพอ  
 ควรแก่อัภาพ ในการที่จะเพิ่มเงินให้แก่  
 คณะรัฐมนตรีก็ตามหรือเลขา ฯ ก็ตาม การ  
 ที่ कुछส่วนแปรญาติที่มาข้าพเจ้าเห็นว่าได้มอง  
 เห็นภาระกิจของท่านรัฐมนตรีซึ่งเรานิยม  
 เลือกแก่ผู้แทนเป็นส่วนมาก ซึ่งจะต้องมี  
 ภาระในจังหวัดของตนเป็นที่ประจำอยู่  
 แล้ว ซึ่งจะต้องมีภาระไปเยี่ยมเยียนดูแล  
 ราษฎรในฐานะที่ได้รับเลือกตั้งจากจังหวัด  
 นั้นก็มีผูกพัน และมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบ  
 ขอบ ข้อเท็จจริงปรากฏทั่ว ๆ ไปคนที่  
 เป็นรัฐมนตรีปีหนึ่งถูก ขอร้อง จากจังหวัดของ  
 ตัวและนอกจังหวัดของตัวเช่นมีการแข่งขัน  
 กีฬาโรงเรียนหรือมีการแข่งขันอื่น ๆ ขอ  
 ถ้วยปีละหลาย ๆ ใบนั้นก็ไม่มีเงินงบประมาณ  
 ของชาติจะให้ต้องจ่ายเงินส่วนตัว อีกประการ  
 หนึ่งการต่าง ๆ จะเป็นการแต่งงานก็  
 ตามบวชนาก็ตาม เมื่อเกียรติสูงก็รับมาก  
 ท่านไปก็ต้องมีของขวัญไปไม่มีเงินงบประมาณ  
 ต้องจ่ายเงินส่วนตัว อีกประการหนึ่ง  
 ในการที่ท่านไปทำงานประชุมกรรมการ  
 ที่โน่นที่นี้ไปประชุมคณะรัฐมนตรีท่านไม่มี  
 รถไป เมื่อเวลาว่างจะไปก็ทำให้บ้านของ  
 ชาติลำบากต้องมีรถยนต์ไป ถ้าจะเบิกน้ำมัน

จากทางราชการก็จะมากไป ท่านก็ตัดความ  
 ว่าคาญเสียจากน้ำมันส่วนตัว และยังกว่า  
 นั้นนั่งรถรอบเมืองจากกรุงเทพ ฯ ไปต่าง  
 จังหวัดไกลเคียงไม่มีหนทางสะดวก วัน  
 เสาร์วันอาทิตย์จะได้มีโอกาสไปตรวจดูด้วย  
 ตนเอง ในจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งเท่ากับเป็น  
 การดูแลก็ต้องใช้รถยนต์ไป รถยนต์นั้นก็  
 ต้องใช้น้ำมันส่วนตัว ยิ่งกว่านั้นแล้วข้าพเจ้า  
 เคยได้ยินรัฐมนตรีหลายท่านนั้นเป็นท่านเอง  
 ว่าไม่ค่อยจะพอเหมือนกันแหละ เพราะ  
 ฉะนั้นเพื่อให้เหมาะสมโดยเฉพาะตำแหน่ง  
 เลขา ฯ ข้าพเจ้ายังมีได้กล่าวอ้าง เป็น  
 ตำแหน่งหน้าห้อง ซึ่งจะต้องรับ รองแขก  
 เหลือที่จะมาติดต่อกับรัฐมนตรี เลขา ฯ มัก  
 จะเป็นประจำอยู่ ก็มักจะส่ง ขอบประทาน  
 โทษ กาแฟทำเย็นและบุหรีเป็นต้น และ  
 แขกที่ไปไม่ใช่คนสองคน บางทีมี ๕-๖  
 คน ถ้าส่งก็ต้องส่งให้ทั่วถึงกัน แต่ถึงไม่  
 มีใครบังคับให้เลี้ยงก็เป็นอัธยาศัยของผู้มี  
 ใจคอกว้างขวางเป็นนักการเมืองอย่างนี้ ก็  
 ไม่มีงบประมาณจะให้ การที่ไปทำงานเงิน  
 กีบงานก็เป็นของคู่กัน ข้าพเจ้าเป็นคนที่มี  
 เว้นที่จะพยายามจะสนับสนุนตั้งแต่ข้าราชการ  
 พลเรือนแล้วที่จะให้เงินก้อนเขาเหมาะ  
 สม มาข้าราชการครูก็แล้ว และมาข้าราชการ  
 การเมืองก็เชื่อแน่ว่าคงจะเหลวไป  
 แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าพยายามจะประจบรัฐ  
 มंत्रीหาไม่ได้ ท่านนายก ฯ ขอบประทาน

โทษ เงินเดือน ๒ พัน เพิ่มเป็น ๔ พัน เลี้ยงสมาชิกที่สนับสนุนวันเดียวก็ไม่พอ เสียแล้ว เมื่อไม่พอแล้วการที่จะแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวที่เราจะมาก่อนแคะกันนั้น จะได้หายไปเสียทีหนึ่ง เพื่อจะได้เอามา จับจ่ายใช้สอยในค่านการสมาคม การส่วนตัวและการเมืองให้เหมาะสม และจะได้ ตั้งหน้าตั้งตาให้แก่ประเทศชาติ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอสนับสนุนคุณสวน พรหมประกาย ที่ขอเปลี่ยนแปลงเงินเดือน นายกฯ จากสองพัน เป็นสองพันห้าร้อย ข้าพเจ้าได้พิจารณาคุณตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมาจนบัดนี้ เหตุการณ์บ้านเมือง ก็เปลี่ยนแปลงไป และเวลานี้ก็ยังมีสถานะ เช่นนี้ค้ำยแล้ว ก็มีความจำเป็นที่จะต้องให้ รัฐมนตรีช่วยว่าการ ๑,๗๐๐ รัฐมนตรีลอย ๑,๔๐๐ เลขาฯ ๘๐๐ ข้าพเจ้าว่าใจกว้าง ๆ อย่างคุณเสวตร์ ฯ เข้าใจว่าไม่ค่อยจะพอ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่คุณสวน พรหมประกาย แปรญัตติ ข้าพเจ้าขอสนับสนุน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กรรมการ-  
ธการ : เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน คือเมื่อมีการ แปรญัตติ แล้วเพื่อที่จะป้องกันมิให้สภาเข้าใจข้อเท็จจริงผิดพลาด กรรมการขอเรียน ชี้แจงว่า ทางรัฐบาลไม่มีความประสงค์ที่จะให้เปลี่ยนแปลงประการใด ก็ได้ทุกคน แล้ว เพราะฉะนั้น ทางรัฐบาลก็ขอสงวน

ไว้ตามร่างเดิม สำหรับความเห็นของ กรรมการนั้น ก็เห็นว่าในการที่มีการเพิ่ม เงินเดือนของข้าราชการที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ว่าการขึ้นไปอีกข้างนั้น ก็เนื่องจากเหตุผล ที่เราได้มีการปรับปรุง พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนซึ่งเดิมอัตราเงิน เดือนสูงสุดของข้าราชการฝ่ายพลเรือนนั้น ๑,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้น การที่จะเลื่อน เงินเดือนรัฐมนตรีลอยขึ้นเป็น ๑,๒๐๐ บาท เท่ากับข้าราชการฝ่ายประจำนั้นก็เป็นหลัก การที่เหมาะสม เมื่อเราได้เลื่อนอัตราเงิน เดือนของรัฐมนตรีลอยขึ้นไปแล้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการก็เลื่อนขึ้นไปอีกเล็กน้อย ก็ถืออัตราเหมาะสมเช่นเดียวกัน ส่วนเงิน เดือนเลขาธิการรัฐมนตรีเดิมนั้น ข้าราชการ ชื่นเอกเราตั้งต้นถึง ๖๐๐ บาท บัดนี้ข้าราชการ ชื่นเอกเราได้เพิ่มตั้งต้นเป็น ๖๕๐ แล้ว เพราะฉะนั้น ก็เป็นอัตราที่เหมาะสม ส่วน ที่จะมิผู้แปรญัตติในเงินเดือนรัฐมนตรีเพิ่ม ขึ้นหรือลดลงก็ตาม ในกรณีที่สภาจะวินิจฉัย โดยทั่ว ๆ ไปนั้น ก็ขอให้วินิจฉัยไม่เพ่งเล็ง เฉพาะคณะรัฐบาลที่หนึ่งอยู่บนเก้าอี้ ขณะนี้ ข้าพเจ้าเพ่งเล็งทั่วไป แต่ในทางกรรม- ธการก็ดีหรือรัฐบาลก็ดีมีความประสงค์เป็น อย่างมากที่จะให้คงไว้ตามร่างที่ รัฐบาล ได้ เสนอมา ส่วนเหตุผลของผู้แทนนครปฐม ที่ได้ชี้แจงว่าควรจะได้เพิ่มเงินเดือนของ รัฐมนตรีขึ้นนั้น ตามเหตุผลและข้อความ

ของผู้แทนนครปฐมที่ได้ชี้แจงมานั้น ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลนี้หรือรัฐบาลต่อ ๆ ไป ก็คงจะกลืนไม่ลง

นายประสิทธิ์ บุญขารมย์ (สกุลนคร) : เมื่อกระผมได้ฟังคำชี้แจงของท่าน ประธานและเพื่อนสมาชิกที่สนับสนุนแล้ว ก็ดูเหมือนว่าแรงเหมือนกับท่านประธาน คือว่าไม่อ่อนเลย ผมเป็นฝ่ายที่เรียกว่าเส้นประสาทย่อนไม่อยากจะแก้ไข ถ้าแก้ไขก็เอะอะมะเทิง เพราะฉะนั้น จึงอ่อนอยู่ ทั้งผู้สนับสนุนและผู้แปรญัตติก็หมายความว่าไม่มีอะไรกระทบกระเทือนไม่แรงมาก ที่นี่มีเหตุผลอยู่ ผมขออภัย ถ้าไปถูกท่านผู้ใด ก็ขออภัยด้วย คือว่าเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเงินผมขอเรียนว่าคำว่าเรื่องเกียรติของรัฐมนตรีและเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงนั้น ผมเข้าใจว่าเมื่อได้ไปเป็นเลขานุการรัฐมนตรีแล้วเกียรติที่ได้นั้น ผมว่าแต่สิ่งแวตลั้มต่าง ๆ นี้กว่าไม่มีเกียรติ เพราะบ้านเราก็ต้องไปหา ถ้าอย่างรัฐบาลหรือทางการเตรียมให้เสร็จแล้วมีบ้านมีนุอิคให้แล้วก็ชอบมีเกียรติ แต่เมื่อเราได้แล้วก็ต้องไปหาเอง เมื่อต้องไปหาเองแล้ว อยู่ในตำแหน่งใหญ่ก็ต้องมีกว้างขวาง ดีไม่ดีก็ออร์ปขึ้นด้วยซ้ำเป็นอย่างนี้ ที่ได้พูดว่าไม่ได้เกียรติ ที่นี่ในตำแหน่งที่เป็นผู้แทนกับเลข นั้นราษฎรหวังฟังมากกว่ากันนัก ถ้าผู้แทนสนับสนุนว่าให้เงินเดือน ๘๐๐ บาท

ไปโฆษณาว่าฉันจะไปเป็นเลขา ๆ หรือรัฐมนตรี ผมต่อรอง จะได้มาหรือไม่ได้มาต้องบอกว่าเป็นผู้แทน ที่นี่เข้าประเด็นในเหตุผลการที่สนับสนุนว่าให้เพิ่มให้กับอย่างกระผมขอให้เพื่อนสมาชิกแต่ละประชาชน ฟังตูกี้แล้วกัน เพื่อนสมาชิกสนับสนุนบอกว่าให้อัตราเงินเดือนข้าราชการการเมือง ซึ่งในสถานนี้ก็ลงมติแล้วเห็นว่าคงเป็นไปความร่างเดิมอยู่แล้วยังมาสนับสนุนให้ท่านนายก ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่เอา แต่จะมาให้ท่านเป็น ๒,๕๐๐ ว่าได้เท่าจะเอาไหม ท่านก็ไม่เอาแล้วก็จะเอามาให้ท่าน ท่านพอใจแล้วจะให้อะไรกันอีกเล่าเป็น ๒,๕๐๐ แล้วรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ๑,๗๐๐ เป็น ๒,๐๐๐ รัฐมนตรีช่วยว่าการเป็น ๑,๗๐๐ รัฐมนตรีลอย ๑๕๐๐ เลขานุการรัฐมนตรี ๘๐๐ ผู้ช่วยเลขาฯ ๕๐๐ อย่างนี้ขอให้เอาเหตุผลในอันนี้ที่ผมขอแปรตัดลงไป กลับให้เพิ่มอย่างที่คุณสนับสนุนแปรมา ท่านชอบทางไหน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นโอกาสของผู้ที่จะได้ยินตามกรรมวิธีการ ใครจะสนับสนุนกรรมวิธีการ

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลมีความเห็นว่าจะสมควรที่จะยื่นตามร่างเดิมของรัฐบาลกล่าวโดยซ้ำ ๆ ว่าจะรักษาสถานะเดิมเอาไว้โดยเหตุผลดังที่ ได้ชี้แจงมาแล้ว ในเบื้องต้นความจริงสำหรับท่านสมาชิกที่แปรไปใน

ทางลคนั้น รัฐบาลมีความเห็นว่าท่านน่าจะ  
ได้ใคร่ครวญพระราชบัญญัติพลเรือน ซึ่ง  
พระราชบัญญัติฉบับนี้หาได้ออกก่อนพระ  
ราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนไม่ คือแต่  
เดิมเราตั้งเงินเดือนรัฐมนตรีไว้ ๑,๐๐๐ บาท  
เท่ากับเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพล  
เรือน ทั้งนี้เพราะเหตุว่าในทางปฏิบัติและ  
ระเบียบการนั้น รัฐมนตรีก็มีอำนาจที่จะปก  
ครองบังคับบัญชาแม้แต่จะเป็นรัฐมนตรีสั่ง  
ราชการก็ดี แต่บัดนี้ได้มีพระราชบัญญัติ  
ระเบียบข้าราชการพลเรือนได้เขียนฐานะ  
ของข้าราชการพลเรือนขึ้นจาก ๑,๐๐๐ บาท  
ไป ๑,๒๐๐ บาท รัฐบาลก็ไม่ได้มีเจตนา  
อะไรนอกจากรักษาระเบียบอย่างที่เคยตั้ง  
รัฐมนตรีลอยที่ได้รับอยู่เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท  
ก็เป็น ๑,๒๐๐ บาท ตามหลักการเดิมนั้น  
เอง และเมื่อได้เขียนรัฐมนตรีลอยไป  
๑,๒๐๐ บาท แล้วก็ไปกระทบรัฐมนตรีช่วย  
ซึ่งเดิมได้ ๑,๒๐๐ บาท ก็จำเป็นต้อง  
เขียนเป็น ๑,๔๐๐ บาท ซึ่งสำหรับเลขานั้น  
ก็เป็นไปตามที่ชี้แจง คือเราถือระดับ ๖๐๐  
บาท ซึ่งผู้ช่วยเลขาฯ ก็เป็นไปตามเดิมก็มี  
เปลี่ยนแปลง ๓ ตำแหน่ง ซึ่งตำแหน่งนี้  
ได้เปลี่ยนแปลงก็เพราะมีความจำเป็นที่  
พระราชบัญญัติพลเรือนได้เปลี่ยนแปลงไป  
ส่วนที่จะเป็นไปในทางลคนั้น รัฐบาลก็ไม่  
เห็นชอบด้วยตั้งแต่ผลที่ชี้แจง ส่วนสำหรับ  
ท่านสมาชิกที่มีความเห็นในทางเพี้ยนนั้น

รัฐบาลก็ไม่มีความเห็นที่จะชี้แจงมากมาย  
นัก เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องที่จะพูดกันได้  
แต่โดยเหตุที่สถานการณ์บ้านเมืองเป็นอยู่  
เช่นนี้ก็ควรที่จะรักษาสถานการณ์เดิมไว้  
และเมื่อถึงคราวที่จะปรับปรุงแก้ไขกันใหม่  
ในคราวหน้าเมื่อถึงตอนที่เงินเพิ่ม  
อะไรต่าง ๆ ก็ค่อยเอากันมาว่าใหม่ และ  
จะควรทำประการใดก็ควรเอาใจพิเคราะห์ใน  
ตอนนั้น และที่ท่านถามข้าพเจ้าเห็นว่า  
๒,๕๐๐ บาทนั้น ไม่อยากได้ ถ้าสัก ๕,๐๐๐  
บาท ก็เห็นจะเอา เพราะฉะนั้น ขอคงไว้  
๒,๐๐๐ บาทตามเดิม

นายสวน พรหมประกาย (อุตรา  
ธานี) : ส่วนการที่ผมคงสงวนไว้เรื่องที่  
ติดใจผมแปรญัตติพระราชบัญญัติข้าราชการ  
พลเรือนให้ปลัดกระทรวงหรืออธิบดีชั้น  
พิเศษมีรายได้ถึง ๑,๒๐๐ บาท และผมก็  
แปรญัตติไปเหมือนกัน เมื่อฐานะของ  
ข้าราชการครู ข้าราชการพลเรือนมีรายได้  
ถึง ๑,๒๐๐ บาท แล้วกฎหมายก็ผ่านไป  
แล้ว การที่เราจะให้รัฐมนตรี ปลัดกระ  
ทรวง หรือชั้นพิเศษมีเงินเดือนเท่ากันนั้น  
ท่านนึกถึงหลักปกครองหลักจิตวิทยาที่จะ  
เป็นอย่างไร ถ้าข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีรู้สึก  
ว่ายังไม่ได้รับการต้อนรับจากรัฐบาลเพียง  
พอ คือให้ตำแหน่งรัฐมนตรีมีรายได้เท่ากับ  
ข้าราชการประจำ ความจริงในเรื่องนี้ทำให้  
ข้าพเจ้าเรียกว่าพอใจในแปรญัตติที่ข้าราชการ

การเงินเดือน ๑,๒๐๐ บาท เป็นชั้นพิเศษ แต่มาบัดนี้กรมการให้เพียง ๑,๒๐๐ บาท เท่ากันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจในฐานะราษฎรของชาติ รัฐมนตรีของชาติไม่ใช่ รัฐมนตรีของพรรคการเมืองไหน ข้าพเจ้ารู้สึกเช่นนี้ นี่เป็นข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องขอลงวนไว้เพื่อส่วนรวม อีกประการหนึ่งท่านอย่าลืมว่าข้าราชการชั้นเอก ครูเอก เงินเดือน ๕๐๐ บาท อันกับ ๓ เท่านั้น อันกับสุดท้ายเขายังเงินเดือน ๖๕๐ บาท เป็นอย่างสูง ในกรณีที่เราจะขอผู้ช่วยเหลืองานการเพียง ๕๐๐ บาทมิแพงไปหรือ ท่านอย่าลืมว่างานก็เงินดี นี่ข้อหนึ่ง แล้วอีกข้อหนึ่ง ที่นี้ในเรื่องเงินเดือนรัฐมนตรี ท่านก็ทราบแล้วว่าชั้นพิเศษ ๑,๒๐๐ บาท รัฐมนตรีก็ ๑,๒๐๐ บาท เท่ากัน ก็มันไปไม่รอด ขึ้นมืออย่างนี้ต่อไปกฎหมายก็ต้องแก้ ถึงแม้ว่าไม่แก้บั้นี้ ปีต่อไปก็ต้องแก้ ถ้าไม่มีใครแก้ ข้าพเจ้าจะแก้เอง นี่เป็นประการที่ ๑ ที่ข้าพเจ้าต้องคิดใจนักหนา ที่นี้อีกข้อหนึ่ง เรื่องความรับผิดชอบ รัฐมนตรีนั้นรับผิดชอบประเทศชาติ ประเทศชาติของเราเปรียบเหมือนเรือ เขาเรียกว่ารัฐนาวา ผู้ที่รับผิดชอบให้เรือล่มหรือตลอดรอดฝั่งนั้นคือรัฐมนตรี ท่านเห็นไหมกับต้นเรือเล็ก ๆ เขาให้เพียงกับต้นเรือหรือคณะที่ร่วมกันนั้น กับต้น ๒,๐๐๐ ถึง ๕,๐๐๐ ข้าพเจ้ามีลูกศิษย์คนหนึ่งเรียนนายเรือไม่สำเร็จเขา

ให้ ๑,๒๐๐ แต่กับต้นเรือเป็นรัฐนาวาจะให้เพิ่ม ๒๐๐, ๓๐๐ เพิ่มตามลำต้นนั้น เห็นว่าไม่ควร ให้ความเที่ยงธรรมพอแล้วหรือฐานะของครูเรายกเงินเดือน ๑๐ บาท ถึง ๑๒๐๐ บาท ข้าราชการ ๓๐ บาท ถึง ๑๒๐๐ บาท เราช่วยข้าราชการแล้วเพื่อความเสมอรวม ช่วยแล้วช่วยให้กลยุศตรอดสิ่งหมก ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้จึงช่วยตามลำต้นมาถึงคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นรัฐบาลของประเทศชาติ พுகถึงความรับผิดชอบแล้วในกรณีนี้ขึ้นตามประวัติกาลศรัทธานทรบตี ผลที่สุดเป็นอย่างไรม้าง ถูกอาชญากรรมสงครามเขาก็ต้องหวตนายกรเสียก่อน เสร็จมาแล้วก็รัฐมนตรีเป็นรายคน เป็นอย่างไร ความสำคัญสำคัญใหม่ ผลที่สุดเราจะเอาทุกอย่าง เราเคียดร้อนอย่างไร เราว่ารัฐบาลทุกอย่างเอาทุกอย่าง เงินไม่ให้ นายนั้นช่างของเราจะมาเป็นลูกจ้างใหม่ โดยให้เงินน้อย ๆ แต่จะเอางานมาก ๆ จะมีใครบ้างมารับเอางานของท่านไปทำ นี่เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านนี้ถึงความสำคัญ ของเรื่องความรับผิดชอบนั้นอย่างไรเป็นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ท่านก็อาจจะมีความข้องใจบอกว่าการเป็นรัฐมนตรีข้าพเจ้าชอบก็อยากจะได้คนมี คนจนไม่เอามาเป็นรัฐมนตรี เอาชั้นว่ารวยทั้งนั้น เข้าไปแล้วจะไม่ไปเชิงสี่ ไม่มีอะไรทำอะไร นี่เรา

สันนิษฐานผิดไป เราต้องสันนิษฐานว่า  
ทุกคนบริสุทธิ์ เขาสกปรกเราควรพิสูจน์  
ถ้าเช่นนั้นไม่มีใครเป็นรัฐมนตรีได้เลย เห็น  
ใหม่พระพุทธรูปก็ยัง มีมารผจญ ทว่าทำชั่ว  
ทำสาวเลย นี่แหละข้าพเจ้าจึงข้องใจเป็น  
อย่างมากในเรื่องนี้

ที่นี้ ถ้าเราจะเถวขึ้น Capitalist  
ไป เป็นคณะรัฐมนตรีทั้งหมด ผลที่สุด  
ผู้แทนเราก็เลือกเศรษฐกิจทั้งหมดมาแล้ว รัฐ-  
บาลจะเป็นรัฐบาลอะไร ผู้แทนจะเป็นผู้  
แทนอะไร ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่มานั่ง  
ในสภานี้ ท่านคงตั้งใจแล้วว่าเศรษฐกิจไป  
แข่งขันในการเลือกตั้งกับคนจน เช่นครูบา  
อาจารย์เงินเดือน ๒๐ บาท เหตุใดคนจน  
จึงขึ้นมาได้ ไม่แน่เสมอไป อิทธิพลของ  
เงินชนะใจได้แน่หรือ มโน ปุทธิ ธมฺมา  
ธมฺมา สวรรคตอยู่ในอกนรกอยู่ในใจ ความ  
ดีความชั่วอย่างไรก็อยู่ในใจทั้งนั้น คณะรัฐ-  
มนตรีของประเทศชาติของเรานั้นดี ถ้า  
พวกเรา ชาติของเราราชฎรทุกคนบอกว่า  
รัฐบาลไม่ดี โกรไปแต่ทั้งทั้งทำไม่เล่า คนใช้  
ของเราซึ่งบวชให้เป็นพระ ท่านจะไม่ไหว  
หรือ ไหว เราต้องไหว คนใช้คนนั้นไม่ดี  
เป็นปาวชิก เราต้องให้สึก ฉะนั้นรัฐบาล  
ของชาติล้วนรวมฉนั้นนั้น เราไม่นับถือ  
เกียรติ โกรจะไปให้ เราถูกถูกกันแล้วคนอื่น  
ยิ่งถูกใหญ่ ข้าพเจ้ารู้สึกเรื่องส่วนรวม  
เช่นนั้น จึงเสนอแปรญัตติไว้ ถึงแม้ว่าแปร

ญัตติของข้าพเจ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเห็น  
ว่าไม่สมควรแก่กาลสมัยจะยกมือให้ แม้  
ข้าพเจ้าคนเดียวก็จะยินดียกมือสุดแขน

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าคิดว่า  
เห็นจะพอวินิจฉัยได้ คุณสวัสดิ์ ขอเถอะ  
ข้าพเจ้าจะตั้งประเด็นให้วินิจฉัย ๒ อย่าง  
ว่าจะเอาของเดิมหรือเอาตามขงใหม่ ถ้า  
ที่ประชุมเห็นว่าเอาตามก็เป็นไปตามเดิม  
ถ้าจะเอาของใหม่จะเพิ่มอย่างของคุณสวน  
หรือคุณวิเศษ ค่อยว่ากันทีหลัง ท่านผู้ใด...

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) :  
โปรดถามสภาเสียก่อนว่าจะลงมติกันหรือ  
ยัง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ไม่มี  
คนยกมือ มีคนชักคนเดียว ขอแล้วไม่  
ติดใจ ผู้ใดเห็นสมควรพิจารณาแก้ไขอัตรา  
เงินเดือนข้าราชการการเมืองตามที่ผู้แปร  
ญัตติเสนอ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นสม  
ควรคงไว้ตามเดิม ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๗ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผลแห่งการลง  
มติ ปรากฏว่า มีผู้เห็นสมควรให้แก้ไข  
ตามคำแปรญัตติ ๒๕ คณะนั้น เห็นว่าให้  
คงไว้ตามร่างเดิม ๓๗ นาย สกกลงให้คงไว้  
หมดวาระที่ ๒

นายใหญ่ สวิตชาติ กรรมการ : ก่อนที่จะผ่านวาระที่ ๒ ข้าพเจ้าอยากขอ  
อนุมัติสถานขอ ให้แก้คำที่กรรมการร่าง  
มาเดิมเป็นว่าอัตราเงินประจำตำแหน่งซึ่ง  
เป็นมติดั้งเดิมมา เป็นไปตามมติดั้งซึ่ง  
ได้แก้เป็นว่า ประจำตำแหน่ง เป็นเงินเดือน  
เพื่อให้ตรงกัน

ประธานสภาผู้แทน : นั่นก็เป็น  
อีกโนมิต้อยู่แล้ว เมื่ออันหลังแก้ันแรก  
ก็แก้ตามไปด้วย หมควาระที่ ๒ ต่อไปขอ  
ให้ที่ประชุมพิจารณาวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็น

สมควรให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ออกเป็น  
กฎหมายต่อไปได้ ขอให้ไปรคยมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น

ด้วย ขอให้ไปรคยมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ต่อไปขอให้

ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติออก  
โฉนดที่ดินฉบับที่ ๘ พุทธศักราช ๒๔๕๐  
ของนายทองปาน วงศ์สง่า และนายบูรณะ  
จำปาพันธ์

( สำนวน )

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน  
(ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๕๐

หลักการ

เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช  
๒๔๔๗ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

เนื่องจากอำนาจการอนุญาตให้จับจองที่ดินให้ไว้เฉพาะนายอำเภอและข้าหลวง  
ประจำจังหวัด จึงเป็นเหตุให้ราษฎรในเขตกิ่งอำเภอเดือดร้อน ต้องไปติดต่ออำเภอและ  
เสียเวลาในการรอกอยอนุญาตว่าจะส่งมายังกิ่งอำเภอ อีกประการหนึ่งการทำประโยชน์  
ที่ดินนั้น อาจมีบางส่วนที่จะต้องสงวนไว้เป็นแหล่งปลูกสร้างสถานที่หรือเลี้ยงสัตว์เป็น  
อุปกรณ์ และให้มีเวลาพอแก่การจะลงมือทำประโยชน์ในที่ดินซึ่งจับจองนั้น ( เหตุผลราย  
ละเอียดจะได้อีกในสภา )

ร่างพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน  
(ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๐

.....  
.....  
.....  
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๔ เสียใหม่

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ การจับจองที่ดินนั้นจะต้องขอและอนุญาตให้จับจองได้ตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการที่จะสั่งอนุญาตให้จับจองและจำนวนที่ดินอย่างสูงที่จะอนุญาตได้มีกำหนดดังนี้

ปลัดกิ่งอำเภอหรือผู้รักษาการแทนอนุญาตได้ไม่เกิน ๒๕ ไร่”

นายอำเภอหรือผู้รักษาการแทนอนุญาตได้ไม่เกิน ๕๐ ไร่

ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้รักษาการแทนอนุญาตได้ไม่เกิน ๑๐๐ ไร่”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ผู้ได้รับอนุญาตให้จับจองแล้วต้องทำประโยชน์ในที่ดินนั้นให้แล้วภายใน ๕ ปี นับแต่วันได้รับใบเหยียบย่ำหรือภายใน ๗ ปี นับแต่วันได้รับตราจอง ถ้าได้ทำประโยชน์ในที่ดินที่จับจองจำนวนสามในสี่ของที่ดินนั้นภายในกำหนด ให้ถือว่าส่วนซึ่งยังเหลืออยู่เมื่อได้ทำประโยชน์อย่างใดนอกจากที่ขอไว้ก็เป็นสิทธิของผู้จับจอง ถ้ามิได้ทำประโยชน์ลงในที่ดินภายในกำหนดดังกล่าวมาแล้วให้ถือว่าเป็นอันสิ้นสิทธิแห่งการจับจอง”

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) บ. จำปาพันธุ์ ทองปาน วงศ์สง่า ผู้เสนอ  
(ลงชื่อ) ว. พงศ์พิศัญญ์, อ. บุญไชย, ส. ปภาสัทธี, สิงห์โต พลวิจิตร, บุญคุ้ม  
” ว. บำรุงพานิชย์, ฉันทน์ จันทชุม, พ.ต.ท. พัฒน์ นีลวัฒนานนท์ ทอง ผู้รับรอง

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร):  
ในการที่กระผมได้เสนอร่างพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินมาสู่สภานั้นนั้นก็โดยมีหลักการว่าเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนเหตุผลกระผมก็ใคร่ขอเรียนต่อสภานี้โดยย่อว่าคือทางปฏิบัติและทางกฎหมายที่ใช้อยู่ปัจจุบันนี้นั้น ในกิ่งอำเภอ ปลัดกิ่งอำเภอซึ่งเป็นตัวแทนของนายอำเภอผู้นั้นไม่มีอำนาจออกใบเหยียบย่ำแก่ราษฎรได้ เพราะฉะนั้นราษฎรในท้องที่กิ่งอำเภอจะขอใบอนุญาตเหยียบย่ำที่ดินก็จำเป็นต้องไปทางกิ่งอำเภอจะต้องเสนอไปทางอำเภอซึ่งเป็นการเสียเวลา

แก่ราษฎร และจะต้องรอคอยเป็นเวลานาน และบางทีถ้าเกี่ยวกับการสอบสวนซึ่งทางอำเภอส่งสก็จะต้องส่งมาสอบสวนทางอำเภออีกซึ่งเป็นเวลาเสียเวลามาก กระผมเห็นว่าสถานะของกิ่งอำเภอก็คล้ายๆกับอำเภออยู่แล้ว ฉะนั้น ก็สมควรที่สภานี้จะเห็นอกเห็นใจราษฎรในท้องที่กิ่งอำเภอให้เขาได้มีสิทธิเสมอกันกับราษฎรในท้องที่อำเภอที่จะขอใบอนุญาตเหยียบย่ำที่ดินในท้องที่กิ่งอำเภอนั้นประการหนึ่ง ส่วนประการที่สองนั้นก็มิได้อยู่ที่ที่ดินซึ่งราษฎรต้องมากระบวนว่าจะทำอะไรภายในสองปีหรือสามปีแต่พระราชบัญญัตินี้ ถ้าหากว่าทำไม่หมดที่ดินเหลืออยู่นั้นก็เป็นอันสิ้น

สิทธิ์ ซึ่งปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ได้ไปทำการให้  
 กำหนดไปรั้งวักที่ดินนั้นหมดจากการจับจอง  
 ถึงแม้ว่าผู้จับจองจะได้ทำผิดจากที่ระบุไว้  
 นั้นก็ทำไม่ได้อีก เพราะไม่รู้จักกฎหมาย  
 หมายถึง ถ้าดูตามกฎหมายแล้วจะเห็นว่ามี  
 แต่คำว่าทำประโยชน์ แต่ประโยชน์อย่าง  
 ไรนั้นก็พอไปได้ แต่ทางปฏิบัติในราษฎร  
 ไม่ทราบเพราะประโยชน์นั้นเขาก็กฎหมาย  
 ถึงประโยชน์ที่เขาถือเอาเอา ถ้านอก  
 เหนือไปจากอำเภอแล้วเป็นไม่ได้ ราษฎร  
 ก็ควรที่จะคืนสิทธิ์ ทั้งนี้ราษฎรก็ไม่ทำอะไร  
 จะต่อสู้เพื่อการคุ้มครองสิทธิ์ของราษฎรผู้  
 ซึ่งไม่รู้อะไรมากนักก็ควรที่จะเขียนไว้ให้  
 ชัดแจ้ง ข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาเป็นที่ชัด  
 แจ่ม และอีกประการหนึ่งก็ใครจะขอเรียน  
 ต่อที่ประชุมนี้ว่าในการที่แก้ไขข้อความบาง  
 ประการซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนมาผิดพลาดเป็น  
 ต้นว่าภายใน ๗ ปีนั้น ความจริงข้าพเจ้า  
 ได้พยายามที่จะแก้ไขร่างเดิมแต่เมื่อได้  
 ปรีक्षाกับท่านผู้รอบรู้แล้วเห็นว่าจำนวนปี  
 นั้นไม่จำเป็น ก็จะขอแก้ ๕ ปี เป็น ๒ ปี  
 ส่วน ๗ ปีนั้นเป็น ๓ ปี ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจ  
 ว่าได้แก้ไขในคราวที่ส่งมาสภา แต่บังเอิญ  
 เป็นการแก้สำเนา... นั้นเป็นความผิดของ  
 ข้าพเจ้าซึ่งไม่เป็นส่วนสำคัญ ส่วนสำคัญก็  
 มีเหตุผลสองประการคือต้องการให้ราษฎร  
 ท้องที่ถึงอำเภอขอไปอนุญาตเหยียบย่ำ  
 จากถึงอำเภอและปลัดกิ่งอำเภอออกไป

อนุญาตเหยียบย่ำได้ และที่ดินที่เหลือ  
 อยู่จากการจับจองถ้าเหลืออยู่หนึ่งในสี่แล้ว  
 ให้มีสิทธิทำประโยชน์อย่างอื่นได้ เพราะ  
 ฉะนั้น จึงหวังว่าสภานี้ซึ่งเป็นผู้แทนราษฎร  
 ในท้องที่ของท่านก็อาจจะ มีถึงอำเภอ  
 อยู่ด้วย ถ้าหากว่าท่านอนุมัติกฎหมาย  
 นี้ออกไปแล้วก็หวังว่าท่านได้ช่วยราษฎร  
 ซึ่งท่านมีถึงอำเภออยู่ด้วย ถ้าหากว่าผู้แทน  
 ท่านซึ่งไม่มีถึงอำเภอ ก็จะแสดงว่าสภาใน  
 สมัยประชุมนี้ก็ไม่สนใจเพื่อออกพระราช  
 บัญญัติให้ราษฎร ซึ่งมีจำนวนถึงอยู่ในประ-  
 เทศไทยนี้เป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้น จึง  
 หวังฟังท่านสมาชิกซึ่งเห็นอกเห็นใจราษฎร  
 ผู้ลำบากยากจน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน  
 การจับจองที่ดิน นอกจากทำสวนก็ทำนา  
 และไม่มีกรจับจองอะไรใหญ่โตนัก เพราะ  
 ฉะนั้น ถ้าท่านอนุมัติกฎหมายนี้แล้วก็จะ  
 เป็นการส่งเสริมการทำนา และเป็นกรส่งเสริม  
 เสริมสิทธิอันเป็นกระดูกสันหลังของประ-  
 เทศชาติด้วย เพราะฉะนั้น หวังว่าคงจะ  
 ได้รับการวินิจฉัยจากสภานี้เป็นอย่างดี

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ  
 กระทรวงมหาดไทย : ท่านสมาชิกได้  
 เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาโดยมี  
 จุดประสงค์ ๒ ประการดังที่ได้อธิบาย มา  
 แล้วนั้น สภานี้จะพิจารณาประการใด  
 ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงถึงข้อเท็จจริงในการ  
 ปฏิบัติที่เป็นอยู่ให้ได้ว่าทราบ คือในข้อที่ว่า

ทำให้ปลัดกิ่งอำเภอมีอำนาจออกใบเหยียบ  
 ย่ำได้แล้วจะเป็นความสะดวกแก่ราษฎรขึ้น  
 นั้น ในข้อนี้ความจริงก็อาจจะเป็นเช่นนั้น  
 ได้ แต่ทว่าในการปฏิบัติที่แท้จริงอยู่ทุก  
 วันนั้นนั้นราษฎรเมื่อประสงค์จะขอเหยียบย่ำ  
 จับของที่ดินก็คงได้ยื่นคำร้องต่อกิ่งอำเภอ  
 นั้นเองเป็นหน้าที่ของกิ่งที่จะทำหน้าที่สอบสวน  
 แล้วก็เสนอร่างไปยังอำเภอเพื่ออำเภอ  
 จะได้วินิจฉัยว่าจะควรอนุญาตหรือไม่  
 เพราะหน้าที่อนุญาตในขั้นแรกก็อยู่ที่นาย  
 อำเภอ ที่นี้ในการที่เราต้องส่งงานอำนาจ  
 การอนุญาตเรื่องที่ดินให้เป็นหน้าที่ของ  
 อำเภอเป็นลำดับขึ้นไปถึงข้าหลวงประจำ  
 จังหวัดตลอดจนเจ้ากระทรวงนั้น ก็เพราะ  
 เหตุว่าเรื่องที่ดินนั้นมีนโยบายอยู่กว้างขวาง  
 ซึ่งเป็นของที่ควรจะได้ระมัดระวังในการที่  
 จะอนุญาตให้แก่บุคคลไป สำหรับบุคคล  
 ที่เป็นราษฎรชาวไทยที่จะจับจองที่ดินเพื่อ  
 ตั้งหลักฐานหรือประกอบกิจการอาชีพอะไร  
 นั้น ความจริงก็ไม่มีใครหวังหนักย็นที่  
 จะให้ แต่ทว่าในการที่เราจะให้นั้นก็  
 มอบหมายตุลยพินิจไว้ให้แก่ข้าราชการใน  
 ชั้นที่เป็นหัวหน้าแผนก คือนายอำเภอซึ่ง  
 เป็นผู้ปกครองอำเภอซึ่งจะมีวิจาร์ณญาณ  
 ได้ดีสักหน่อย กฎหมายจึงให้อำนาจแก่  
 ปลัดกิ่ง ที่นี้ในส่วนวิธีกรมเมื่อราษฎรผู้ใด  
 ได้ยื่นคำร้องขอจับจองที่ดินแล้ว เมื่อปลัด  
 กิ่งเขาได้สอบสวนและส่งเรื่องไปยังอำเภอ

แล้ว แต่อำเภอยังมีทันได้ออกใบอนุญาต  
 นั้น ความจริงในทางปฏิบัติผู้ขอจับจองนั้น  
 ย่อมได้ทราบเรื่องมาจากกิ่งอำเภอโดยมาก  
 ก็ที่เขาทำประโยชน์ในที่นั้นแล้วเหมือนกัน  
 ความจริงเป็นอยู่เช่นนี้ เพราะฉะนั้น จะ  
 บอกว่าที่ต้องไปขออนุญาตยังอำเภอเป็น  
 การชักช้าก็หาใช่เป็นความจริงโดยตลอดไม่  
 ยิ่งกว่านั้นหากมีการสำรวจนับตั้งแต่ต้นปีมา  
 ๘ เดือนนี้ปรากฏว่าใบเหยียบย่ำที่  
 ราษฎรมาขอจับจองที่ดินนั้นเราได้ออก  
 ให้แล้ว แต่ราษฎรยังไม่ไปรับมีจำนวนตั้ง  
 ๗๐,๐๐๐ รายเศษ นี้ในชั่วเวลา ๘ เดือน  
 หมายความว่าราษฎรได้ขอแล้วก็ทิ้งไว้ถึง  
 เดือนละเกือบหมื่นราย นี้ก็เห็นได้ว่าความ  
 ใส่ใจของเจ้าหน้าที่และความใส่ใจของผู้ขอ  
 เป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น ในข้อนี้ขอแสดง  
 ว่าที่ไปขอยังอำเภอจะเป็นการชักช้านั้นก็  
 หาใช่เป็นความจริงไม่

ที่นี้ในประเด็นอีกข้อหนึ่งในร่างที่  
 บอกว่า การจับจองให้ถือว่าสวนซึ่งยัง  
 เหลืออยู่ซึ่งได้ทำประโยชน์อย่างใดนอกจาก  
 ที่ขอไว้ก็ให้เป็นสิทธิ์ของผู้จับจอง ถือถือ  
 เอาจำนวนสามในสี่ ความจริงเดี๋ยวนั้นใบ  
 เหยียบย่ำมีกำหนด ๒ ปี ถ้าขอจับจองเท่า  
 ไร เมื่อดังกำหนด ๒ ปีแล้วจะได้สิทธิใน  
 ที่ที่ได้ทำผลประโยชน์แล้ว แต่ที่ ๆ ยังไม่  
 ทำผลประโยชน์นั้นก็สามารรถจะจับจองได้  
 อีก ก็จะเป็นการต่ออายุไม่ในตัว เป็นเช่น

นี้จะพียงเห็นได้ว่า ในการอนุญาตนั้นว่าจะเป็นการสะดวกขึ้นถ้าให้ปลัดกิ่งอนุญาตได้ด้วยก็ไม่ใช่ความจริงนัก และความจริงที่ว่า ๓ ใน ๔ ให้ถือว่าเป็นสิทธิด้วยก็ไม่มี ความจำเป็นนัก เพราะว่าย่อมจะขอจับจองต่อไปได้ และการขอจับจองนั้นก็ไม่ใช่เป็นการยากลำบากอะไร และข้อสำคัญที่จะขอให้สภานี้ได้พิจารณาก็คือว่านโยบายของเรื่องการที่ดินเราพึงควรระมัดระวังจะเป็นการสมควรหรือไม่ที่จะให้ปลัดกิ่งอำเภอเป็นผู้ออกใบอนุญาตด้วยได้ ส่วนรัฐบาลก็แล้วแต่สภานี้จะมีคำถามเห็นประการใด แต่รัฐบาลได้ทำมาแล้วก็ระมัดระวังอยู่มากในเรื่องเกี่ยวกับนโยบายที่ดินนี้

นายบุรณะ จำปาพันธ์ (ศรีสะเกษ): ในการที่พวกข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเข้าสู่สภาก็เพราะว่าได้รับความเดือดร้อนจากซึ่งมีภูมิสำเนาอยู่ในเขตซึ่งเป็นกิ่งอำเภอนั้น เนื่องจากว่าราษฎรซึ่งอยู่ในเขตที่ตั้งกิ่งนั้น ได้ไปขอใบจับจองที่ดินกว่าจะ ได้รับ ใบจับจอง ก็เป็นเวลานาน ไม่สะดวกสบายเหมือนอย่างราษฎรที่อยู่ในที่กิ่งที่ว่าการอำเภอหรืออยู่ในเขตอำเภอ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วพวกข้าพเจ้าจึงได้มาพินิจพิเคราะห์ดูพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินว่าควรที่จะแก้ไขมาตราใดก็เห็นว่ามาตรานี้เป็นมาตราที่พอจะแก้ไขได้

ตามที่รัฐบาลบอกว่าการขอใบอนุญาตจับจองที่ดินนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่ควรจะพิจารณานั้น สำหรับข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในเรื่องอาชีพของราษฎร ถ้าหากว่าท่านจะมาทรงแทนเอาที่ดินไว้เช่นนี้ การเศรษฐกิจของเราเองก็คงจะเป็นอยู่อย่างนี้เอง คือต.สม.ธรรมศ.ราษฎรของเราทุกซอกทุกต่าง ๆ ก็เนื่องจากไม่มีที่ดิน เขาจึงมาขอจับจองที่ดิน เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้แล้วเราควรจะช่วยเหลือราษฎรให้ได้รับความสะดวกสบายและให้การจับจองเป็นไปโดยรวดเร็วแก่ราษฎรคือราษฎรจะได้บุกเบิกป่าด้วยความสะดวกสบาย ความปรารถนาในการตั้งกิ่งอำเภอนั้น เรามีความมุ่งหมายที่จะให้เป็นความสะดวกสบายของราษฎรเท่านั้น นี่เป็นหลักสำคัญ เมื่อเราตั้งกิ่งอำเภอไว้แล้วไม่ได้ราษฎรได้รับความสะดวกสบายจะไปตั้งกิ่งอำเภอไว้ทำไม เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรแล้วที่สภานี้จะเห็นความทุกข์ยากลำบากของราษฎรตามป่าบ้างให้ ใบจับจองที่ดินบุกเบิกป่าเพื่อทำมาหากินต่อไป

และประการที่ ๒ ที่พวกข้าพเจ้าขอแก้ไขก็เกี่ยวกับราษฎรที่จับจองที่ดินแล้วจะได้ทำไป ๓ ใน ๔ ส่วนของที่ดินที่จับจองนั้นก็ให้มีสิทธิของผู้จับจอง ทั้งนี้มีเหตุเกิดขึ้นเนื่องมาจากหัวทรายปลายนาของราษฎรเวลานี้ก็จะมีนายควาญหรือผู้มี

ความรู้ไปชักจูงจับของที่ดินของเขาเสีย แล้วราษฎรจะไปจับสัตว์หรือเลี้ยงสัตว์ก็ไม่ได้ เพราะว่าหมกสิทธิ์ของเขา ถ้าเขาไม่ทำอะไรในที่ดินก็หมกสิทธิ์ไป ราษฎรได้รับความสะดวกอื่นเป็นอันมาก เพราะว่าเวลานี้ที่ดินที่เป็นป่าเขาถูกบุกเบิกไปมาแล้ว ที่นี้ราษฎรโดยมากเวลาจับของที่ดินก็อยากได้ที่ดินเหล่านั้นไว้สำหรับเลี้ยงสัตว์หรือประกอบอาชีพอย่างอื่นเช่นปลูกผักหรือทำสวนอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เขาไม่ได้เอาที่ดินที่จับของนี้ทิ้งนา เพราะราษฎรก็มีความกลัวความฉลาดของเขาเป็นอย่างไร ราษฎรทำไม่หมดในที่เหล่านี้ ถ้ามีนั้น ความรู้เฉียดฉลาดให้ผู้อื่นจับของไปราษฎรได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่งถ้ารัฐบาลไม่รับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้แล้วก็จะรู้สึกว่ารัฐบาลนี้เป็นผู้มีใจไม่กว้างขวางพอ เพราะในการที่เราให้ราษฎรได้รับความสะดวกในที่ดินเพื่อช่วยเศรษฐกิจในบ้านเมืองเราเช่นนี้ ไม่น่าจะหวงแหนอะไรเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านสมาชิกทั้งหลายซึ่งอยู่บ้านนอกบ้านนาเคยบุกป่าฝ่าดงคงจะได้เห็นความเดือดร้อนของราษฎร คงจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ความจริงที่เดียวเมื่อได้ฟังความเห็นของสมาชิกแล้วก็ให้อ้างความสะดวกสบายของ

ราษฎรเป็นที่ตั้ง ข้าพเจ้ารู้ข้อเท็จจริงในเรื่องการจับของที่ดินอยู่บ้างผู้หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยคิดต่อและได้รู้จักพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งอนุญาตการจับของที่ดินนี้มาโดยทางปฏิบัติ โดยทางกฎหมายเท่าที่ทำได้ ไม่ใช่เรื่องไม่สะดวกไม่ใช่เรื่องล่าช้า ข้อเท็จจริงของกระทรวงมหาดไทยจึงชี้ให้เห็นว่าจับของก่อนไม่มีคนรับแต่หมกสิทธิ์จับของที่ดินไม่ใช่เรื่องส่วนมาก ถ้าเสนอกฎหมายอย่างนี้แล้วมิได้รับความกดดันกรองในบางอย่างแล้วผลเสียหายบางประการสภาวะนี้ไม่อาจทราบได้ว่าจะเกิดขึ้น ผลที่ได้รับจากภาคกลางภาคเหนือเมื่อผู้จับของที่ดินตัดฟันต้นไม้ซึ่งเป็นผลเสียหายแก่ราชพัสดุของชาติเป็นอย่างยิ่ง ตามกฎหมายที่ดินถ้าใครไปมีที่ดินก็มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินแม้จะจับของอยู่ก็มีสิทธิ์ เมื่อมีสิทธิ์แล้วก็ตัดฟันป่าไม้ในเขตนั้นล้มตายมาก ถ้าไม่มีการกดดันกรองแล้วผลเสียหายอาจจะเกิดขึ้นเพราะความไม่รอบคอบไม่สุจริตขาดความเฉลียวแฉจากผู้หลักผู้ใหญ่ เมื่อมีการจับของที่ดินก็แห่งก็มีการตัดฟันต้นไม้ในที่นั้นเกิดเสียหายซึ่งควรจะรักษาประโยชน์ที่จะไว้ใช้สอยในอนาคตต่อไปก็เป็นผลเสียอีกอย่างหนึ่ง ส่วนการล่าช้าหรือไม่ล่าช้านั้นอยู่ที่การปฏิบัติ ถ้าอยู่ที่กิ่งของอำเภอที่ล่าช้าเหมือนเช่น ถ้าอยู่ที่อำเภอทำก็ไม่ล่าช้า การล่าช้าไม่ใช่มาแก้กฎหมาย

ท้องแก่บุคคล กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจ  
 กิ่งแล้วนายอำเภอไม่ต้องกึ่งนั้นรู้ข้อเท็จ  
 จริงปฏิบัติราชการ กิ่งนั้นให้นายอำเภอ  
 เป็นคนจดทะเบียนเช่นอย่างอาวุธปืนเป็น  
 ต้น วิธีทำอยู่อย่างปัจจุบันนี้และที่จะทำ  
 ต่อไปอีกก็ข้าพเจ้าคิดว่าทางกระทรวงมหาด-  
 ไทยหรือรัฐบาลนี้ก็แก้ไขได้ และสม  
 ความต้องการของผู้เสนอ ในเรื่องล่าช้าอยู่  
 ที่ระเบียบการบังคับบัญชาแล้วก็ได้ผลสม  
 ประสงค์ ถ้าไม่ให้ผู้หลักผู้ใหญ่คอยบังคับ  
 บัญชาแล้ว ปัญหาจับจองที่ดินก็เสีย  
 หกค เมื่อเป็นเช่นนี้ผลเสียจะมากกว่าผล  
 ได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่ารับ  
 กฎหมายนี้เลยผลได้จะไม่เท่าเสีย

ร้อยตำรวจโท กลาด ขุทธานนท์  
 (พัทลุง) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุนร่าง  
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือเนื่องจากว่ามี  
 ข้อเท็จจริงตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระ-  
 รวงมหาดไทยได้กล่าวไว้ ในการยื่นคำร้อง  
 ขออนุญาตจับจองที่ดินนั้น ตามปกติประ-  
 ชาชนได้ไปขออนุญาตยังที่ว่าการอำเภอนั้น  
 ข้อเท็จจริงอันนี้ในทางปฏิบัติการตามภูมิ  
 ลำเนาของข้าพเจ้านั้นหาได้เป็นเช่นนั้นไม่  
 เขาหาได้ไปยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ของ  
 อำเภอไม่ แต่เขาไปยื่นเรื่องราวยังที่ว่าการ  
 อำเภอ ส่วนที่ว่าใบเหยียบย่ำที่มีอยู่ตาม  
 สถิติถึง ๘ หมื่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะ  
 ไม่เป็นความจริงอีก เพราะเหตุว่าคำร้อง

ที่ราษฎรได้ยื่นเรื่องราวไปยังเจ้าหน้าที่นั้น  
 เจ้าหน้าที่ยังไม่ได้ไปชันสูตรที่ดินให้เขา  
 และเราอาจจะสำรวจได้ว่า ๘ หมื่นหรือ ๔  
 หมื่น หรืออาจจะมากกว่านั้นอีก แต่  
 ประชาชนกำลังคอยวันคอยคืนที่จะเอาใบ  
 เหยียบย่ำอยู่ ไข้ว่เขาจะทะเลยหน้าทีอื่น  
 นี้ก็หาไม่ แต่ความเดือดร้อนของประชาชน  
 ในเรื่องนี้เนื่องจากการปฏิบัติล่าช้า ใน  
 การปฏิบัติล่าช้านั้น ก็เนื่องจากรู้ในอำเภอ  
 หนึ่ง ๆ นี้เมื่ออาณาเขตกว้างขวาง เลยต้อง  
 ตั้งเป็นกิ่ง ในเมื่อมีเจ้าหน้าที่เส็กน้อยและ  
 ประชาชนในเวลานี้เราก็ทราบกันอยู่ดีว่าได้  
 มีความเดือดร้อน ต้องการช่วยขยาย และ  
 ต้องการที่จะเพิ่มพูนรายได้ของตน เพราะ  
 ฉะนั้น ในการที่เราขอร้องต่อรัฐบาลนี้เพื่อ  
 ที่จะให้อำเภอของปลัดกิ่งอำเภอในการที่  
 จะอนุญาตให้ราษฎรได้เข้าจับจองที่ดินโดย  
 ออกใบเหยียบย่ำให้ในปริมาณที่พอที่เพียง  
 เส็กน้อยนั้น จึงถือว่าเป็นอำนาจที่เราควร  
 จะให้ได้ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่มากไป เราได้  
 แบ่งส่วนกันส่วนกันไว้แล้วว่าเนื้อที่ ๒๕ ไร่  
 ก็เป็นอำนาจที่ปลัดอำเภอมีอำนาจออกใบ  
 เหยียบย่ำ ส่วนเนื้อที่มากขึ้นไปถึง ๘๐ ไร่  
 ก็เป็นอำนาจของนายอำเภอ เราได้แบ่ง  
 อำนาจตกลงกันเป็นอย่างไรอยู่แล้ว เพราะ  
 ฉะนั้น จึงถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ ถ้า  
 หากว่าเราจะให้อำนาจปลัดกิ่งอำเภอมี  
 อำนาจออกใบเหยียบย่ำแก่ประชาชนแล้ว

ไปอนุญาตที่ราษฎรยื่นเรื่องราวไว้ั้นก็มี  
 มากมายเป็นพันปีสูงเวลานี้คงจะมีจำนวน  
 ลดน้อยถอยลง ส่วนที่ว่ากระทรวงมหาด  
 ไทยมีนโยบายอะไรมากมายเกี่ยวกับปัญหา  
 ที่ดินนั้น ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ  
 ว่าจะมีนโยบายสักฉบับอะไร แต่ข้าพเจ้าคิด  
 ว่าคงไม่เช่นนั้นนโยบายที่จะกีดกันการทำมาหา  
 กินของประชาชนเป็นแน่ เพราะฉะนั้น  
 พวกเราซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรควรจะทำใน  
 ข้อนี้ ควรจะได้รับความเห็นอกเห็นใจ  
 ควรจะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ให้  
 ผ่านไปด้วยดี เพื่อที่จะได้ช่วยเหลือประ  
 ชาชนซึ่งกำลังต้องการในเรื่องนี้อยู่ ข้าพเจ้า  
 ขอสนับสนุนฝ่ายเสนอ

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ  
 กระทรวงมหาดไทย : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ  
 ที่ท่านสมาชิกผู้อภิปรายนั้นไม่ได้ฟังคำ  
 ชี้แจงของข้าพเจ้าให้ต้องแท้ ท่านกล่าวว่า  
 จะมาทวงแทนที่ดินไว้ทำไมควรจะให้  
 ราษฎร ทางตัวข้าพเจ้าก็ตาม ทางราชการ  
 กระทรวงมหาดไทยก็ตาม หรือเจ้าหน้าที่  
 กรมที่ดินก็ตาม ไม่ได้มีใครทวงแทนที่ดิน  
 เลยทุก ๆ ฝ่าย เรามีความประสงค์ที่จะให้  
 ราษฎรของเราได้มีที่ดิน นี่เป็นอย่างนั้น  
 และที่ดินนโยบายที่ดินไม่ใช่ของมหาดไทย  
 เป็นของชาติ ที่ดินเป็นของชาติ ทราบ  
 ใหม่ว่าใครบ้างที่จะขอที่ดินได้ นี้ว่ากันถึง

เรื่องการขอที่ดิน . ที่นี้ปลัดกิ่งซึ่งเป็นข้า  
 ราชการชั้นผู้น้อยชั้นจัตวาหรือชั้นตรี เราจะ  
 มอบหมายให้ความไว้วางใจที่จะใช้ฤทธ  
 พินิจแล้วหรือ ข้าพเจ้าชี้แจงเหตุผลเพื่อ  
 สถานะได้วินิจฉัยไตร่ตรองดู ไม่ใช่ว่า  
 ข้าพเจ้าปฏิเสธกฎหมายฉบับนี้ เรื่องเป็น  
 เช่นนั้น เพราะฉะนั้น การอภิปรายข้าพเจ้า  
 คิดว่าในประเด็นเรื่องซ้ำเรื่องแล้ว ผม  
 สมาชิกผู้แทนจังหวัดนครสวรรค์ได้บอก  
 แล้วว่า ไม่ได้อยู่ที่การแก้กฎหมายอยู่ที่คน  
 ข้าพเจ้าก็บอกว่าเขาทำอย่างไร เกี่ยวกับ  
 ก็มีกฎหมายอยู่ ขออนุญาตแล้วไม่รับใบ  
 เหยียบย่ำ แล้วจะมาบอกว่าไม่เป็นความ  
 จริงก็รายงานเข้ามา ปฏิบัติอยู่ทุกด้านจะว่า  
 ไม่เป็นความจริงกระไรได้ เพราะฉะนั้น  
 ข้าพเจ้าเรียนได้ว่าในฐานะที่ข้าพเจ้าทั้งต้อง  
 การที่จะให้ราษฎรจับจองที่ดินได้สะดวก  
 และทั้งที่จะรักษานโยบายในเรื่องที่ของชาติ  
 ไว้ ข้าพเจ้าเรียนต่อสภาได้ว่าจะรับหลัก  
 การร่างพระราชบัญญัตินี้ที่เดี๋ยวนั้นไม่ได้  
 จะต้องมีการไตร่ตรองแก้ไข เพราะฉะนั้น  
 ถ้าหากว่าท่านผู้เสนอจะมอบให้รัฐบาลรับ  
 ไปก่อนรับหลักการเพื่อจะพิจารณาแก้ไข  
 อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ยอมได้

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของจะว่า  
 อย่างไร

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) :  
 กระผมก็ไม่ใช่นักต้อตึงอะไรหรอก แต่ร่าง

พระราชบัญญัตินี้ได้ยื่นเข้ามาตามระเบียบ  
วาระของสภาแล้ว ก็ควรจะเป็นหน้าที่ของ  
สภาวินิจฉัย ถ้าจะตกไปกระผมก็ไม่เสียใจ  
ก็ถือว่าเราทำงานให้ชาติเหมือนกัน

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลจะขอ  
รับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ แต่เจ้าของ  
ไม่ยอม จึงให้เป็นเรื่องที่ที่ประชุมวินิจฉัย  
ผู้ใดเห็นสมควรให้ส่งร่างพระราชบัญญัติ  
ไปให้รัฐบาลพิจารณา ก่อนรับหลักการตาม  
ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยขอ

ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น

ด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงว่าที่

ประชุมส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐบาล  
รับไปพิจารณา ก่อนรับหลักการ

ต่อไปขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่าง

พระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่...)

พ.ศ. ๒๔๕๐ ของขุนพิพิธสุธาอันถนอม

( สำนวน )

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่...)

พ.ศ. ๒๔๕๐

หลักการ

เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๔๘ บางมาตราให้  
เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ประกอบกรกสิกรรมเป็นส่วนใหญ่ เครื่องมือในการ  
ประกอบกรกสิกรรมซึ่งราษฎรชาวนาใช้กันอยู่เป็นส่วนมากในขณะนี้ ได้อาศัยแรงโค กระบือ  
อันเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งกว่าเครื่องจักร หากขาดแรงโค กระบือ เสียแล้ว ชาวนาไม่มีหวัง  
จะได้ผลข้าวเต็มที ซึ่งในที่สุดจะประสบการอดอยากข้าวซึ่งเป็นอาหารสำคัญ และจะทำให้  
เศรษฐกิจของประเทศเสื่อมโทรม เวลานี้เราต้องการให้การทำนาได้ผลข้าวมากขึ้น ปัญหา  
สำคัญจึงอยู่ที่แรงโค กระบือ อันเป็นเครื่องมือใช้ในการประกอบกรกสิกรรม โดยเฉพาะการทำ

นาอย่างหนึ่ง และนอกจากนี้ โคน กระบือยังเป็นสัตว์พาหนะประกอบกับยานพาหนะใช้แรง ลากเข็นสินค้าต่าง ๆ กันอยู่ตามชนบททั่ว ๆ ไปในประเทศไทยในที่ ๆ ยานพาหนะอื่นที่ดีกว่าไม่สามารถจะไปได้ถึงอีกอย่างหนึ่งด้วย ซึ่งก็มีความสำคัญอยู่ไม่น้อยเลย

ก่อนสงครามคราวที่แล้วมานี้ เรามีโคน กระบือ อันเป็นเครื่องมือใช้ในการกสิกรรม และใช้การลากเข็นมากจนเหลือเฟือ ครั้นเกิดสงครามขึ้น โคน กระบือ ก็ถูกใช้สิ้นอาหารมากมายขึ้นผิดกว่าปกติ การลอบลักโคน กระบือ ไปฆ่า หรือการลอบฆ่าโคน กระบือ เพื่อใช้เป็นอาหารก็มีขึ้นมาก ในระยะ ๒-๓ ปีมานี้ โคน กระบือ ก็เกิดเป็นโรคระบาดล้มตายไปมากมาย ผิดปกติแทบทุกจังหวัดจนบัดนี้โรคนั้นก็ยังไม่สงบตี การลอบลักส่งโคน กระบือ ออกไปนอกราชอาณาจักรก็มีมาก การลอบลักโคน กระบือ แล้วเอาไปฆ่าหรือฆ่าโคน กระบือ โดยไม่รับอนุญาตก็ชุกชุมยิ่งขึ้น ด้วยเหตุเหล่านี้เป็นเหตุให้โคน กระบือ ภายในประเทศลดน้อยลงไป อย่างน่าวิตก โคน กระบือที่เกิดขึ้นใหม่ ก็เติบโตไม่ทันแก่การที่จะใช้แรงงาน ซึ่งเป็นเหตุให้ ชาวนาพากันร่ำร้องอยู่โดยทั่วไปในเวลานี้ว่าขาดแคลนโคน กระบือ ใช้ในการทำนา ฉะนั้น การทำนาของเราจึงไม่ใคร่ได้ผลข้าวเท่าที่ควรจะได้ อันนำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่ชาวนาอยู่ บ้าง

โดยเฉพาะการลักโคน กระบือ อันเป็นสัตว์พาหนะก็ดี การลอบส่งโคน กระบือ ออกนอกราชอาณาจักรก็ดี เรามีกฎหมายกำหนดโทษผู้กระทำความผิดไว้เป็นอย่างดีสูงอยู่แล้ว แต่ว่าการฆ่าโคน กระบือ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ อันเป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้กำหนดโทษไว้ตามมาตรา ๑๑ เพียงเท่ากับความผิดฐานลหุโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา หรือเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยังไม่เป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวอาญา จึงเป็นการสมควรที่จะได้กำหนดโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติที่กล่าวแล้วให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นที่เกรงกลัวแก่ผู้ที่จะกระทำความผิดซึ่งจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะไม่ให้โคน กระบือ ลดน้อยลงไป เพื่อให้มีโคน กระบือ เพียงพอแก่การใช้ประกอบกสิกรรมและใช้เป็นพาหนะลากเข็นต่อไป ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแต่ต้นนั้นแล้ว

ร่าง  
ร่างพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่ ...)

พ.ศ. ๒๕๕๐

.....  
.....  
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๘  
ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่..) พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกข้อความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๘ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับเรียงตัวสัตว์ที่ฆ่า ถ้าเป็นโค กระบือ ตัวละไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ ถ้าเป็นสุกร, แพะ, แกะ ตัวละไม่เกินห้าสิบบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....  
.....

(ลงชื่อ) ขุนพิพิธสุขอำนวย ผู้เสนอ  
(ลงชื่อ) สิริ เพชรโรจน์, ร.ต.อ. เอ็ม อินทกนก, ขุนสรภิจวิจารณ์, นารถ มนต์เสวี,  
ประเสริฐธรรมกิจ, ร.ต.ท. กลาด ขุทรานนท์, จารุบุตร เรืองสุวรรณ, ดุบ,  
ฉันทน์ อินทชุม ผู้รับรอง

ขุนพิพิธสุขอำนาจ (เชียงทราย) :  
ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติอากร  
การฆ่าสัตว์ (ฉบับที่..) พ.ศ. ๒๔๙๐ เพื่อ  
ให้สภานิติพิจารณารับหลักการโดยมีหลักการ  
ว่า เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอากร  
การฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๘๘ บางมาตราให้  
เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล ประเทศไทยเป็นประเทศที่  
ประกอบกรการกสิกรรมเป็นส่วนใหญ่ เครื่อง  
มือในการประกอบกรการกสิกรรมซึ่งราษฎร  
ชาวนาใช้กันอยู่เป็นส่วนมากในขณะนี้ ได้  
อาศัยแรงโค กระบือ อันเป็นเครื่องมือสำคัญ  
ยิ่งกว่าเครื่องจักร หากขาดแรงโค กระบือ  
เสียแล้ว ชาวนาไม่มีหวังจะได้ผลข้าวเต็มที่  
ซึ่งในที่สุดจะประสบการอดอยากข้าวซึ่ง  
เป็นอาหารสำคัญและจะทำให้เศรษฐกิจของ  
ประเทศเสื่อมโทรม เวลานี้เราต้องการให้  
การทำนาได้ผลข้าวมากขึ้น ปัญหาสำคัญ  
จึงอยู่ที่แรงโค กระบือ อันเป็นเครื่องมือใช้  
ในการประกอบกสิกรรมโดยเฉพาะการทำ  
นาอย่างหนึ่ง และนอกจากนี้โค กระบือ ยัง  
เป็นสัตว์พาหนะประกอบกับยานพาหนะใช้  
แรงลากเข็นสินค้าต่าง ๆ กันอยู่ตามชนบท  
ทั่ว ๆ ไปในประเทศไทยในที่ ๆ ยานพาหนะ  
อื่นที่ดีกว่าไม่สามารถจะไป ได้ถึงอีกอย่าง  
หนึ่งด้วย ซึ่งก็มีความสำคัญอยู่ไม่น้อยเลย

ก่อนสงครามคราวที่แล้วมานี้เรามีโค  
กระบืออันเป็นเครื่องมือใช้ในการกสิกรรม

และใช้การลากเข็นมากจนเหลือเพื่อ กรัน  
เกิดสงครามขึ้น โคน กระบือ ก็ถูกใช้เป็น  
อาหารมากมายขึ้นผิดกว่าปกติ การลอบ  
ลักโค กระบือ ไปฆ่า หรือการลอบฆ่าโค  
กระบือเพื่อใช้เป็นอาหารก็มีมากขึ้น ใน  
ระยะ ๒-๓ ปีมานี้ โคน กระบือ ก็เกิดเป็น  
โรคระบาดล้มตายไปมากมายผิดปกติแทบ  
ทุกจังหวัดจนบัดนี้โรคนี้ก็ยัง ไม่สงบติ การ  
ลอบลักส่งโค กระบือ ออกไปนอกราชอาณาจักร  
ก็มีมาก การลอบลักโค กระบือ  
แล้วเอาไปฆ่า หรือฆ่าโค กระบือ โดยไม่รับ  
อนุญาตก็ชุกชุมยิ่งขึ้น ด้วยเหตุเหล่านี้  
เป็นเหตุให้โค กระบือ ภายในประเทศลด  
น้อยลงไปอย่างน่าวิตก โคน กระบือ ที่เกิดมา  
ใหม่ ก็เติบโตไม่ทันแก่การที่จะใช้แรงงาน  
ซึ่งเป็นเหตุให้ชาวนาพากันร่ำร้องอยู่โดยทั่ว  
ไปในเวลานี้ว่าขาดแคลนโค กระบือ ใช้ใน  
การทำนา ฉะนั้น การทำนาของเราจึงไม่  
ใครได้ผลข้าวเท่าที่ควรจะได้ อันนำมาซึ่ง  
ความเดือดร้อนแก่ชาวนาอยู่บ้าง

โดยเฉพาะการลักโค กระบือ อันเป็น  
สัตว์พาหนะก็ดี การลอบส่งโค กระบือ  
ออกนอกราชอาณาจักรก็ดี เรามีกฎหมาย  
กำหนดโทษผู้กระทำความผิดไว้เป็นอย่างดี  
สูงอยู่แล้ว แต่ว่าการฆ่าโค กระบือ โดย  
ไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่อัน  
เป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา ๕ แห่งพระราช  
บัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้

กำหนดโทษไว้ตามมาตรา ๑๑ เพียงเท่ากับ ความผิดฐานลหุโทษตามกฎหมายลักษณะ อาญา หรือเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยังไม่ เป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัว อาญา จึงเป็นการสมควรที่จะได้กำหนด โทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ ที่กล่าวแล้วให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็น ที่เกรงกลัวแก่ผู้ที่จะกระทำความผิดซึ่งจะเป็นวิธี หนึ่งที่จะไม่ให้โคกระบือลดศนน้อยลงไป เพื่อ ให้มีโค กระบือ เพียงพอแก่การใช้ประกอบ กสิกรรม และใช้เป็นพาหนะลากเข็นต่อไป ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วเท่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าหวังว่าสภานี้คงจะได้พิจารณารับ หลัการแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย

นายบุรณะ จำปาพันธ์ (ศรีสะเกษ) : ตามหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าไม่ขอรับหลักการ บัดนี้เป็นคราว ที่รัฐบาลเห็นจะดีใจ เพราะว่าทางผู้แทน ราษฎรได้ให้คำบเล่มสำคัญที่จะฝ่าฟัน ได้ แล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะทำความเดือด ร้อนให้แก่ราษฎรเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะ เหตุว่าสำหรับบางภาคนั้นมีการฆ่าสัตว์ไว้ หลายอย่างหลายประเภทต่างกัน หมายความว่าเลี้ยงสัตว์ไว้เป็นสินค้า ในการเลี้ยง สัตว์ก็ดี นอกจากนี้บางภาคก็เลี้ยงสัตว์ไว้ สำหรับประกอบภาระงาน สำหรับภาคอีสาน ของข้าพเจ้านั้นพลเมืองโดยมากมีการเลี้ยง สัตว์สำหรับประกอบภาระอาชีพ คือสำหรับ

หาเลี้ยงชีพของเขา ในการที่จะมาคัดรอน โดยที่ว่าใครสักลอบฆ่าสัตว์แล้วจะปรับเอา เงินจำนวนมากนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นควรด้วย เพราะเหตุว่า ไม่ใช่เป็นวิธีที่จะมีพระราช- บัญญัติกฎหมายให้ลงโทษกันแรง ๆ เช่นนี้ วิธีจะปฏิบัติไม่ให้ราษฎรลักลอบฆ่าสัตว์นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ามีอยู่หลายวิธีด้วยกัน คือที่ ทำกันอยู่ในเวลานี้รัฐบาลมักจะทำให้มีการขอ อนุญาตฆ่าสัตว์แต่ที่ที่ว่าการอำเภอเท่านั้น ไม่ใช่กระจายไปยังกำนันผู้ใหญ่บ้าน ที่จะ ให้ราษฎรเขาอนุญาตฆ่าสัตว์ เมื่อราษฎรได้ รับความลำบากอยู่เช่นนี้แล้วก็ป็นธรรมดา อยู่เองที่เขาเห็นว่าเป็นสัตว์ที่เลี้ยงมาเอง จึง มีการลักลอบเป็นธรรมดา เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นรัฐบาลที่ดีแล้วก็ควรจะจัดการให้เป็น ไปตามความประสงค์ของราษฎร อย่า ให้ราษฎรได้รับความลำบากในการที่ขอ อนุญาตฆ่าสัตว์อย่างที่เป็นอยู่ในเวลานี้ อย่างจังหวัดของข้าพเจ้าอำเภอหนึ่ง มีเขต กว้างขวางกว่าจะมาถึงอำเภอเป็นระยะทาง ๘๐๐-๙๐๐ เส้นเช่นนี้ ราษฎรที่อยู่ห่างไกล เขาจะฆ่าหมูของเขาตัวเดียวเท่านั้นก็ต้อง เดินทางในระยะไกล และจะต้องขออนุญาต เป็นเวลาหลายวัน เหตุเช่นนี้ทำให้ราษฎร ต้องมีการลักลอบฆ่าสัตว์ เพราะฉะนั้น ควรจะได้กระจายอำนาจไปยังกำนัน ผู้ใหญ่ บ้าน ให้กำนันผู้ใหญ่บ้านพิจารณาว่า ผู้ใด ฆ่าสัตว์ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ฆ่าได้ ส่วน

ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ เราเก็บตามธรรมเนียม  
ที่เก็บมา เชื่อว่าไม่เป็นการเสียหายอย่างไร  
แต่ในการที่จะมาบัญญัติกฎหมายลงโทษ  
ราษฎรให้หนักไปเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็น  
สมควรที่สภานี้จะรับหลักการ เพราะว่า  
เราเป็นผู้แทนราษฎร เราเป็นผู้ที่ย่อมรักษา  
ผลประโยชน์ของราษฎรในการที่จะให้กา  
บเล่มสำคัญ ไปฟาดฟันแก่ราษฎรอย่างนี้  
ข้าพเจ้าไม่เห็นสมควร จึงไม่ขอรับหลัก  
การ

นายปั้น แก้วมาตย์ (นครพนม) :  
ข้าพเจ้าขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติ  
ฉบับนี้ ทั้งนี้เพราะเหตุที่เราทราบอยู่แล้ว  
ว่าในขณะที่นั้น การลักลอบฆ่าโคในท้องที่  
ต่างๆ กำลังมีชุกชุมยิ่งขึ้น และยิ่งกว่านั้น  
การลักลอบฆ่าเหล่านั้น ทำให้เกิดการที่จะ  
ทำให้รัฐต้องเสียประโยชน์อย่างใหญ่ ส่วน  
ที่ผู้เสนอเมื่อก่อนกล่าวว่าการกระทำนั้นย่อม  
เดือดร้อน เพราะในท้องที่บางแห่งได้เลี้ยง  
สัตว์ไว้เพื่อการค้านั้น ไม่มุ่งหมายอย่างนั้น  
ซึ่งการที่จะขายอย่างไรไม่อยู่ในข้อที่จะเลี้ยง  
เพื่อการค้าหรือเพื่ออุตสาหกรรม แต่ที่สำคัญที่  
สุดเพราะประเทศเราเป็นประเทศกสิกรรม  
ไม่มีแทรกเตอร์อย่างเมืองเขาต้องไ้แรงคน  
แทนแรงสัตว์ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ไม่มี  
อะไรเหลืออยู่ ขอสนับสนุน

นายไธว สุทธิพิทักษ์ (นครศรี  
ธรรมราช) : ได้อภิปรายกันมาพอสมควร

แล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ  
มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มี  
คนเสนอให้ลงมติแล้ว เพราะฉะนั้น  
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้พิจารณาว่าสมควร  
จะรับหลักการหรือไม่ตามที่ผู้เสนอมา  
เพราะฉะนั้น ผู้ใดเห็นสมควรจะรับหลักการ  
ขอได้ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๒ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผู้  
ใดไม่เห็นสมควรจะรับหลักการ ขอได้ยก  
มือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เพราะฉะนั้น เป็นอันว่ารับหลักการ ขอให้ที่  
ประชุมวินิจฉัย เจ้าของร่างพระราชบัญญัตินี้  
ขอให้พิจารณารวดเดียว ผู้ใดเห็นสมควร  
ตามที่ขอ ร้องนี้หรือไม่ ถ้าเห็นสมควร  
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๒ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
ผู้ใดไม่เห็นสมควร ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เป็นอันว่าให้พิจารณารวดเดียว

เลขาธิการรัฐสภา ร่างพระราช  
บัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่...)

.....  
.....  
.....  
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๔๘ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ (ฉบับที่..) พ.ศ. ๒๔๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๔๘ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับเรียงตัวสัตว์ที่ฆ่า ถ้าเป็นโค กระบือ ตัวละไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ ถ้าเป็นสุกร, แพะ, แกะ ตัวละไม่เกินห้าสิบบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

นายบรูณะ จำปาพันธุ์ (ศรีสะเกษ):  
สำหรับมาตรา ๓ นี้ข้าพเจ้าขอแปรญัติคดีนี้ ถ้าเป็นโค กระบือ ตัวละไม่เกินร้อยบาท คือจากห้าร้อย เป็นร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำสำหรับหนึ่งปี ข้าพเจ้าขอแปรญัติเป็นหกเดือน ถ้าเป็นสุกร, แพะ, แกะ ตัวละไม่

เกินสิบสองบาท คือจากห้าสิบ เป็นสิบสองบาท นอกนั้นก็คงเดิม ทั้งนี้ก็โดยมีเหตุผลว่า ในการที่ข้าพเจ้าขอแปรญัติคดีสุดท้ายลงมาเช่นนี้ เนื่องจากเห็นความทุกข์ของราษฎรอย่างที่ย้ำพเจ้าได้อภิปรายแล้วว่า ถ้ามีการปรับทั้ง โดยราษฎรเราขอมรู้แล้วว่าในการออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์นั้น ขอมมี

ความลำบากอยู่บ้างคือว่าอาจจะมีการแป๊ะ-เจ็ยอะไรเยอะเยาะไป เพราะฉะนั้นเรื่องความลำบากนี้ทำให้ราษฎรที่ไม่เฉลียวฉลาดพากันลอบฆ่าสัตว์เสีย เช่น นี้นมค จะได้รับความกระทบกระเทือน ข้าพเจ้าจึงขอแปรญัตติเป็น ๑๐๐ บาท เป็นจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน สำหรับแพะแกะสุกรก็เป็นไม่เกิน ๑๒ บาททั้งนี้

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอค้านท่านผู้ขอเสนอแปรญัตติทั้งนี้ในเรื่องบทลงโทษที่เราต้องแก้ไขกันใหม่นี้ มันเป็นเหตุผลอันเนื่องมาจากการที่เราจะต้องการกำจัดบุคคลผู้ทุจริตลักลอบฆ่าโค กระบือและสัตว์พาหนะต่างๆ ทั้งนี้ ที่นี้ผลจากการปฏิบัติงานตามกฎหมายเท่านั้น มันเป็นที่หนักอกหนักใจแก่เจ้าของปศุสัตว์ทั้งหลาย หนักใจเหลือเกินจากกฎหมายฉบับนี้แหละจะเป็นที่อุ้งใจแก่เขาเนื่องจากฐานลักสัตว์ยังมีโทษฐาน ลอบฆ่า ไม่ได้รับอนุญาตและจะถูกจำคุกอีก เพราะว่าท่านที่ขอแปรให้ลดเป็นตัวละ ๑๐๐ บาท กฎหมายเก่าบัญญัติไว้ ๑๐๐ บาท จำไม่เกิน ๑ เดือนนั้นเป็นโทษฐานลงโทษอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในการที่เราแก้ไขเช่นนี้ ก็เพื่อหวังว่าอยากจะทำให้เจ้าของสัตว์ทั้งหลายเป็นที่อุ้งอกอุ้งใจเสีย ประการที่สำคัญหากจะลดโทษลงไป

กฎหมายที่แก้ไขมานี้จะไม่ได้ผล เพราะเหตุการณ์ลักลอบฆ่ายังมีอีกมากมาย ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าตามร่างนี้ดีแล้ว

นายประเทือง ธรรมสาตี (ศรีสะเกษ) : ในมาตรา ๑๑ ข้าพเจ้าขอแปรญัตติตอนที่ว่าถ้าเป็นโคกระบือตัวละไม่เกิน ๒๐๐ บาทหรือจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ส่วนต่อมาถ้าเป็นสุกรแพะแกะ ตัวละไม่เกิน ๒๐ บาทจำคุกไม่มี เหตุผลก็มีอยู่ว่า ตามธรรมดาบางตำบลขอให้ท่าน สมาชิกทั้งหลาย ได้คิดดูว่าตลาดขายเนื้อหมูหรือสุกรแพะแกะเหล่านี้ไม่มี เพราะฉะนั้นขอให้คิดถึงชีวิตราษฎรผู้ลำบากยากแค้น ในบางตำบลต่างๆ บ้างเถอะ เพราะว่าถ้าไม่มีจริงๆ ถ้าปรับเงินไปก็ลำบาก ถ้าขออนุญาตก็ลำบากเต็มที่ เจ้าหน้าที่ก็ไม่ว่าอย่างไร เสียค่าน้ำชาบ้าง อะไบบ้างทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้นที่ท่านสมาชิกผู้ว่าเกรงว่าจะไปฆ่าโคกระบือ ซึ่งเป็นสัตว์พาหนะหรือใช้งานการ ข้าพเจ้าขอคัดค้าน โดยมากที่เขาฆ่ากันมันขาดหรือใช้การไม่ได้ ถ้าตัวดี ๆ โดยมากเป็นสัตว์ที่ขโมยมา ขโมยนี้มีกฎหมายบังคับสำหรับขโมยอยู่แล้ว ฉะนั้นอย่าเอามากสงสารราษฎร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าถ้าให้ปรับมากอย่างนี้ รัฐบาลจะสามารถตั้งตลาดขายของสดเนื้อหมูเนื้อโค ได้หรือไม่ ไม่มีจริงๆ เพราะฉะนั้นเห็นใจบ้างเถอะ หวัง

ว่าสมาชิกทั้งหลายคงเห็นใจ ราษฎรผู้ยากจนอยู่ไกลจากตลาด

นายสิงห์ ปลาตืด (ร้อยเอ็ด): โดยเฉพาะเจตนารมณ์ ของกฎ หมายถึง อันนี้ นั้นสาระสำคัญของเจ้าของผู้เสนอได้อภิปรายเหตุผลซึ่งน่าคิดก็คือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสัตว์พาหนะที่ถูกกลักลอบไปฆ่านี้ ข้าราชการมีความเห็นสนับสนุนเจ้าของร่างว่าเท่าที่กำหนดบทบัญญัติให้มีการปรับและลงโทษนี้เป็นการชอบแล้ว เหตุผลที่ข้าพเจ้าจะแสดงประกอบก็คือว่าไม่ใช่ว่าเราไม่มีโอกาสจะให้ประชาชนได้มีการฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหาร มีกฎหมายให้อำนาจอยู่แล้วแต่ก็ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายก็ชอบที่จะมีโทษ เพราะเหตุว่าการครองชีพของประชาชนในขณะนี้โดยเฉพาะสำหรับชาวไทยและต่างประเทศก็คือการบริโภค การทำนาเป็นหลักใหญ่ เราจับกันแล้วว่าเราไม่มีเครื่องจักร รถแทรกเตอร์ เพื่อเป็นอุปกรณ์ในการครองชีพ ก็เมื่อเราไม่บทบัญญัติให้มีการลงโทษแรงๆ เท่าที่เป็นมาแล้วนั้นก็รู้สึกเสียใจอยู่เหลือเกินว่า โศกกระบือที่เป็นคู่ชีวิตจิตใจของเรา นั้นจะเป็น การสูญเสียไป ต่อไปก็จะเกิดไม่ทันตามที่เจ้าของร่างอภิปรายแล้ว เพราะฉะนั้นเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงประการใด

นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี): เท่าที่เคียงท่านสมาชิกตลอดจนผู้เสนอ ได้อภิ-

ปรายแล้วก็รู้สึกว่าจะเจตนารมณ์ของผู้เสนอพระราชบัญญัตินี้ให้มีเจตนารมณ์ตัวอย่างยิ่งยวดในอันจะป้องกันสัตว์พาหนะและสัตว์ที่เป็นเครื่องมือในการประกอบธุรกิจกรรม ได้แก่ โศก กระบือ ซึ่งข้าพเจ้าคนหนึ่งเห็นว่าถ้าหากว่าเราจะบัญญัติแก้ไขเช่นนี้เราให้หนักไปในทางปรับปรุงโทษของการฆ่าสัตว์พาหนะ หมายถึงโศกกระบือให้หนักยิ่งขึ้นความเดิมก็เป็นการสมควรแล้ว แต่มาพิจารณาอีกทางหนึ่งเท่าที่สมาชิกผู้หนึ่งได้อภิปรายตะกั้วว่า ในท้องที่ของท่านนั้นเครื่องอุปโภคและบริโภค โดยเฉพาะเนื้อสัตว์หายาก และโดยเฉพาะในบางถิ่น ซึ่งไกลตลาดแล้วการหาเนื้อสัตว์นั้นหายาก จึงควรลดโทษลง ข้าพเจ้าเห็นว่าน่าจะพึงตั้งไปในด้านเนื้อสัตว์มากกว่า เพราะปัญหาต่างๆ ที่เราถกเถียงกันในกรุงเทพฯ นั้นเราพึงตั้งเฉพาะเนื้อสุกรเป็นส่วแรก ปัญหาเรื่องหมูมีไม่มันนั้นเป็นปัญหาสำคัญ แต่โดยเฉพาะโคแล้วไม่ใช่เป็นปัญหาที่เราจะมาถกเถียงกันว่ามีกินหรือไม่มีกิน เพราะฉะนั้นปัญหาที่จะแก้พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเราควรจะได้แก้ไขในก้านเฉพาะสุกรแพะแกะ ส่วนโศกกระบือนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าในเรื่องโทษนี้เหมาะแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความคิดเห็นต่อไปนี้ คือว่าขอโทษท่านประธานถ้าข้าพเจ้าใคร่ขอย้อนต้นท่อนด้วยว่าที่อภิปรายนี้เป็นการแปรญัติมาตรา ๓ ถ้าท่าน

ประธานปล่อยให้พูดกันไปมากแล้ว การลงมติจะสืบสน ในเรื่องต่อไปนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอให้เหตุผลว่า ควรขอแปรญัตติมาตรา ๓ ดังต่อไปนี้ สำหรับโทษฆ่าโคกระบือ ซึ่งท่านบอกว่าปรับเป็นรายตัวไม่เกินร้อยบาท และจำคุกไม่เกิน ๑ ปีนั้น เหมาะแล้ว คือเปลี่ยนแปลงจากโทษ ซึ่งเจ้าพนักงานมีอำนาจเปรียบเทียบได้ ในส่วน สุกร แพะ แกะ ซึ่งเป็นปศุสัตว์ที่จำเป็นแก่การครองชีพของราษฎรนั้น เนื่องจากในบางท้องที่หายากแก่ราษฎร ข้าพเจ้าเห็นว่าแต่เดิมการฆ่าสัตว์เหล่านี้กฎหมายเขาบัญญัติให้เป็นโทษลหุโทษที่พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ แต่ว่าเท่าที่พิจารณาอยู่ในตัวอักษรสำหรับร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๑๑ นี้แล้ว จะเห็นได้ว่าโทษไม่เป็นลหุโทษ แม้ว่าการปรับเพียง ๕๐ บาท ก็ตามไม่ถึง ๒๐๐ บาท และจำคุกไม่เกิน ๑ เดือนก็ตาม แต่ว่ามีคำว่ารายตัวตัวละหนึ่ง ในความคิดข้าพเจ้ามีว่า ถ้าหากว่าฆ่าสัตว์เกิน ๕ ตัว หรือ ๑๐ ตัว ถ้าเอา ๕๐ คูณแล้วก็จะเกินกว่า ๒๐๐ บาท เจ้าหน้าที่เปรียบเทียบไม่ได้ เพราะฉะนั้นขอแปรญัตติในมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๓ เป็นอย่างนี้ “ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่เกี่ยวกับการฆ่าแพะ แกะ สุกร แล้ว ให้เจ้าหน้าที่เปรียบเทียบได้” ถ้าอย่างนั้นแล้วขั้คดีจึงขอเสนออย่างนี้

นายไสว สุทธิพิทักษ์ (นครศรีธรรมราช) ข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอต่อสภาให้พิจารณา ๒ ประเด็น คือ ประเด็นที่ได้เถียงกันมาเป็นปัญหาเรื่อง โทษว่า จะเอาตามผู้เสนอๆ หรือจะแก้ไข เพื่อจะรวบรัดอย่างนี้ขอท่าน ประธานทั้ง ประเด็นตามที่ประชุมเห็นว่า สำหรับเรื่องโทษ การฆ่าโคกระบือและแพะ แกะใครเห็นยอมตามร่างเดิมหรือเห็นแก้ไขแล้วจึงอภิปรายต่อไป

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เขาเสนอญัตติแล้ว

นายไสว สุทธิพิทักษ์ (นครศรีธรรมราช) ข้าพเจ้าเสนอให้ลงมติ

ทำการแทน ประธาน สภาผู้แทน :  
ท่านจะขอเปิดอภิปรายหรือ

นายสวน พรหมประกาย (นครพนม) ข้าพเจ้ามีข้อสงสัย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยดีกว่าว่าจะควรแก้ไขหรือไม่ ตามเสียก่อนว่าจะแก้ไขหรือไม่ ถ้าแก้ไขแล้วแก้ไขอย่างไร

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ขอนแก่น) : มีคนเสนอลงมติแล้ว บางคนก็อยากจะให้พูดอีกต่อไป ขอท่านประธานได้ตามมติของสภาว่าจะลงมติหรือยัง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
ก็ดี ก็ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าจะควรลงมติ

หรือยัง ถ้าเห็นควรลงมติ ขอได้โปรดยก  
มือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
ไม่เห็นด้วยมีคนเดียว เพราะฉะนั้นลงมติได้  
ต่อไปนี้อาจจะหารือที่ประชุมว่าจะควรแก้  
ไขหรือไม่ ถ้าใครเห็น---

นายไสว สุทธิพิทักษ์ (นครศรี-  
ธรรมราช) : ข้าพเจ้าหมายความว่าให้ท่าน  
ประธานขอมติที่ประชุมในที่โหวตในพระ-  
ราชบัญญัตินี้ สำหรับข้อความตอนอื่นอาจ  
จะแก้ไขกันได้ แต่ในเรื่องโหวตขอให้ท่าน  
ประธานถามเสียก่อนว่าจะแก้ไขหรือจะยื่น  
ตามร่างเดิม ขอให้ถามที่ประชุมเสียก่อน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
ขอให้ที่ประชุมพิจารณาว่าจะแก้ไขในเรื่อง  
โหวตตามที่ผู้เสนอหรือไม่ เพราะฉะนั้นถ้า  
ใครเห็นควรแก้ไขให้ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผู้  
ใดไม่เห็นด้วยยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๑ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เพราะฉะนั้นให้คงไว้ตามร่างเดิม

นายเสวตรี เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระ-  
ยอง) : เพื่อให้ถูกต้องตามแบบ ข้าพเจ้า  
ขอแปรญัตติดังนี้ ในมาตรา ๓ “พ.ศ.  
๒๔๘๘” กฎหมายฉบับนี้ไม่มี มีแต่ “พุทธ  
ศักราช ๒๔๘๘” เพราะฉะนั้นขอแก้  
“พ.ศ.” เป็น “พุทธศักราช”

ประการที่ ๒ ในมาตรา ๑๑ “แห่ง  
พระราชบัญญัติฉบับนี้” ตามที่ร่างกันมา  
ไม่เคยมี จึงขอตัดออก คือ “ผู้ใดฝ่าฝืน  
มาตรา ๕ มีความผิด” “แห่งพระราชบัญญัติ  
ฉบับนี้” ไม่มี ถัดไปถ้าเป็นโคกระบือ นี้เป็น  
๒ คำ เอา “หรือ” ไปใส่ระหว่างตัว “โค  
กระบือ” แล้วต่อไป “แพะแกะ” จะเอา  
“หรือ” ใส่หน้า แก้ทั้งหมด ๔ แห่ง

นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี) : เท่า  
ที่คุณเสวตร ฯ เสนอแปรญัตตินั้นข้าพเจ้า  
ขอสนับสนุน และข้าพเจ้าขอฝากคำแปร  
ญัตติของข้าพเจ้าเป็นวรรค ๒...

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เดี่ยว เอาของคุณเสวตร ฯ ก่อน ท่านผู้ใด  
เห็นสมควรแก้ไขตามที่คุณเสวตร ฯ เสนอ  
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เป็นอันว่าแก้ไขตามคุณเสวตร ฯ

นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี) :  
ข้าพเจ้าได้อภิปรายและชี้แจงข้อความที่ขอ

แปรญาติแล้ว ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนชี้แจงต่อไปนี้ คือ ถ้าหากว่าไม่เพิ่มเติมตามคำแปรญาติของข้าพเจ้าในกรณีเช่นนี้แล้วจริงอยู่ข้อเท็จจริงนั้นบางทีการจับสุกรเกินกว่า ๕ ตัว อาจจะมีน้อยแต่ก็อาจจะมี ๖ ตัว ๗ ตัว และไม่ให้เจ้าพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบแล้วจะเป็นโทษมากเพราะเมื่อเกินเจ้าพนักงานเปรียบเทียบได้ จึงขอแปรญาติครั้งนี้เป็นวรรค ๒ ของมาตรา ๑๑ “ในกรณีเกี่ยวกับสุกร แพะ แกะนั้น ให้เจ้าพนักงานสอบสวนมีอำนาจเปรียบเทียบได้”

นายฉันท จันทขุม (ร้อยเอ็ด): ที่จริงเราก็ลงมติไปแล้วว่าเราไม่มีการแก้ แต่ทว่าเมื่อคุณเทียมฯ ได้เสนอมาอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ขอคัดค้านว่าไม่จำเป็น คือที่ว่าไม่จำเป็น และไม่เห็นด้วยนี้ก็เนื่องจากว่าใครจะไปลักลอบฆ่าหลายตัวก็มีความผิดมากขึ้น เปรียบเทียบไม่ได้ก็ให้ศาลลงโทษ ถ้าหากว่าเราเขียนกฎหมาย อย่างที่ว่านั้นแล้ว ไม่ได้ผลกลับจะส่งเสริมให้พวกที่ฆ่าเป็นอาชีพฆ่าขายเช่นนี้เป็นต้น เราฆ่าทีละ ๑๐ ตัวก็ทำอะไรไม่ได้ ผิดเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร): ข้าพเจ้าไม่ขอแก้ร่างในเรื่องโทษ แต่จะเดิมต่อขึ้นไปจากมาตรา ๑๑ ว่า “และให้เงินสินบนแก่ผู้นำจับเป็นรางวัล”

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน: เกี่ยวต้องให้คุณเทียมฯ เสร็จไป เสียก่อน เอาไว้ทีหลัง

นายเทียม ฌสงขลา (ราชบุรี): เท่าที่สมาชิกลุกขึ้นมาคัดค้านนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงดังนี้ คือที่ข้าพเจ้าขอเสนอแปรญาติเช่นนี้ ก็เนื่องจากเหตุผล ๒ ประการ ประการที่ ๑ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพลิกดูเหตุผลของผู้เสนอแล้วจะเห็นว่าไม่มีพูดถึงสุกร แพะ แกะเลย มุ่งถึงโค กระบือเท่านั้น ที่ท่านสมาชิกผู้เป็นห่วงว่าราษฎรของท่านที่อยู่ไกลอำเภอหรือกิ่งเช่นนี้บางทีไปลงแขกฆ่ากันทีเดียวหลาย ๆ ตัวจะต้องไปศาลลำบาก ถ้าหากว่าเป็นไปตามคำแปรญาติของข้าพเจ้าแล้วจะเป็นการเหมาะสม

นายเลียบ นิลระตะ (ตรัง): ข้าพเจ้าขอคัดค้านท่านองเดียวกับที่สมาชิก ได้คัดค้านเมื่อกี้ เพราะว่าการฆ่าสัตว์หลายตัวนั้นต้องฆ่าขายเป็นอาชีพหากำไร ส่วนราษฎรที่ฆ่าตามบ้านนอก นั้น ไม่มากนัก เพียงตัวสองตัว แต่ที่เราปรารถนาที่จะลงโทษผู้ที่ฆ่าขายเป็นอาชีพ คือเขาฆ่าหลายตัวก็ผิดมาก คือหมายถึง ๑๐ ตัว ถึง ๒๐ ตัวขึ้นไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้เป็นไปตามร่างเดิมดีกว่า

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร): ข้าพเจ้าขอสนับสนุนคุณเทียมฯ ผู้แปรญาติ ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ข้อความชัดเจน และอีกประ

การหนึ่งซึ่งผู้คัดค้านว่าคนเดียวจะไปซื้อถึง ๔-๕ ตัวก็มีความผิด ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นดังนี้เฉพาะสุกร ตามหลักวิชาซึ่งเรียนวิชาเลี้ยงสัตว์ว่า หมูครอกหนึ่ง กลอดออกมาเห็นตัว โตไม่สมบูรณ์ก็ฆ่าทิ้งเสีย ถ้าบังเอิญหมูของผม กลอดออกมา ๑๐ ตัว ไม่สมบูรณ์ ทั้ง ๑๐ ตัว ก็ต้องฆ่าทิ้ง ก็เป็นสุกรผิดตามกฎหมาย พนักงานมาพบเข้า ก็จะเป็นหลายตัวก็ลำบาก จึงเปรียบเทียบกับที่คุณเทียมว่าผม ก็เห็นด้วย

ร้อยตำรวจโท คลาด บุทรานนท์ (พัทลุง): ข้าพเจ้าขอคัดค้านตามคำแปรญัตติของท่านสมาชิกก็เนื่องจากท่านแปรญัตติคล้าย ๆ กับเปลี่ยนแปลงกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายเปลี่ยนกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเอาเรื่องหมู่เรื่องหมามาเป็นข้อยกเว้นมาบัญญัติไว้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร): ข้าพเจ้าขอให้ลงมติสักที

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) ท่านประธานควรจะเห็นว่าลงมติในประเด็นของคุณเทียมหรือไม่เพราะข้าพเจ้าสงวนแปรญัตติไว้

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน ที่: นี้ขอให้ที่ประชุมพิจารณาว่าจะเพิ่มเติมตามร่างที่คุณเทียมเขาเสนอมานี้หรือไม่ ถ้าใครเห็นสมควรเพิ่มเติมอย่างคุณเทียมฯ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ใครไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร): ในตอนนี้ข้าพเจ้าขอแปรญัตติเพิ่มเติมจากบทลงโทษไว้ และให้สินบนแก่ผู้นำจับจากเงินค่าปรับสามในห้า

นายฉันท จันทขุม (ร้อยเอ็ด): ที่จริงในพระราชบัญญัติอากรการฆ่าสัตว์ มีบัญญัติไว้ในเรื่องสินบน ซึ่งได้บัญญัติไว้แล้ว

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ที่ได้มีเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้าคนหนึ่งได้ขอแปรญัตติเพิ่มเติม ไปด้วยของมาตรา ๑๑ ววรรคสุดท้าย ให้เติมเงินค่าปรับนั้นให้คิดเป็นค่าสินบนนำจับแก่ผู้นำจับสามในห้า ข้าพเจ้าขอสนับสนุนคำแปรญัตติของท่านสมาชิก ซึ่งต้องด้วยเหตุผล ที่ข้าพเจ้าจะได้ทราบเรียนต่อสภาตั้งต่อไปนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ได้มีเพื่อนสมาชิกในสภานี้เป็นส่วนมากได้รับรองร่าง

พระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย เหตุผลที่ได้มีเพื่อนสมาชิกเสนอกฎหมายมาเพื่อมิให้มีการลอบฆ่าโค กระบือ ซึ่งเป็นสัตว์พาหนะใช้ทำไร่ทำนาหาเลี้ยงชีพนั้นให้ลดน้อยถอยไป เพื่อสงวนโค กระบือ ซึ่งไม่ใช่เทียมเกวียน ทั้งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ในต่างจังหวัดราษฎรมักมีการลักลอบ โกงกระบือเป็นอา- จินต์ กระบือเป็นส่วนหนึ่งของกระดูกสันหลังของชาติ ซึ่งเป็นทางนำมาซึ่งเศรษฐกิจของประเทศได้ถูกบุคคลบางพวกบางเหล่าใจอำมหิต โหดร้าย ฆ่าไปเป็นจำนวนหลายร้อยหลายพัน โดยไม่ขออนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าทีหรือเสียภาษีอากรแต่อย่างใด เมื่อเป็นดังนี้การที่ได้มีเพื่อนสมาชิกเสนอกฎหมายให้มีการลงโทษบุคคล ซึ่งฆ่าโค กระบือ อันเป็นสัตว์พาหนะให้มีโทษแรงขึ้นกว่าปรกติคงที่มีอยู่แล้วในกาลก่อนนั้น ข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุน และข้าพเจ้ายินดีที่สถานะยังมีผู้มีใจเป็นพุทธศาสนานับสนุนกฎหมายฉบับนี้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรเลยในการที่สนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ นอกจากจะได้เติมตามที่มีผู้แปรญัตติตั้งที่ข้าพเจ้าสนับสนุน ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยเหตุผลที่ว่าในการมีลักลอบฆ่าโค กระบือในตามจังหวัดหรือชนบทนั้น มันก็ไม่มี การสัมฤทธิ์ผลให้ เป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้เสนอกฎหมายฉบับนี้มาแม้จะลงโทษ จากกหนึ่งเดือนก็ตี ปรับห้าสิบบาทก็ตี หรือ

ลงโทษเพิ่มถึงห้าร้อยบาท หรือพันบาทก็ตี ราษฎรก็ไม่มี ความหวาดกลัว ยิ่งไกลหูไกลตาเจ้าพนักงานในท้องถิ่นแล้ว เวลาฆ่าโค กระบือขึ้นแล้วก็เลี้ยงดูปุ่เสือกันแล้ว ใครจะไปจับไปแจ้งความต่อใคร เพราะฉะนั้นแม้ปรับเท่าไรๆ ก็ไม่มีใครไปจับกุมมาลงโทษตามกรรมประสงค์ของเรา เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอให้เติมท้ายว่า ถ้ามีคนนำไปจับกุมแล้ว และให้สินบนแล้ว ก็อาจจะ เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ออกจะเกิดกำลังใจแก่บุคคลหรืออาจจะมีการทักและทักท้วงต่างๆ ที่แก่ ไม่อยากจะได้สินบนอะไรต่ออะไรกัน หรือเพราะเห็นว่าเป็นบาปกรรม แต่ถ้าให้เงินรางวัลด้วยแล้ว แก่ อาจจะไปแจ้งความ เจ้าพนักงานมาจับกุมก็ได้ เมื่อเป็นอย่างนี้ เราเอาเงินที่ปรับได้จากผู้ฆ่านั้นเอาเป็นรางวัลสามในห้า เพราะเรายอมทราบแล้วว่า การกำหนดนั้นเจ้าพนักงานตำรวจ ไม่มีทั่วทุกหัวระแหง ถ้าบุคคลใดบุคคลหนึ่งยื่นมือเข้าช่วยเหลือตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ผลก็สำเร็จยิ่งขึ้น และเงินค่าปรับนิดหน่อยเท่านั้นรัฐบาลก็ไม่พึงพอใจที่จะเอาเป็นรายได้ของรัฐ เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรวิตกว่าที่เราจะเสียรายได้ไป เพราะฉะนั้นถึงเหตุผลที่ข้าพเจ้าว่านี้หวังว่ารัฐบาลนี้คงจะเห็นด้วย

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ โดยมตินี้ ขอให้ใช้คำว่า จะแก้ไขเปลี่ยนแปลง

มาตราต่อไปหรือไม่หรือจะยืนตามเดิมทั้ง  
มาตรา

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : นั้น  
ขอแก้ไขเป็นอย่างๆ แล้ว นี้ไม่ใช่ทั้งมาตรา  
จะถามเฉพาะที่เขาเขียนมาเท่านั้น เพราะ  
ฉะนั้นขอให้ที่ประชุมพิจารณาว่าสมควรจะ  
ได้แก้ไขเพิ่มเติมเงินค่าสินบนตามที่ขุนข้า-  
นินฯ เสนอมาหรือไม่ ถ้าใครเห็นสมควรเพิ่ม  
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๗ นาย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถ้า  
ใครเห็นคงไว้ตามร่างเดิม ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
แปลว่าต้องเพิ่ม

เลขาธิการรัฐสภา : ขอซ้อมข้อความ  
ที่เพิ่มอีกที่ทั้งนี้ใช้ใหม่เป็นวรรคสอง เงิน  
ค่าปรับนั้นให้คิดเป็นสินบนนำจับสามในห้า  
นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นคร-  
สวรรค์) : ตกไปคำหนึ่ง เงินค่าปรับนั้นให้  
คิดเป็นค่าสินบนให้แก่ผู้นำจับสามส่วนใน  
ห้าส่วน

เลขาธิการรัฐสภา : อีกครั้งหนึ่ง เงิน  
ค่าปรับนั้นให้คิดเป็นค่าสินบนให้แก่ผู้นำจับ  
ตามส่วนในห้าส่วน

ร้อยตำรวจเอก เอิบ อินทนน (นคร  
ราชสีมา) : ผมกำลังสงสัยอยู่ว่าถ้าหากว่าผู้  
ต้องหาไม่มีเงินค่าปรับให้รัฐบาลแล้ว รัฐ-

บาลจะต้องเสียหรือไม่ ในเรื่องนี้ยังสงสัย  
อยู่ เพราะตามคำแปรญัตติของคุณสวัสดิ์  
บอกว่าเงินค่าปรับก็ได้จากผู้ต้องหา

นายสวัสดิ์ คำประกอบ : (นคร-  
สวรรค์) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงดังนี้ ในมาตรา  
นั้นก็พอจะเทียบ ได้ว่าเป็นกฎ หมายอาญา  
เราต้องตีความเคร่งครัดตามรายฎีกษณ์อั-  
ษร การเขียนว่าค่าปรับนั้น ให้เอาเป็นสินบน  
แก่ผู้นำจับ เพราะฉะนั้นก็ต้องตีความว่าค่า  
ปรับนั้นให้เป็นสินบน รัฐบาลไม่ต้องออก  
เงินใดๆ ไปให้ ถ้าไม่มีเงินจะให้ ซึ่งบุคคล  
นั้นไม่มีเงินค่าปรับรัฐบาลก็มีโอกาสใช้สิทธิ์  
ความกฎหมายไปยึดทรัพย์อะไรก็ได้ หรืออาจ  
จะจำคุกแทนปรับ ตาม กฎ หมายก็แล้วแต่  
เรื่อง

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๔ ให้รัฐ-  
มนตรีว่าการกระทรวง การคลัง รักษา การ  
ตามพระราชบัญญัตินี้

ทำ การ แทน ประธาน สภาผู้แทน :  
หมทวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระ  
ที่ ๓ ใครเห็นสมควรจะรับร่างพระราชบัญญัติ  
นี้ให้ใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยก  
มือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการ แทน ประ ธาน สภาผู้แทน :  
เป็น อันว่าพระ ราชบัญญัตินี้ ให้ ใช้เป็นกฎ-

หมายได้ ต่อไปเป็นพฤติขอเปลี่ยนระเบียบ  
วาระของรัฐบาลขอให้ยกร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๕๐ และร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๔๕๐ ขึ้นพิจารณา เมื่อพระราชบัญญัติ  
อากการฆ่าสัตว์เสร็จแล้ว กับนายประสาธ  
ไชยะโท ขอยกร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดนครราชสีมาและจังหวัดยะลา พ.ศ. ๒๔๕๐ ขอให้เข้าปรึกษาในที่ประชุม  
นี้อย่างหนึ่ง

อีกอันหนึ่งของนายชิน อยู่ถาวร ขอ  
ให้ยกร่างพระราชบัญญัติสำรวจและห้ามกัก  
กันข้าว (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๐ ขึ้น  
พิจารณาหลังจากที่ได้พิจารณาร่างพระราช  
บัญญัติอากการฆ่าสัตว์เสร็จแล้ว และของ  
นายทองอินทร์ ปันทรานนท์ ขอให้นำร่าง  
พระราชบัญญัติป่าไม้ขึ้นพิจารณาในวันนี้อย่า  
จากอากการฆ่าสัตว์ในวันนี้อย่างหนึ่ง ที่นี้ของนาย  
ศิริ เพ็ชรโรจน์ ขอให้นำร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) ขึ้นพิจารณาต่อจาก  
พระราชบัญญัติอากการฆ่าสัตว์เหมือนกัน  
เพราะฉะนั้น จึงขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า  
ควรจะ เปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนตามที่มิผู้ขอ  
มานี้ ผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระ  
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน  
เป็นอันทำให้เปลี่ยนระเบียบวาระ

พลเรือตรี ถวัลย์ ชัยรงนवासวัสดิ์  
นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอเพื่อประนี  
ประนอมกันนี้อาจจะได้ คือเกี่ยวกับพระ  
ราชบัญญัติป่าไม้ในทางรัฐบาลก็เสนอและ  
สมาชิกอีก ๒-๓ ท่านก็เสนอ ก็คงจะไม่มี  
ปัญหา ที่นี้มีบัญญัติร่างพระราชบัญญัติอีก  
๒ ฉบับ คือ ของคุณชื้น และของคุณ  
ประสาธ ฯ สำหรับของคุณชื้น นั้นรัฐบาล  
เห็นว่าสมควรที่จะได้รับพิจารณาก็ อาจจะ  
แทรกไปต่อจากร่างพระราชบัญญัติป่า ไม้ก็  
ได้ และต่อมาก็พระราชบัญญัติตุลาการ  
ส่วนร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขต  
จังหวัดนั้น เป็นเรื่อง ซึ่งจะต้อง สอบ สอน  
พิจารณากัน ถึงจะเสนอก็คงจะไม่ได้รับผล  
อะไรในสมัยประชุมนี้ แต่ทั้งนี้ก็แล้วแต่เจ้า  
ของญัตติพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลง คือ  
คุณประสาธ ฯ

นายชิน อยู่ถาวร (อ่างทอง): ตาม  
ที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้เสนอความคิด เห็น  
นั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นสอดคล้องด้วย คือ  
เอาพระราชบัญญัติป่าไม้เข้าก่อน รองลงไป  
ก็ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอฟากไว้สักนึกใน  
ฐานะที่เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ออก ไป  
ได้ในสมัยประชุมนี้ เมื่อสิ่งระเบียบวาระที่

สถานที่ได้รับหลักการแล้วข้าพเจ้าขอให้พิจารณาอีกครั้ง

นายประสาธ ไชยะโท (ยะลา) :  
ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัด  
ของข้าพเจ้านั้นเอาไว้หลังพระราชบัญญัติ

กุดาการก็ได้

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :  
เพราะฉะนั้น จะเป็นอันตกลงกันได้ เมื่อที่  
ประชุมไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็ถือว่า  
ที่ประชุมอนุมัติ ปิดประชุม

**เลิกประชุมเวลา ๑๗. ๑๐ น.**

- ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
- ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
- สุรินทร์ สัพลากร
- สุขันต์ จิตรภักดิ์
- ศิริ มนต์ไตรเวศย์
- จำรูญ ปิยะมุตระ
- อารีรัตน์ สุนุญ
- โฉมเฉลา สัพลากร
- พิพัฒน์ เอกะโรหิต
- อุทม พลอยสังวาลย์
- ฮาจิน อีษวาส
- เล็ก จารุณี

**ผู้จดรายงานการประชุม**

- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..
- ..

เจริญ ปัทมาโร  
เลขาธิการรัฐสภา  
พึง ศรีจันทร์  
ประธานสภาผู้แทน.